Literatura învățământului românesc

Cel care a muncit neobosit, zi de zi, şi şi-a petrecut tot timpul în mijlocul vostru cu scopul curat de a vă face să obţineţi aceste victorii, cel care a muncit pentru a face din această şcoală periferică cea mai modernă şcoală din oraş, către care au fost îndreptate toate delegaţiile străine de peste hotare care ne vizitau ţara şi oraşul, cel care de multe ori în acest timp cât aţi fost elevi ai acestei şcoli, o parte din voi i-aţi amărât zilele, neînţelegându-l în măsurile pe care le lua pentru bunul mers al şcolii, pentru binele vostru, vă roagă să nu daţi uitării niciodată şcoala din strada Lămâiţei.

(Prof. Dr Toma A. **Leoveanu)**

ISBN 978-606-8041-75-9

TOMA A. LEOVEANU - CU CREDINȚA CĂ VOI ÎNVINGE

Prof. Dr. Toma A. Leoveanu

CU CREDINȚA CĂ VOI ÎNVINGE

Amanda Edit Verlag

Cu credința că voi învinge

Prof.Dir. dr. col.(r) Toma A. Leoveanu

***Această carte apare postmortem**,*

sub îngrijirea fiului autorului, Drd.Dr. Ionuț Horia T. Leoveanu

Motto:

Să dăm muncii partea cea mai bună din viață noastră, cunoscând că munca este singura acțiune rodnică care creează, transformă şi produce.

Cartea apare sub îngrijirea mea, a fiului domnului Prof.Dir. dr. col.(r) Toma A. Leoveanu. Am respectat în carte acele pasaje scrise în stilul vremurilor comunismului, când autorii (şi în general oamenii) erau obligați să introducă spuse ce exprimau lauda la adresa partidului şi conducerii de stat. Am preferat să păstrez nealterat stilul scrierilor tatălui meu, să păstrez adevărul acelor timpuri.

Vreau să aduc un pios, recunoscător şi profund omagiu în memoria şi demnitatea dragului şi iubitului meu tată (Prof.Dir. dr. col.(r) Toma A. Leoveanu), cel care m-a învățat şi inspirat să merg pe drumul, sensul şi calea vieții, a cinstei, omeniei şi menirii mele de om, medic şi nu în ultimul rând pe cea de fiu, impulsionându-mă cu multă răbdare şi tact în dorința permanentă de a învăța mai mult, mai bine şi mai perseverent.

Sunt conştient că noi, medicii, trebuie să plătim pentru acest joc permanent de-a viața şi de-a moartea.
Este ceva deasupra noastră.
Cred că Dumnezeu este în noi, oamenii!

Lecția învățată, asumată şi dată mai departe

Păstrarea vie a oamenilor şi a faptelor, literar tradusă prin memorialistică, este aceea care ne aduce în centrele de forță ale existenței. Nu am fi de-adevăratelea în prezent şi nu am avea repere pentru viitor, fără trecutul remarcabil al înaintaşilor noştri, iar când este vorba despre părinți, suntem în plina sublimitate a sensibilității umane. Suntem datori să ne amintim de ce suntem, unde şi cum suntem, iar dacă am reuşit să învățăm atât cât am fost în stare în această viață, este dincolo de străduința noastră, o absolut formidabilă complexă cauză genetică.

Spre cinstea domniei sale, **Drd. Dr. Ionuț Horia T. Leoveanu** a înțeles pe deplin această lecție de esență, făcând un demers perfect onorabil şi care cu certitudine va rămâne ştiut spre recunoaştere peste vreme, realizând această carte.

„Cu credința că voi învinge" reprezintă confirmarea scrisă a unei vieți dăruite pe altarul excelenței meseriei de dascăl, dimpreună cu acea mai rară calitate de ctitor, de către Domnul Profesor Doctor Col.(r) Toma Leoveanu.

„Să dăm muncii partea cea mai bună din viața noastră, cunoscând că munca este singura acțiune rodnică care creează, transformă şi produce". Am citat întocmai motto-ul acestei desăvârşite cărți-aducere-aminte. Iar formula de încheiere a unei note explicative aparținând fiului Domnului Profesor Toma Leoveanu, este clar impresionantă: „Sunt conştient că noi, medicii, trebuie să plătim pentru acest joc permanent de-a viața şi de-a moartea. Este ceva deasupra noastră. Cred că Dumnezeu este în noi, oamenii". Personal, subscriu cu întreaga ființă acestor rânduri remarcabile.

Realizez faptul că mă aflu în fața unei descrieri amănunțite a carierei încununate de succes aflându-se în completarea unei personalități demne de întregul respect. Timp în care, totuşi, astfel cum se întâmplă îndeobşte cu oamenii de valoare din lumea aceasta, au fost nenumărate piedici în desfăşurarea acestei prodigioase şi prestigioase activități didactice şi manageriale. Iar trist, regretabil este faptul că acea recunoaştere a meritelor, chiar şi după atât de multă vreme, încă se lasă aşteptată.

Este dificil şi a te exprima despre cum cu greu exista şansa de a avea dascăli adevărați, în plină epocă a încercării de întunecare a minții, în loc de deschidere înspre cât mai largi orizonturi. Fiind vorba despre anii '50 când stalinismul făcea ravagii peste tot pe unde a călcat cizma bolşevică. Văd, din reproducerile aduse de către fiul autorului acestei cărți, lucruri destul de simple unele, dar indispensabile fenomenului educațional şi educativ.

Dovada valorii absolute ca dascăl a autorului acestei cărți o regăsiți în cuvântul adresat de domnia sa primei generații de absolvenți ai şcolii, aflat între coperțile acestei cărți.

Profesor Daniel Marian

CUVÂNT ÎNAINTE AL AUTORULUI

Directorii care, la fel ca mine, nu vor avea norocul de a intra de-a gata într-o şcoală organizată şi consolidată, ci vor fi sortiți, pe lângă preocupările curente de gospodărire a şcolii şi de instruirea şi educarea elevilor, să construiască singuri totul, vor găsi în această carte istorică, pe de o parte multe învățăminte, iar pe de alta, multă mângâiere în necazurile lor.

Ceea ce m-a îndemnat să dau naştere acestei cărți istorice a şcolii mixte de 7 ani nr. 18, din Strada Lămâiței, Oraşul Braşov, se datoreşte faptului că, fiind primul director al acestei şcoli, m-am gândit că este bine ca peste ani de zile, când acest cartier abia început va fi complet populat, cu străzi moderne, pavate şi luminate, cu o circulație bogată de maşini şi pietoni, să se cunoască greutățile prin care a trecut acest local de cultură, până a putut fi dat în folosință în condițiuni normale, datorită unor oameni care n-au înțeles imperativul vremii.

La data de 29 iunie 1956, când lua sfârşit anul şcolar 1955-1956, am fost chemat la secția de învățământ a oraşului Braşov, unde mi s-a făcut cunoscut că în cartierul muncitoresc C.F.R., secția de învățământ urmăreşte să termine o şcoală, care se găseşte în construcție pentru a fi dată în folosință.

Mi s-a pus problema să girez postul de director la această şcoală, începând cu 29 iunie 1956, având ca sarcină principală urmărirea zilnică a dinamizării lucrărilor, în aşa fel ca şcoala să poată fi dată în funcțiune la 1 Sepembrie 1956, cu ocazia deschiderii noului an şcolar, 1956-1957.

Am cerut permisiunea să mi se îngăduie să iau mai întâi legătura cu terenul, să văd despre ce este vorba, după care mă voi pronunța asupra misiunii ce mi se încredințează.

Am plecat apoi în direția indicată ca punct de reper de către secția de învățământ şi anume şoseaua Zizinului - şi, pentru că alte lămuriri nu primisem, eram obligat ca, din loc în loc, să întreb anumiți cetățeni pe care îi întâlneam, unde se construieşte această şcoală, dar nimeni nu mă putea lămuri, şoseaua Zizinului fiind destul de lungă.

Ajuns la extremitatea oraşului, m-am oprit pentru un moment şi, pe când mă gândeam încotro s-o apuc, apare un cetățean care, întrebându-l de această şcoală, mi-a răspuns:

„Ieşiți printre casele acestea (pentru că nu erau străzi conturate) şi o luați la stânga. Veți vedea imediat, în plin câmp, o clădire mare, în roşu. Aceea este şcoala.”

Pe baza acestei indicații am luat-o printre case şi după zece minute de mers, mi-a apărut în față un câmp întreg semănat cu porumb şi la o depărtare de circa 20 de minute de locul unde mă găseam, se zărea o clădire cu etaj, în roşu.

Am luat-o printre păpuşoi şi după cele 20 de minute de mers cu fața arsă de dogoarea soarelui, am ajuns la locul cu pricina. Nu am găsit aici decât paznicul Trustului Raional de Construcții Nr.1 din Oraşul Braşov, care stătea ascuns în baracă, la umbră.

Intrând în vorbă cu dânsul, privitor la construcție, m-a informat că de o lună de zile nu mai lucrează nimeni. Apoi şi-a văzut de treabă.

Am intrat prin clădire cu scopul de a-mi nota stadiul lucrărilor, cu care ocazie am reținut:

- Parchetul neterminat în toate clasele
- Tocurile ferestrelor nemontate
- Instalația de lumină electrică neterminată
- Plăcile de mozaic din sala de laborator, intrarea principală şi sala de recreație de la etaj erau nefixate
- Grupurile sociale neterminate
- Canalizarea nefăcută
- Jgheaburile şi burlanele de scurgere a apei nemontate
- Zugrăvitul în sălile de clasă neterminat
- În exterior, clădirea netencuită
- De jur împrejurul clădirii erau numai gropi şi grămezi de gunoi

A doua zi, m-am prezentat la secția de învățământ cu toate datele culese şi după ce am informat organele în drept asupra mersului lucrărilor, am rugat pe tovarăşa inspectoare să-mi comunice:

1. Ce întreprindere de construcții are ca sarcină execuția acestei clădiri?
2. Cine este beneficiarul de drept al imobilului?
3. Care este situația mobilierului necesar pentru înzestrarea acestei şcoli?
4. De unde vor fi recrutați elevii care vor frecventa cursurile acestei şcoli, întrucât şcoala se găseşte amplasată în plin câmp şi nu are în jurul ei decât câteva locuințe gata, restul fiind în curs de construcție?

La aceste întrebări mi s-a răspuns:

1. Beneficiarul clădirii este secția de învățământ a regiunii Braşov, unde urmează să mă prezint pentru a afla care este întreprinderea de construcții care execută lucrarea.
2. În ceea ce priveşte mobilierul şi elevii, să nu am nici o grijă, deoarece mobilierul este gata şi se află dat în păstrare, de doi ani de zile, la anumite şcoli din oraş, iar elevii ce vor urma la această şcoală, sunt înscrişi pe tabele separate de către Şcoala de 7 ani, nr.9, de la gara veche Şoseaua Hărmanului şi de Şcoala de 7 ani Nr.19, devenită ulterior medie Nr. 6, din Calea Bucureştilor, care au primit ordin în acest sens.

Față de acest răspuns, rămânea ca eu să urmăresc numai terminarea construcției şi nimic altceva.

Aflasem între timp că mai fuseseră chemați şi alți colegi de-ai mei la secția de învățământ în acest scop, dar după ce au văzut despre este vorba au refuzat categoric misiunea.

Şi eu ca şi dânşii, mi-am dat seama de la început că nu este o sarcină uşoară, dar am primit-o cu credința că voi învinge.

De la data de 29 iunie 1956, când se termina un an şcolar 1955-1956, când colegii mei plecau în concediu de odihnă binemeritat iar mie mi se încredința girarea postului de director la această şcoală prin ordinul Nr. 16180 din 29 iunie 1956, am început munca cu tot entuziasmul şi cu credința că voi putea înfăptui o şcoală ideală care se plăsmuise în mintea mea, deşi nu mai funcționasem niciodată într-un post de director.

Din nefericire m-am văzut stingherit la tot pasul, în acțiunea mea, de acelaşi şi acelaşi neajuns: lipsa de sprijin şi neînțelegere din partea trustului de construcții.

Zilnic eram la T.R.C.L., pentru a vedea de ce nu se trece la executarea lucrărilor mai departe şi la care mi se răspundea, că nu au lucrători, şi, de multe ori, nici nu vroiau să stea de vorbă cu mine.

Vedeam cum timpul trece pe nesimțite iar mersul lucrărilor rămânea în acelaşi stadiu pe care-l cunoscusem la 29 iunie 1956.

În condițiile grele în care am lucrat de la 29 iunie 1956 până la 15 septembrie 1956, când am izbutit să dau sub formă de provizorat în funcțiune, şcoala, a trebuit să fac sacrificii peste puterile omeneşti. Zile întregi am mâncat numai ceaiul de dimineață, iar pentru restul zilei mă mulțumeam cu o bucată de pâine, care de multe ori şi aceasta rămânea uitată în servietă, numai şi numai să pot termina lucrările la timp şi să fac din această şcoală situată în plin câmp, la aproximativ 4 km de centrul oraşului, o şcoală model.

În cei 12 ani de zile de când locuiesc în acest oraş, nu am urcat scările Sfatului Popular de atâtea ori cât le-am urcat în intervalul de timp 29 iunie-15 septembrie 1956, în scopul soluționării problemelor legate de construcția acestei şcoli.

Greutățile nu se temină la această dată, ci ele încep să apară în timp, greutăți legate de modul cum a executat T.R.C.L.-ul construcția, printre care enumăr:

1. Întrerupătoarele luminii electrice, parte din ele au fost montate pe tocurile de la uşi, închiderea uşii fiind imposibilă, pentru că se făcea peste acest întrerupător, spărgându-l. Pentru remedierea deficienței, cei de la T.R.C.L. au găsit de cuviință să taie marginea uşii care cădea pe întrerupător.

2. Sobele, în loc să fie legate cu fumurile la coşurile respective, erau legate cu ventilațiile, făcând ca fumul să iasă în sălile de clasă sau cancelarie.

3. Sifoanele de la chiuvetele de apă erau toate sparte, apa curgând mereu, din cauză că erau făcute din bachelită.

4. Ferestrele nu se puteau închide, datorită modului de execuție al lemnăriei, precum şi a instalației mecanice de închidere.

5. Instalația electrică în interior a fost terminată abia la 20 octombrie şi aceasta cu o serie de deficiențe.

6. Conducta de apă a fost montată în exteriorul zidului din sala principală a intrării în şcoală, țeavă care traversa din loc în loc, pe peretele opus, lăsând impresia că te afli într-o sală de cazane, deoarece din țeava de apă, transpirînd din cauza diferenței de temperatură, cădeau neîncetat picături.

7. Uşile de la intrarea elevilor în şcoală erau foarte înguste, fără să se țină seamă că în aceasta urma să fie introdus mobilier care nu se poate demonta.

La toate aceste probleme sesizate de noi, T.R.C.L.-ul a găsit scuze că aşa a fost întocmit proiectul.

Nu sunt de specialitate, dar am refuzat să consider această afirmație ca fiind întemeiată, deoarece chiar dacă proiectul a fost aşa, ei erau obligați să sesizeze forurile superioare şi să ceară să se facă modificările necesare, aşa cum prevedea ştampila tip aplicată pe fiecare proiect.

Problema greutăților însă nu se termină numai prin neajunsurile provocate de aceste deficiențe ale construcției localului, ci şi prin cele ce le voi arăta mai jos.

Între 1 şi 15 septembrie 1956, se anunțase deschiderea anului şcolar 1956-1957, dar şcoala nu primise nici un fel de mobilier, deoarece acela care se spunea că a fost dat în păstrare la alte şcoli, intrase în patrimoniul definitiv al acestora, folosindu-l pentru ele. Rămânea deci, ca în această situație să trec imediat în a face comanda mobilierului necesar, comandă pe care am dat-o spre execuție la 12 septembrie 1956, deci cu trei zile înainte de deschiderea cursurilor.

Şcoala trebuia însă deschisă cu orice preț, deoarece Secția de învățământ raportase Ministerului că în acest an va intra în funcție o şcoală nouă, construită într-un cartier muncitoresc.

În această situație, a trebuit să fug de la o şcoală la alta pentru a împrumuta câte 4-5 bănci vechi, câte o tablă scoasă din uz, numai să pot da în folosință clădirea la timp.

În această muncă am fost ajutat de colegul meu, profesorul Şendrea Nicolae, care, la rugămintea ce i-am făcut, s-a deplasat la Rupea, în vederea ridicării unui număr de 50 de bănci pentru care primisem repartiția, dar nu am putut ridica decât 18 bucăți. Alt ajutor n-am putut avea deoarece cadrele didactice numite tergiversau prezentarea în vederea numirii lor la alte şcoli din centrul oraşului, iar secretara nu a fost numită decât în luna octombrie şi atunci cu o jumătate de normă.

Nopți întregi şi nenumărate au fost pentru mine zile albe nedormite, nemâncat şi de multe ori mi-am scris demisia, dar a doua zi o rupeam spunându-mi: Incapabil? Nu! Şi porneam din nou la muncă mai îndârjit.

Cea mai tristă zi din viața mea, care dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat normal ar fi trebuit să fie cea mai fericită, a fost ziua de 15 septembrie 1956, ziua deschiderii cursurilor anului şcolar 1956-1957, care se făcea prima dată în această şcoală a cărei conducere îmi fusese încredințată.

În dimineața acestei zile, când, la celelalte şcoli care funcționau de ani de zile şi cu o tradiție formată se terminaseră demult pregătirile în vederea deschiderii anului şcolar, eu mă găseam la Banca de Stat pentru a face formele legale în vederea ridicării celor 35 scaune, 3 cuiere, o dormeză pentru infirmerie şi o măsuță procurată prin virament de la magazinul de stat.

Era primul mobilier proprietate al acestei şcoli.

De aici am fugit la Institutul Politehnic pentru a ridica cele 30 de bănci şcolare luate sub formă de împrumut, bănci care erau date la reformă.

Alergam cu sufletul la gură pentru terminarea cât mai repede, deoarece la ora 11 cel mai târziu trebuia să fiu la şcoală, în vederea deschiderii anului şcolar, mai ales că se anunțase vizita tovarăşei inspectoare şefă şi a tovarăşului secretar al Sfatului Popular, membru în comitetul executiv, care se ocupă cu problemele de învățământ.

La ora 11 eram în drum spre şcoală şi ajuns în dreptul şcolii Nr.9, situată vis a vis de gara mare, prin fața căreia trecea autobuzul, am văzut copiii de la această şcoală că intrau însoțiți de părinți cu buchete de flori în mână. Mi s-a strâns inima, ochii mi s-au umplut de lacrimi, simțeam cum valuri de căldură mă înăbuşeau şi respirația mi se tăia cu gândul la ce va fi la noi, unde nu aveam nici bănci suficiente, nici table de scris.

Ajuns la stația unde trebuia să cobor, halta Grigore, am luat-o peste câmp prin noroi şi după 10 minute de mers am ajuns la la şcoală, udat de sus până jos de ploaia care cădea parcă în mod ostentativ.

Câțiva elevi erau adunați în sala de recreație a şcolii - căci şcoala nu este dotată cu sală de festivități – şi un număr de 7-8 părinți care veniseră să însoțească primii elevi ai clasei I din această şcoală, elevi care-şi începeau ucenicia în meseria cunoaşterii alfabetului şi care mai târziu aveau să învețe multe lucruri frumoase din cărțile tipărite în acest scop.

La câteva minute după mine au sosit şi cele două camioane cu mobilierul amintit mai sus. Am rugat pe cei 7-8 părinți care erau prezenți, decepționați şi ei de cele ce constataseră, să ajute la descărcatul acelui mobilier.

Între timp, au sosit oaspeții amintiți mai sus.

Cu sufletul la gură, am fugit în cancelaria profesorală improvizată în sala actualei biblioteci - o sală rece, fără foc - în care se găsea o simplă masă veche împrumutată de la Şcoala Nr.19, mi-am schițat câteva puncte în

legătură cu cuvântul de deschidere a anului şcolar pe care urma să-l rostesc.

Am ieşit din această sală ca dintr-o celulă rece şi tăcut şi trist, ca unul ce merge la ghilotină, m-am îndreptat spre locul de adunare. Aici, în fața unei măsuțe sărăcăcioase, cu o față de masă pe ea, ambele aduse de omul de serviciu, Bârsan Nicolae, care locuia chiar lângă şcoală şi pe care se găsea un buchet de flori într-un borcan de sticlă, folosit pe post de glastră, urma să-mi aştept verdictul pentru modul în care se făcea deschiderea anului şcolar.

Soarta parcă făcuse ca în fața mea să am uşa de la intrarea principală în şcoală, prin care puteam să văd tot ceea ce se petrece afară. Zi mohorâtă, ploioasă de toamnă, frunzele păpuşoilor din câmpul care se întindea în fața şcolii, rupte şi purtate în aer de vântul rece, anunțau parcă începutul mizeriei.

Cadrele didactice parțial prezentate, deşi majoritatea tinere, completau tristețea acestui tablou prin expresia fețelor care lăsau să se înțeleagă regretul că au acceptat numirea la această şcoală.

Elevii veniți la deschiderea cursurilor erau în număr aproximativ 60, față de 388 câți erau prevăzuți în planul de şcolarizare primit de la secția de învățământ.

„Prima zi de şcoală, prima impresie, prima decepție.”

Simțeam că întreaga clădire cu pereții reci ca gheața, apasă pe umerii mei, broboane de sudoare ieşite pe frunte îmi dădeau senzația că frigurile morții puseseră stăpânire pe întregul meu corp.

Nu ştiu ce am vorbit cu această ocazie, dar îmi amintesc că în urma neliniştii sufleteşti am apelat la colectivul de profesori şi ne-am luat angajamentul în fața părinților şi elevilor să facem din această şcoală situată în plin câmp, într-un cartier muncitoresc în plină construcție, cartier ale cărui străzi poartă numai denumiri de flori ca: Strada lămâiței, bujorilor, toporaşilor, viorelelor, zambilelor, busuiocului, micşunelelor, etc. cea mai frumoasă seră, care să dea scumpei noastre patrii cele mai reuşite flori şi anume, elemente bine pregătite şi cu dragoste față de muncă, elemente necesare tuturor sectoarelor economice.

A vorbit şi un elev, şi un părinte.

La terminare am căutat să iau legătura cu tovarăşa inspectoare, în scopul de a-i comunica imposibilitatea ținerii cursurilor în această zi din lipsă de bănci şi în a-i cere apropbarea să dau drumul elevilor acasă pentru două zile, dar nu am găsit-o. Impresionați şi decepționați şi dânşii de cele constatate, plecaseră fără a fi observați înainte de a se termina „festivitatea”.

Noi greutăți încep să-şi facă apariția chiar după deschiderea cursurilor, în sensul că a trebuit să iau hotărârea ca în lipsa băncilor necesare fiecărei săli, să îngrămădesc câte cinci elevi într-o singură bancă (erau bănci tip

vechi de patru locuri). Neplăcerile cresc pe zi ce trece datorită lipsei de material didactic, a luminii electrice în sălile de clasă şi pe coridoare, a lemnelor de foc, iar table de scris nu aveam decât trei bucăți pentru şase săli, dintre care o tablă era improvizată dintr-o masă de ping-pong veche. Culmea acestor greutăți este însă atinsă de nenumăratele reclamațiuni din partea părinților, care în loc să mă ajute, mă asaltau zilnic să le dau actele copiilor pentru a-i înscrie la Şcoala nr. 19 (Calea Bucureştilor) sau la nr.9, vis-a-vis de gară, de unde veniseră. Săptămâni întregi 15 septembrie-30 octombrie am fost într-o continuă amenințare din partea acestor părinți, care nu permiteau copiilor să vină la şcoală, pe considerentul celor arătate mai sus.

După acest calvar şi după o muncă intensă de lămurire a părinților să lase copiii la şcoală, după nenumărate reclamații făcute în colectiv din partea lor şi adresate Sfatului Popular şi Secției de Învățământ în acelaşi scop, apele încep să se limpezească încetul cu încetul şi din 102 elevi câți frecventau cursurile şcolii la început, am reuşit să am 306 elevi.

Şcoala noastră a suferit mult datorită greutăților arătate mai sus. Parcă văd şi acum înaintea ochilor, scenele ce se petreceau între elevii diferitelor clase, când se duceau să mute tabla dintr-o sală în alta.

Cei care o aveau nu vroiau să o dea, iar ceilalți aveau nevoie de ea şi recurgeau la toate mijloacele, numai şi numai să pună mâna pe tablă şi s-o ia la ei în clasă. Câtă tragedie în primele luni de şcoală (septembrie-octombrie) până am pus punct parțial acestor lipsuri cauzate de neglijența unor persoane.

Iată de ce pot afirma cu tărie că un director de şcoală care-şi înțelege menirea este inima şcolii. El îi dă viață şi imprimă un anumit ritm întregii activități desfăşurată în şcoală. Căci, după cum atunci când inima îşi încetineşte bătăile, întreg organismul suferă, la fel şi şcoala lâncezeşte atunci când directorul lucrează mai domol şi poate pieri chiar, din vina unui director inactiv.

În cei 12 ani cât am trăit în acest oraş, din 1945, mi-am putut seama că şcolile în general, au avut noroc de directori pricepuți şi harnici care s-au întrecut în realizări frumoase pentru şcoală şi, dacă unul a făcut un pas, ceilalți s-au simțit obligați să-l ia măcar cu doi paşi înainte.

Unui director i se cere cinste în mânuirea bunurilor încredințate şi o grijă mereu vie care să nu-l lase în pace până nu va vedea cu ochii lui tot ce se petrece în şcoală, iar mai presus de toate, i se cere să fie în stare de o dragoste mare pentru copiii ce-i sunt încredințați, în sensul de a munci pentru a le creea condiții cât mai bune în pregătirea lor instructiv-educativă.

Oricât de aproape ar fi însă un director de tipul directorului ideal, pentru a putea lucra cu folos, el are nevoie de o ambianță prielnică atât în şcoală cât şi în afara şcolii, precum şi de concursul factorilor din şcoală şi din societate.

De multe ori însă, tocmai aceia care ar trebui să-l ajute pe director mai mult, fac greşeala de a-i aduce neajunsuri, irosindu-i timpul şi energia, amărându-i sufletul.

Dar dacă pe unii răutatea duşmanilor îi doboară, pe alții dimpotrivă, îi stimulează la muncă.

Nu pot spune că eu am fost un director ideal, dar îndrăznesc să afirm că am iubit şcoala mai presus de orice şi i-am dat ce am avut mai bun: sănătatea şi libertatea mea.

Abia acum, în urma acestei munci pe care am prestat-o, îmi dau seama de câtă dreptate a avut marele dramaturg Victor Hugo, în celebra sa lucrare „Mizerabilii", când spunea: „Cei dintâi slujbaşi ai statului sunt doica şi dascălul de şcoală".

La numirea mea la conducerea acestei şcoli, a trebuit să muncesc mult şi în direcția formării personalului administrativ şi de serviciu, cu care să pot lucra. Față de acest personal am fost întotdeauna înțelegător şi nu i-am cerut niciodată mai mult decât se poate cere unui om. Am îndrumat şi am format pe fiecare, ajutându-i cu bucurie când a fost nevoie.

Cu acest personal am împărțit amărăciunile de fiecare clipă, inerente oricărei administrații în care ai de a face cu fel de fel de oameni: unii mai buni, mai înțelegători, alții nepăsători şi indiferenți şi din aceştia din urmă am avut mulți.

Dacă sala de clasă a prezentat totdeauna viața ideală, apoi în administrație am întâlnit viața reală, cu toți spinii şi mărăcinii ei. Câtă muncă, cât devotament se cere acestui personal care are o importanță destul de mare în mecanismul şcolii. Păcat că nu toți au corespuns ca pregătire şi nu au înțeles misiunea ce le revenea.

În această situație, a trebuit să recurg la serviciile voluntare ale colegilor mei, profesor de română Şendrea Nicolae şi înv. Săvuțiu Nicolae, pentru a putea asigura bunul mers administrativ în cadrul şcolii. (Profesor Garcea Gheorghe - tehnic)

Cât priveşte raporturile mele cu colegii din colectivul şcolii noastre, am fost totdeauna călăuzit de dorința vie de a vedea pe toată lumea mulțumită în jurul meu. De multe ori am încercat să îndulcesc ordinele severe şi să mă mulțumesc, să primesc eu observații din partea forurilor superioare, numai cu gândul de a crea o atmosferă plăcută în cancelaria şcolii, cu atât mai mult cu cât îmi dădeam seama că li se cere o muncă cu mult mai mare şi în condiții cu mult mai anevoiase decât ale profesorilor de la şcolile din centrul oraşului.

Parte din cadrele didactice şi-au făcut ucenicia la această şcoală. Pe acestea le-am ajutat în limita posibilităților până şi-au luat zborul singure şi m-am bucurat totdeauna de progresele realizate de ele.

Colegii mei au format un colectiv închegat şi munca depusă de ei a dat rezultatele pe care le urmăreşte o şcoală. Cancelaria profesorală a şcolii

noastre a avut o ținută demnă şi, dacă accesele de prea mare dragoste au fost prea rare, apoi tot atât de rare au fost şi ieşirile regretabile.

În munca pe care am depus-o am fost călăuzit de ideea că fiecare om vrea să trăiască viața cu adevărat, în aşa fel încât fiecare să înfăptuiască în viața lui ceva bun, chiar dacă trăieşte insuccese.

Munca pe care am depus-o a avut drept scop ca şcoala să depună toate eforturile pentru a obține o organizare a ei internă şi externă, să se creeze potrivit principalelor scopuri ale educației tinerelor generații.

De multe ori stăteam la birou copleşit de gândurile care defilau prin fața mea cu toate greutățile întâmpinate, greutăți mai mari sau mai mici, care apăreau înalte ca nişte munți de netrecut şi, numai după ce le biruiam, simțeam cum ele deveneau aşa de mici, ca nişte muşuroaie.

Nu odată am simțit cum aceste greutăți îmi rodeau sănătatea, tot aşa cum roade cariul măduva lemnului, cu încetul, pe nesimțite.

Slăbisem 13 kg în cinci luni de zile, în urma nopților nedormite şi meselor servite neregulat, datorită gândurilor mele care mă chinuiau că nu voi putea termina la timp aceste lucrări de construcție, după cum mi se trasase ca sarcină şi mă gândeam cu durere la versurile poetului care în ultima lor parte exprimau starea mea sufletească din acel timp:

„Sunt inimă-n inima neamului meu
Şi-i când bucuria şi amarul
În ranele tale durutul sunt eu
Şi-otrava de-odată cu tine o beau
Când soarta-ți întinde paharul.” - George Coşbuc

Într-adevăr, soarta îmi întinsese un pahar destul de mare, plin cu otravă până la refuz, prin numirea mea ca director la o şcoală care se găsea încă în construcție, cu toate neajunsurile semnalate mai sus şi totuşi, datorită perseverenței în muncă s-a putut da în funcțiune odată cu deschiderea celorlalte şcoli. Astăzi, când această şcoală a fost terminată definitiv, are un mobilier în întregime nou, un laborator de fizică şi chimie, dotat cu cele necesare, material didactic, respectiv o bibliotecă specială pentru elevi cu sală de lectură, cu mobilierul său necesar şi cu peste 1700 de volume, cu săli de clasă spațioase şi luminoase, frumos pavoazate, cu o sală profesorală modernă care rivalizează cu cele de la şcolile medii, cu o cameră de pionieri cum rar se găsesc la celelalte şcoli, cu o infirmierie proprie, cu o cancelarie de secretariat, cu un cabinet pentru director, toate înzestrate cu cel mai modern mobilier, cu un telefon instalat, cu o curte împrejmuită, cu un teren de sport, cu un lot experimental, cu o fațadă a curții şcolii în suprafață de 400 de metri pătrați, în întregime gazonată, în locul gropilor şi gunoaielor de altădată, care lăsau impresia unui maidan, ni

se pare că toate câte le vedeam au căzut din cer şi s-au aşezat fiecare de la sine la locurile lor. Şi toate acestea, în mai puțin de 10 luni zile.

Când ne gândim însă la începuturile atât de modeste ale acestei şcoli, la sforțările uriaşe făcute pas cu pas, zi de zi şi la progresele realizate, abia atunci prețuim la justa ei valoare situația la care am ajuns astăzi.

Ținta la care m-am străduit să ajung, râvna de a vedea înfăptuit idealul pe care l-am urmărit din ziua când mi s-a încredințat funcția de director la această şcoală, ne pun azi înaintea ochilor tuturor, tabloul viu al realizărilor.

Azi, când această şcoală situată încă în plin câmp, într-un cartier muncitoresc - şi acestea abia început deşi născută numai de un an de zile, poate rivaliza ca organizare cu cea mai modernă şcoală similară sau medie, nu numai din oraşul nostru ci chiar din întreaga regiune. Stau şi privesc la ea râzând cu bucuria lacrimilor în ochi şi-mi amintesc de data aceasta cu drag de versurile poetului care spun:

„Cât de frumoasă te-ai gătit
Natură tu! ca o virgină
Cu umblet drag, cu chip iubit!
Aş vrea să plâng de fericire
Că simt suflarea ta divină
Că pot să văd ce-ai plăsmuit.” - din „Vara”, George Coşbuc

Într-adevăr, în prezent, şcoala noastră este frumoasă şi ea a devenit o şcoală model pe întreaga regiune iar copiii oamenilor muncii din acest cartier şi părinții lor sunt mândri de acest frumos dar primit.

Pe fețele părinților se putea citi, la serbarea de la finele anului, bucuria şi mulțumirea sufletească, că nu au greşit atunci când la început de an şcolar s-a insistat pe lângă ei să-şi lase copii la această şcoală.

Aceşti părinți şi copiii lor nu vor uita niciodată grija părintească a celor ce conduc statul nostru, prin punerea la dispoziția lor a acestui modern local de cultură, scutind copiii să mai străbată kilometri întregi pe vânt şi ploaie până să ajungă la şcolile cele mai apropiate de cartierul lor.

În încheiere, doresc din toată inima ca directorii care mă vor succeda la conducerea acestei şcoli, s-o ducă mai departe pe calea propăşirii - şi o vor duce de bună seamă, dacă vor şti să lege prezentul de trecut şi să privească întotdeauna în viitor - pentru că mai au multe de înfăptuit, printre care enumăr:

- Introducerea gazului metan în şcoală
- Pavarea curții pentru a scăpa de noroi
- Construirea celor două săli - una de gimnastică şi una pentru festivități etc.

Atunci când veți începe lucrul vostru şi veți simți că vă cuprinde dezamăgirea datorită greutăților pe care le veți întâmpina, opuneți-i

nădejdea, încrederea, tristeții opuneți-i veselia, iar inactivității, munca şi veți izbuti cu siguranță în orice împrejurări. Trebuie să ne gândim că oamenilor, numai faptele le rămân şi că, de multe ori, unii sădesc pomii iar alții le mănâncă roadele dar, totuşi, trebuie lucrat cu bucurie, aşa cum ne învață atât de frumos poetul:

„Trudeşte făcătorule de bine
Veni-vor roiuri, alții după tine
Şi vor culege rodul-bogăția”
din Semănătorul de Al. Vlahuță

DIRECTOR
Prof.Dr. LEOVEANU A. TOMA

PARTEA I

VIAȚA ŞCOLII DE LA 15.IX.1956 LA 30. VI.1957

După cum se poate desprinde din istoricul acestei şcoli, arătat prin „Cuvânt înainte”, Şcoala Nr.18 şi-a început primul an de activitate foarte geu, dar l-a terminat foarte bine.

Planul de şcolarizare pentru primul an 1956-1957, primit de la acțiunea de învățământ oraş, prevedea ca pentru început următoarele **clase**:

- Clasa I-a 1 cu 38 elevi
- Clasa II-a 1 cu 44 elevi
- Clasa III-a 2 cu 51 elevi
- Clasa IV-a 2 cu 62 elevi
- Clasa V - a 2 cu 55 elevi
- Clasa VI - a 2 cu 73 elevi
- Clasa VII-a 2 cu 65 elevi

—----------

Total clase: 12 cu 388 elevi

Numărul claselor a fost fixat cu aproximație.

Clase realizate

- Clase I 2 cu 50 elevi
- Clase a-II-a 1 cu 39 elevi
- clase a-III-a 1 cu 32 elevi
- Clase a- IV-a 1 cu 24 elevi
- Clase a-V-a 3 cu 75 elevi
- Clase a-VI-a 2 cu 52 elevi
- Clase a-VII-a 1 cu 34 elevi

Total clase: 11 cu 306 elevi

De reținut este faptul că am pierdut două clase pe considerentul că o parte din părinți cu mai puțină încredere în terminarea şcolii, au intervenit la Comitetul Executiv ca aceşti copii să rămână la Şcoala Nr.9 şi 19 (medie 6) anul acesta.

Programele şcolare

La clasele I, a-II-a, a-IV-a şi a-VII-a, programele şcolare au rămas valabile cele vechi, adică cele care au existat şi în anul şcolar 1955-1956.

La clasele a-III-a şi a-V-a au fost introduse programe şcolare noi, având în vedere noua reformă care prevedea învățământul de 11 ani în loc de 10 ani.

Notarea elevilor în cursul anului şcolar era făcută de la 1 la 5.

Notele de trecere erau considerate notele 3, 4, 5.

Anul şcolar a fost împărțit pe trimestre - Tr. I, al-II-lea, al-III-lea.

Funcționarea cursurilor

Cursurile funcționau toată ziua.

Ciclul I, adică clasele I,II, III şi IV funcționau dimineața între orele 8 -12.

Ciclul II, adică clasele V, VI şi VII funcționau după- masă între orele 13:30 - 19:30.

Încheierea anului şcolar

Pentru clasele I,II, III şi V, VI, încheierea anului şcolar s-a făcut la 31 mai.

Pentru clasele IV şi VII care urmau să aibă examen de absolvire, anul şcolar s-a încheiat tot la 31 mai, dar începând cu data de 1 iunie, începeau pregătirile pentru examen astfel:

- Clasa IV începe pregătirea la 1 iunie şi până la 7 iunie începeau examenele.
- Clasa VII începe pregătirea la 1 iunie şi până la 17 iunie iar la 18 iunie începeau

examenele.

Tabel 1

Nr. de ord.	Clase	Elevi înscrişi	Plecați la alte şcoli	Rămaşi	Promovați	Corijenți	Repe-tenți	Observ.
1	I.A	25	7	18	18	-	-	
2	I.B	25	8	17	16	-	-	
3	II.	39	2	37	34	2	1	
4	III.	32	-	32	28	4	-	
5	IV.	24	1	23	17	4	2	
6	V.A	25	1	24	13	9	2	
7	V.B	25	-	25	16	7	2	
8	V.C	25	1	24	13	4	7	
9	VI.A	26	1	25	13	11	1	
10	VI.B	26	-	26	18	6	2	
11	VII.	34	-	34	26	6	2	
Total		306	21	285	212	53	20	

- PROFESORI DIRIGINȚI -

La clasa	V.A	Profesor	dirig.	ŞENDREA NICOLAE
“	V.B	“	“	JULEA ILINCA
“	V.C	“	“	BÎRLEANU C.TIN
“	VI.A	“	“	BROTE VIORICA
“	VI.B	“	“	SPĂLĂȚESCU NINA
“	VII.	“	“	ŞARI ELENA

PRIMA PROMOȚIE DE ABSOLVENȚI AI ŞCOLII, SERIA 1956 - 1957

Tabel 2

Nr. crt.	Numele şi Prenumele	Nr. crt.	Numele şi Prenumele
1	Anghiuş Dorina	17	Nicolae Tocuța
2	Badiu Mariana	18	Olteanu Viorica
3	Bârsă Ilie	19	Petcu Petruța
4	Bucuraş Ion	20	Prisăcaru Viorica
5	Buzura Suzana	21	Prisăcaru Vlad
6	Chiciu Zaharia	22	Puşcaş Vasile
7	Condrea Elena	23	Pusderea Ovidiu
8	Dumitrescu Alex	24	Rotaru Marilena
9	Fătu Maria	25	Săndulescu Maria
10	Gafițeanu Mihai	26	Soponea Doina
11	Georgescu Maria	27	Szekely Tiberiu
12	Hanea Tonica	28	Sima Aurel
13	Iov Olga	29	Ştefan Mircea
14	Luca Ioana	30	Ursu Ion
15	Mălăescu Mircea	31	Vintilă Gheorghe
16	Mereuță Elena	32	Volovei Eleonora

PRIMUL DIRECTOR AL ŞCOLII

Primul director al acestei şcoli:
Profesorul **LEOVEANU A. TOMA**
Licențiat al Academiei Comerciale, Universitatea Craiova, jud. Dolj
Înainte de a fi numit director la această şcoală, am funcționat ca profesor la liceul comercial de fete din Oraşul Braşov.

PRIMELE CADRE DIDACTICE ALE ŞCOLII

Tabel 3

Nr. crt.	NUMELE ŞI PRENUMELE	GRADUL	SPECIALITATEA (materia predată)
1	Şendrea Nicolae	Profesor	Limba română
2	Cască Ludmila	Profesor	Limba română
3	Brote Viorica	Profesor	Matematică
4	Ştefan Dumitra	Profesor	Matematică
5	Julea Ilinca	Profesor	Ştiinţele naturale
6	Spălăţescu Nina	Profesor	Geografie
7	Puşcariu Virgil	Profesor	Limba franceză
8	Lambuţki Elena	Profesor	Limba rusă
9	Mohora Emilia	Profesor	Limba rusă
10	Nedeţki Maria	Profesor	Fizico-chimice
11	Şari Elena	Profesor	Istorie
12	Eşanu Zenaida	Profesor	Muzică
13	Bîrleanu C-tin	Profesor	Educaţie fizică
14	Teodoriu Elisabeta	Profesor	Desen
15	Garcea Gheorghe	Profesor maistru	Utilaj tehnologic şi atelier
16	Bucşa Ana	Profesor	Mâini îndemânatice
17	**Panţu Eugenia**	**Învăţătoare**	**cl. I.A**
18	Belei Vasile	Învăţătoare	cl.I.B
19	Bărbătescu Margareta	Învăţătoare	cl. II
20	Marulis Ştefania	Învăţătoare	cl. II
21	Olariu Victoria	Învăţătoare	cl. III
22	Săvuţiu Nicolae	Învăţătoare	cl. III
23	Lămătic Gheorghe	Învăţătoare	cl. IV
24	Goidea Marghioala	Învăţătoare	Instr. pionieri

COMITETUL DE PĂRINȚI

În primul an de activitate al şcolii au fost aleşi în Comitetul de părinți 11 persoane, adică, câte un reprezentant al fiecărei clase, plus trei cadre didactice.

Componența acestui comitet a fost:

- Preşedinte - Bucuraş Aron
- Vicepreşedinte - Olteanu ion
- Casier - Cîrceag Aurelia
- Membri - Daneliuc Constanța
  Enache Sanda
  Țuțuianu Elena
  Comşa Nicolae
  Tăutu Ion
  Slăvilă Nicolae
  Cîmpeanu Elena
  Bîzîiac Constanța
  Prof. Şendrea Nicolae
  Prof. Brote Viorica
  Înv. Belei Vasile

PERSONALUL ADMINISTRATIV ŞI DE SERVICIU

- Maftei lulica - Secretară până la 31 III 1957
- Ristea Eliza - Secretară în continuare
- Bîrsan Nicolae - Om de serviciu
- Bîrsan Maria - Femeie de serviciu

SERBAREA DE SFÂRŞIT DE AN

Prima serbare de sfârşit de an care s-a ținut în această şcoală, a avut loc în ziua de 27 iunie 1957.

Programul acestei serbări a fost foarte bogat şi reuşit.

Pentru edificarea cititorilor dăm mai jos acest program:

- Imnul de stat al RPR - cor
- Pentru tine patrie scumpă - cor
- Cuvântul directorului şcolii, prin care prezintă darea de seamă pe întreg anul şcolar - realizări
- Viitorul e al muncitorului - cor
- Fetița moartă, poezie de Maria Banuş, recitată de eleva Opriş Olga, cl. aV-a A
- E timpul să vii vacanța mea dragă, poezie de F. Mugur, recitată de eleva Bîrsan Rodica, cl. aV-aC
- Cântec marinăresc - cor
- Pastel, poezie de George Coşbuc - recitată de eleva Goia Georgeta, cl. a-VI-aA
- Are mama fată mare - cor
- Cântec de vacanță, poezie recitată de eleva Fătu Rozalia, cl. aV-aA

Sub al păcii stindard - cor

- Despărțire, poezie de V. Moldoveanu, recitată de eleva Gogea Florentina, din cl. aVI-a A
- Dansuri româneşti: Vlăsceanca şi Romăncuța, executate de elevele cl. aV-aA
- Lele dunăreancă, dans interpretat de elevele cl. aVI-aA
- Hațegana - dans interpretat de elevele cl.aVI-aB
- Cuvântul directorului şcolii, adresat primei serii de absolvenți ai acestei şcoli
- Cuvântul elevei Soponea Doina, în numele absolvenților şcolii
- Distribuirea premiilor

LISTA PREMIANȚILOR PE CLASE ŞI CRITERII DE CLASIFICARE

Pentru premierea elevilor pe clase, care s-au distins la învățătură şi disciplină, consiliul pedagogic, întrunit în şedința de încheiere a situației la fine de an şcolar, a hotărât ca premierea elevilor să se facă după următoarele criterii:

P.S.: Regulamentul prevedea notarea: 5-1

PREMIUL I

Va fi acordat tuturor elevilor care au obșținut media 5 la majoritatea obiectelor de studiu, iar la restul de obiecte au obținut media 4.

Elevii care, deşi au obținut media 5 la majoritatea obiectelor, dar care au o singură medie de 3, nu vor putea fi clasificați în această categorie.

PREMIUL II

În această categorie vor intra toți elevii care au obținut la majoritatea obiectelor media 4, iar la restul de obiecte au obținut media 5. Deci să nu aibă nici o medie de 3.

PREMIUL III

Acest premiu va putea fi acordat tuturor elevilor care au obținut numai la o singură materie media 3, iar la restul au obținut mediile 4 şi cinci.

Pentru toate aceste categorii de premiere, elevii trebuiau să aibă media 5 la purtare.

În cazul că vor fi mai mulți elevi cu aceeaşi medie, atunci ei vor fi clasificați în ordine alfabetică pentru a evita nemulțumirile ce constau în strigarea elevului x în locul elevului y.

Premiantul de onoare pe şcoală va fi considerat acel elev care a avut media 5 la toate materiile, pe toate cele trei trimestre ale anului şcolar.

În urma acestor hotărâri şi pe baza situației la finele anului şcolar, am considerat ca premianți următorii elevi;

Premiantul de onoare pe şcoală:

Bârsan Rodica, elevă cl. V-a C

Clasa I A

Premiul I - Buda Maria
- Popa Angela
- Savu Ana
- Slăvilă Carmen

Premiul II - Cociaşu Eugen
- Nistor Marinele

Premiul III - Danieluc Mihai
- Rădulescu Fivi

Clasa I-a B

Premiul I - Bîgiu Valer

Premiul II - Tuțuianu Nicolae

Premiul III - Mareş Dumitru

Tabel 4

CLASA a-II-a	
PREMIUL I	Dumbrăvescu Octavian
	Zaharia Elena
PREMIUL II	Marian Doina
	Nistor Maria
PREMIUL II	Sîncă Mircea
	Soponea Maria
CLASA a-III-a	
PREMIUL I	Turcu Olivia
PREMIUL II	Cîrceag Valentin
PREMIUL III	Dinu Angela
	Malec Eugenia
CLASA a-IV-a	
PREMIUL I	Vaida Valerica
PREMIUL II	Agapie Mihai
PREMIUL III	Samoilă Ştefan
CLASA a-V-a A	
PREMIUL I	Badiu Elena
PREMIUL II	Mateevschi Elena
	Tăutu Ioan
PREMIUL III	Fătu Rozalia
	Opriş Olivia
	Sidon Victoria

CLASA a-V-a B	
PREMIUL I	Cojocaru Constanța
	Topliceanu Vasile
PREMIUL II	Mihalache Maria
PREMIUL III	Barbu Gheorghe
CLASA a-V-a C	
PREMIUL I	Bîrsan Rodica
	Zorojan Dumitru
PREMIUL II	Georgescu Nicolae
PREMIUL III	Harnea M.
	Neagu Constantin
	Ştefan Paul

CLASA a-VI-a A	
PREMIUL I	Răcoare Rodica
PREMIUL II	Gogea Florentina, Goia Georgeta
PREMIUL III	Olteanu Constantin
CLASA a-VI-a B	
PREMIUL I	Bîrsan Adriana
PREMIUL II	Maftei Ioan
PREMIUL III	Jeler Letiția
CLASA a-VII-a	
PREMIUL I	Sima Aurel
	Volovei Eleonora
PREMIUL II	Badiu Mariana
	Olteanu Rodica
PREMIUL III	Luca Ioana
	Mereuță Elena
	Soponea Doina

CUVÂNTUL DIRECTORULUI ŞCOLII
ADRESAT PRIMEI PROMOȚII DE ABSOLVENȚI
SERIA 1956-1957

Azi, după un an de muncă dusă împreună cu cadrele didactice ale acestei şcoli, pentru educarea voastră, am fericita ocazie să mă adresez vouă, care sunteți prima promoție pe care o dă această şcoală, cu scopul de a vă face câteva recomandări legate de viitorul vostru.

După şapte ani de muncă dusă de voi pe băncile şcolii, azi ați ajuns la capătul unui drum care se ramifică în două direcții şi anume:

- Un drum care duce spre şcolile profesionale şi producție;
- Al doilea drum care duce spre şcolile medii

Fiecare din voi, ajuns la această răscruce de drumuri, va apuca pe calea care crede că o va putea străbate mai uşor, ținând seama de pregătirea şi cunoştințele asimilate în cei şapte ani de şcoală.

Ceea ce trebuie să rețineți este că, oricare ar fi drumul pe care veți apuca - producție sau şcoli medii - nu veți greşi nici unul din voi.

Cei care vor merge pe drumul ce duce spre producție au posibilitatea să devină în scurt timp fruntaşi în producție, inovatori sau inventatori cu renume - şi posibilitatea de a urma cursurile serale ale şcolilor medii şi de aici, institutul dorit.

Cei care vor apuca drumul care duce spre şcolile medii, vor putea să-şi îmbogățească bagajul de cunoştințe şi în acest caz, vor trebui să muncească mult pentru a putea urma mai departe studiile în institutele superioare.

De azi înainte, se deschide în fața voastră un nou capitol al vieții. Vârsta pe care o aveți şi pregătirea căpătată pe băncile şcolii vă vor ajuta să înțelegi cu mai multă uşurință anumite probleme ale vieții.

Intrați în acest capitol al vieții cu fruntea sus, plini de încredere în voi.

Nu vă opriți niciodată din drum socotindu-vă slabi, nedestoinici pentru calea ce veți urma, păstrați-vă cu tărie credința în idealul pe care-l urmăriți în viață.

În ceasuri de îndoială, de amărăciune, nimic nu vă poate ajuta mai mult decât credința că totul se va întoarce în bine, că nu vă veți împotmoli ci veți culege izbânda credinței şi muncii voastre.

Când veți porni spre o țintă dorită, trebuie să credeți cu toată puterea că veți fi în stare a vă îndeplini gândul, trebuie să ştiți în mod hotărât ce vreți şi ce trebuie să faceți fără să şovăiți o clipă.

Dorința voastră, gândul vostru, trebuie să fie îndreptat însă, numai spre ceea ce este bun şi pentru înfăptuirea acestui gând, a acestei dorinți, să nu cruțați nici o osteneală.

Credința că prin truda voastră veți face ca viitorul să nu aducă decât lucruri bune, că veți putea fi sănătoşi şi fericiți, că veți putea avea un trai mulțumit şi înfrunta orice greutăți, iată capitolul cel mai bun pentru rostul vieții voastre în societate.

Cei care se dau mereu înapoi, care spun întruna că sunt obosiți, că par de prisos în orice loc şi că nu au noroc pe lume, că au muncit mult dar zadarnic, au încercat să ajungă la un liman, nu-şi dau seama că ei înşişi îşi sapă la temelia vieții, chinuindu-se zilnic cu aceste gânduri.

Dragi absolvenți, trebuie să ştiți că alcătuirea vieții omeneşti este de aşa natură că ea se hrăneşte mai ales cu speranțe, cu credința în viitor, care este înainte de toate mergătoare şi vede lucruri pe care ochiul nostru nu le vede.

Mersul tuturor gândurilor voastre, tuturor năzuințelor voastre, trebuie să fie îndreptate însă spre scopul din care v-ați făcut un crez.

Nu uitați că marile minuni ale civilizației despre care ați învățat în şcoală, s-au înfăptuit printr-o asemenea concentrare a gândirii, printr-un crez al vieții ce am dorit-o.

Pentru a ajunge însă la o stare bună, la o propăşire a vieții noastre, trebuie să munciți cinstit. Nu gândiți şi nu spuneți decât adevărul, în orice împrejurări vă veți găsi.

Trebuie să ştiți că natura ne oferă tot, dacă ştim să-I smulgem ceea ce dorim, dar nu trebuie să uităm că ea este un mare negustor care ne serveşte bucuros tot ce-I cerem, dacă îi plătim costul şi acest cost îl plătim prin muncă, sacrificii, cinste.

Oricât de întunecat ar fi orizontul, oricât de descurajatoare ar fi împrejurările, respingeți, înlăturați din cale tot ce poate împiedica dezvoltarea energiei pe care o aveți în noi.

Nimeni nu poate ajunge la situație socială superioară, dacă credința lui este că trebuie să rămână în starea de lipsuri şi de nemulțumire în care se află.

Datoria voastră, de azi înainte, este ca în împrejurările cele mai grele să vă ridicați plini de nădejde şi de curaj, ştiind că izbânda şi fericirea sunt drepturi netăgăduite ale oricărei ființe omeneşti.

Intrând în câmpul muncii cu o pregătire în plus, căutați şi respingeți cu toate puterile orice curent de vrajbă, ură, de gelozie, de invidie sau de sentimente urâte care s-ar referi la tovarăşii voştri de muncă, căci aceste simțămînte nu sunt altceva decât un duşman al avântului vostru tineresc, care împiedică străduințele voastre spre bine.

Iubiți absolvenți, obiceiul de a vă opri prea mult asupra greutăților, exagerându-le, nu va face decât să vă slăbească caracterul şi să vă

paralizeze inițiativa până întratâta încât vă va putea chiar împiedica de a întreprinde cel mai bun lucru.

Într-adevăr, în viață vă veți lovi de greutăți, unele mai mari, altele mai mici, dar succesul va fi de partea voastră în orice moment, dacă veți fi tari şi hotărâți.

Fiți întotdeauna înarmați cu gânduri şi idei sănătoase, căci acestea sunt singurele forțe care vă vor modela caracterul şi vă vor da forma vieții voastre.

Când veți simți că vă cuprinde melancolia, tristețea, opuneți-le veselia; dezamăgirii să opuneți nădejdea şi încrederea, iar inactivității, munca.

În realizarea bunelor voastre gânduri, purtați recunoştință celor ce v-au ajutat cât ați stat pe băncile acestei şcoli, nu-l ocoliți pe stradă, ci apropiați-vă de ei ca de un părinte sau prieten mai mare şi cereți-le şi mai departe sfatul, chiar dacă nu v-ar fi fost prea drag acel binefăcător care până azi a fost profesorul vostru, profesor pe care voi l-ați văzut trist, supărat ori de câte ori unul din voi nu şi-a făcut datoria de elev, sau l-ați văzut vesel, binedispus şi mulțumit ori de câte ori v-ați făcut datoria, prin pregătirea lecțiilor, prin disciplina şi respectul acordat profesorilor şi colegilor de clasă.

Fiți binevoitori față de lume, care nu-l atât de rea cum vă închipuiți în ceasurile de nemulțumire.

Respectați oamenii mai în vârstă decât voi, purtându-vă cuviincios cu ei. Purtați recunoştință vie Partidului care v-a creat cele mai bune condiții pentrua deveni oameni bine pregătiți.

Păstrați şi respectați bunul public în orice situație vă veți găsi.

Să nu uitați niciodată să fiți oameni de caracter, căci numai caracterul este acela care dă vieții noastre strălucirea fericirii şi a demnității omeneşti.

Tuturor vă doresc din inimă fericire şi noroc în viață.

DIRECTOR

Prof.Dr.Toma A. Leoveanu

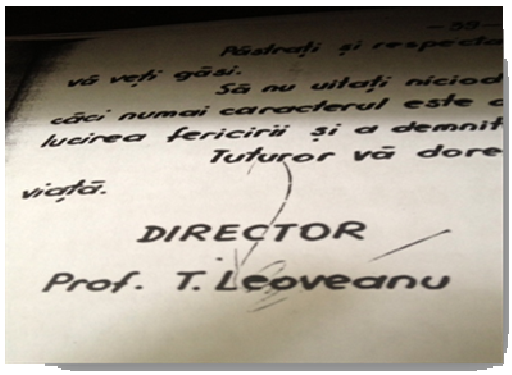

PERSONALUL ADMINISTRATIV ŞI DE SERVICIU

Sarcinile care revin direcțiunii unei şcoli, sunt rezolvate în bună parte prin munca celor care ocupă aceste posturi administrative.

Din nefericire, şcoala noastră n-a avut parte de un asemenea personal pregătit, ceea ce a făcut ca munca administrativă să meargă foarte greu.

Schema de încadrare a şcolii prevedea:

- Un post de secretar cu o jumătate de normă;
- Trei posturi pentru oameni de serviciu.

Postul de secretar a fost ocupat de o tovarăşă care mi-a dat mult de lucru, datorită nepregătirii de care a dat dovadă şi mai mult comodității.

Acest lucru a durat până la 31 III 1957, când persoana în cauză şi-a dat demisia. După dânsa a fost angajată o nouă tovarăşă cu mai puțină pregătire ca prima din punct de vedere al studiilor, dar cu foarte multă bunăvoință şi dragoste de muncă, reuşind în felul acesta să facă față lucrărilor cerute de secretariat.

Cât priveşte angajarea oamenilor de serviciu, menționez că acest lucru mi-a dat cea mai mare bătaie de cap.

Şcoala neavând locuință pentru aceste personal şi aflându-se la o distanță prea mare de centrul oraşului, acest personal care se angaja stătea 2-3 săptămâni maximum, după care pleca.

S-au schimbat 12 persoane într-un an.

Singurele persoane care au fost şi primele angajate şi care au rămas în continuare, au fost tov. Bârsan Nicolae şi soția lui Bârsan Maria, care locuiau lângă şcoală.

Aceşti doi oameni de serviciu au dus această muncă singuri începând din martie 1957 şi deşi şcoala este destul de mare şi funcționează atât dimineața cât şi după masă, ei au reuşit să păstreze curățenie exemplară în ea.

Păcat că această muncă a fost umbrită de multe ori prin atitudinea necorespunzîătoare a tov. Bârsan Nicolae, care este o fire extrem de nervoasă.

LOCALUL ŞCOLII, MOBILIERUL, MATERIALUL DIDACTIC

Imobilul şcolii este situat pe strada Lămâiței Nr. 51.

El a fost împrejmuit cu gard din prefabricate, pe o lungime de 400 de metri de jur împrejur.

Pentru a astupa groapa din curtea şcolii şi în care am introdus circa 80 de camioane de pământ, a trebuit să alerg pe la toate şantierele din oraş, unde se ridicau construcții, şi în schimbul unei “mici atenții”, să conving şoferii să aducă acest pământ aici.

La jumătatea lunii mai, 1957, am reuşit ca această groapă să fie complet astupată.

Curtea şcolii am împărțit-o astfel:

- Fațada şcolii care forma intrarea principală în şcoală şi care avea circa 400 m.p., am separat-o de curtea propriu zisă printr-un gard de prefabricate tip parc, iar cei 400 m.p. au fost gazonați, formând astfel un covor verde în fața şcolii.

Curtea propriu zisă de recreație a elevilor a fost separată de terenul sportiv şi lotul şcolar, tot prin gard de prefabricate tip parc.

- A treia porțiune destinată ştiințelor naturii şi platformei geografice I s-a rezervat partea din dreapta şcolii, teren pe care s-au sădit diferiți arbuşti şi care de a semenea l-am împrejmuit cu gard de prefabricate.

Porțile, în număr de patru, dintre care una la intrarea principală în şcoală, a doua folosită de elevi şi a treia formată din două părți mari care folosesc la intrarea camioanelor în curtea şcolii, au fost confecționate din fier, de către uzina Nr.1, în mod gratuit, la intervenția direcției şcolii şi în urma unei bune înțelegeri din partea tov. Ion Comanici, directorul uzinei.

Imobilul şcolii dispune de următorul spațiu:

- 8 săli de clasă
- 1 sală de laborator pentru fizică şi chimie
- 1 sală pentru muzeul de ştiințe naturale
- 1 sală de bibliotecă pentru eelvi
- 1 sală profesorală
- 1 cabinet pentru directorul şcolii
- 1 birou pentru secretariat
- 1 cameră pentru pionieri
- 1 cqameră pentru infirmierie
- 1 cameră pentru omul de serviciu
- 2 săli mari pentru recreația elevilor din care una la parter, care reprezintă şi intrarea principală, iar a doua la etaj.
- 2 grupuri sociale la parter, din care unul pentru fete şi al doilea pentru băieți
- 1 grup pentru profesori la parter
- 2 grupuri sociale la etaj, din care unul pentru fete, al doilea pentru băieți

SERBĂRI

În cursul anului şcolar 1956-1957, s-au ținut următoarele serbări:

- Serbarea de deschidere a anului şcoalr la 15 septembrie 1956;
- Serbarea în cinstea zilei de 7 noiembrie;
- Serbarea pomului de iarnă care a avut un program frumos;

- Serbarea de fine de an şcolar, care prin bogăția programului a durat trei ore, a fost o serbare foarte reuşită;
- Serbarea pionierilor, şinută în luna aprilie 1957.

LEGĂTURA ŞCOLII CU PĂRINȚII ELEVILOR

În interesul elevilor, şcoala a întreținut legături cu părinții acestora, prin diferite şedințe pe care le-a programat astfel:

- Şedința cu părinții tuturor elevilor, la finele trimestrului I, când li s-a făcut cunoscută situația la învățătură şi purtarea elevilor;
- Şedința de la finele trimestrului II, în acelaşi scop;
- Şedința de la finele anului, când direcția şcolii a făcut şi o dare de seamă mai amplă asupra muncii dusă de cadrele didactice şi direcția şcolii într-un an de zile, cu care ocazie s-a scos în evidență ajutorul primit din partea părinților.

În afară de aceasta, şcoala a mai ținut legătura cu părinții elevilor prin şedințe lunare organizate de diriginții claselor respective, cu care ocazie s-au prelucrat diferite abateri de la disciplină a elevilor, frecvența lor şi rezultatele la învățătură. De asemenei, s-au citit referate legate de educația copiilor şi rolul ce-l are familia în această direcție.

MULȚUMIRI

Pentru rezolvarea anumitor probleme, am apelat la următoarele persoane:

-1. Comanici Ioan - directorul uzinei Brainer Bela, care patrona şcoala şi care a aprobat să se confecționeze în uzină, în mod gratuit, următoarele:

- 4 porți de fier
- 3 panouri
- zugrăvirea sălilor de clasă
- demontatul şi urcarea mobilierului la sala de laborator şi remontarea lui
- căruța pentru transportul lemnelor, dela depozitul de lemne “Combustibilul” la şcoală
- 2. Bucuraş Aron care, în afară de faptul că era preşedintele comitetului de părinți pe şcoală, dar mai ales datorită faptului că era angajatul uzinei Brainer Bela, a depus toată stăruința ca cele de mai sus să fie executate la timp. Personal a lucrat în mod voluntar, după orele de lucru, angrenând în această muncă pe tovarăşii: Petriş Nicolae, Covaci A., Cosma Nicolae, toți angajați ai uzinei şi care aveau copii la şcoala noastră.
- 3. Samoilă Fl. care a donat cincizeci de bucăți de plopi şi 10 pomi roditori, care au fost sădți în curtea şcolii
- 4. Slăvilă Nic şi Şofletea Constantin care au ajutat la nivelarea terenului care forma curtea şcolii.

Tuturor acestora le aduc cele mai calde mulțumiri, pentru înțelegerea de care au dat dovadă față de această şcoală, atunci am apelat la ei.

PARTEA A II-A

PRIVIRE GENERALĂ ASUPRA SCURTULUI BILANȚ ÎN PRIMUL AN DE ACTIVITATE

Şcoala noastră, deşi a fost sortită să pornească cu stângul pe drumul activității pentru care se crease, datorită deficiențelor de construcție semnalate la început, deficiențe care se datorau unor oameni lipsiți de simțul patriotic, dacă ne gândim la rolul ce urma să-l joace această instituție clădită într-un cartier muncitoresc, totuşi prin sprijinul acordat de forurile superioare locale, precum şi prin insistenă zi de zi şi munca neobosită a directorului şcolii, s-a reuşit ca într-un timp extrem de scurt, şcoala să-şi schimbe cadența pe piciorul drept şi să devină cea mai modernă şcoală din oraşul nostru la acea dată.

În primul ei an de activitate, şcoala primise ca sarcină de plan din partea Secțiunii de Învățământ, să facă şcolarizarea a 388 de elevi repartizați pe 12 clase.

În cele din urmă nu au putut fi înscrişi decât un număr de 306 elevi, din care au frecventat 288 grupați în 11 clase, datorită cauzelor arătate în cuvântul introductiv.

Greutate nu ar fi constat în faptul că şcoala îşi începea activitatea cu un număr prea mic de elevi față de spațiul de care dispunea, dacă eu şi colegii mei care se găseau încadrați la această şcoală, nu ne-am fi lovit de cel mai mare incovenient creat de şcolile vecine, care la primirea ordinului dat de Secțiunea de Învățământ de a ne vărsa toți elevii care locuiesc pe străzile din circumscripția şcolii noastre, nu ar fi făcut o selecție necorespunzătoare în a ne trimite numai elevii slabi la învățătură - care în majoritatea lor repetau clasa şi oprindu-Ii pe cei buni.

Dacă şcoala noastră, cu toate greutățile întâmpinate, reuşise ca în mai puțin de un an de zile să devină cea mai modernă şcoală din punct de vedere al înzestrării şi al clădirii, față de celelalte şcoli din oraşul nostru, apoi din punct de vedere al procesului instructiv-aducativ, a trebuit să se mulțumească cu un rezultat modest, cu toate eforturile depuse de cadrele didactice - lucru care se datorează numărului prea mare de elevi slabi vărsați de şcolile vecine.

Când fac această remarcă, mă gândesc la numărul destul de mare de corigenți, precum şi la cei aflați în situația de repetenți față de alte şcoli, dar nu se poate stabili o clasificare în mod just şi face o comparație reală între şcoli, întrucât fiecare din ele lucrează în alte condiții în ceea ce priveşte elementul elev.

Şcolile din centrul oraşului sunt frecventate de elevi a căror origine socială arată că 60 la sută sunt fii de intelectuali, care îi ajută în rezolvarea temelor date acasă, elevi care au un vocabular mai bogat, ceea ce le înlesneşte

exprimarea lecțiilor în condiții mult mai uşoare decât elevii care frecventează şcoala noastră, care sunt sută la sută fii de muncitori, a căror pregătire este prea modestă pentru a-I putea ajuta la pregătitul lecțiilor.

În afară de aceasta, colectivul şcolii noastre nu era un colectiv sudat, adică format din elevi care să fi fost împreună începând din clasa I-a şi până în clasa a VII-a, cu care ocazie s-ar fi putut face şi o selecție pe parcurs, ci colectivul de elevi pe clase era format din elemente venite de la patru şcoli diferite, ceea ce ne-a dat foarte mult de lucru din punct de vedere al disciplinei.

Nu mai vorbim de rolul continuității în muncă şi al răspunderii profesorilor care în situația noastră nici ei nu se cunoaşteau dar să mai vorbim de cunoaşterea elevilor.

Toate aceste cauze obiective au avut repercursiuni neplăcute asupra rezultatului la învățătură şi disciplină.

Iată de ce cred că problema clasificării şcolilor privind rezultatul la învățătură, este mult mai complicată decât s-ar crede şi s-ar părea că nu se poate rezolva prin simplu fapt al comparării cifrelor de promovați, corigenți sau repetenți între toate şcolile ci, această clasificare să se facă ținându-se seama de elementul om cu care lucrează fiecare şcoală - deci pe grupe de şcoli cu condiții asemănătoare, altfel se ajunge la acelaşi rezultat când vrei să compari munca unui muncitor calificat cu a unuia necalificat.

Ținând seama de faptul că problema materială a şcolii a fost rezolvată într-un timp record, ne-a făcut să privim lucrurile cu mai mult optimism şi în ceea ce priveşte rezolvarea celei de a doua probleme, care era educația elevilor şi astfel să ne situăm mai aproape de adevăr.

Avem la dispoziție un local cu săli de clasă spațioase, luminoase şi extrem de curate, prin curățirea lunară a parchetului cu benzină şi ceară, dând astfel aspectul unei instituții cu adevărat menită să facă educația elevilor din toate punctele de vedere, deşi şcoala este situată într-un cartier cu străzi nepavate şi fără trotuare, într-un cartier în care domneşte nămolul.

Acest lucru a fost posibil prin măsura luată de a introduce în mod obligatoriu portul ciupicilor de către fiecare elev, în tot timpul cât stă în şcoală, iar ghetele să fie depozitate în dulapul special amenajat în fiecare sală de clasă. La venirea la şcoală, elevul este obligatsă descalțele ghetelşe înainte de a intra în sala declasă, ghete pe care le pune în dulap şi să-şi îmbrace cipici şi invers, la plecare, după terminarea orelor de curs, lasă cipicii şi încalță ghetele.

În felul acesta s-a putut scăpa de mizeria prafului care s-ar fi făcut în clase prin uscarea nămolului adus de elevi pe încălțăminte.

Ei au un aer curat în sălile de clasă şi sunt scutiți de zgomotul maşinilor care nu circulă în acest cartier abia început.

Şcoala este construită într-un loc a căuri orientare îi pune în față cu cel mai frumos peisaj şi anume şirul lanşului de munți - munții Bucegi - care

oferă privirii copiilor atâtea nuanțe ale naturii în fiecare anotimp al anului, unele mai frumoase ca altele.

Nu este cazul să mai fac descrierea frumuseților oferite de aceşti munți pe timp de iarnă, cu copacii încărcați de zăpadă sau pe timp de toamnă, când frunzele acestor arbori de diferite esențe încep să prezinte toată gama culorilor, ci rămâne ca imaginația dumneavoastră să lucreze în această direcție.

Rămânea deci să se muncească cât mai mult în vederea pregătirii la învățătură a elevilor.

Păcat că distanța de locuința fiecărui cadru didactic ce predă la această şcoală este foarte mare (3-4km de şcoală, iar transportul cu autobuzele este nesigur în ceea ce priveşte ora fixată pentru meditații, datorită neregularității cu care circulă aceste autobuze.

Se stă câte o oră şi mai bine în stație pe timp de ploi, frig, ger, în timp de iarnă, pentru a aştepta să te urci în autobuze, care de multe ori trec aşa de încărcate că nici nu mai opresc.

Iată deci că cel mai prețios timp pe care cadrele didactice l-ar putea folosi în a face meditații cu aceşti elevi, este pierdut prin a aştepta ore întregi maşina în stație şi deci să se rateze orice programare, deoarece, în asemenea întârzieri nedorite din partea cadrelor didactice, pun pe elevi în situația să creadă că profesorul nu mai vine la meditație şi deci se plictisesc şi pleacă. În acelaşi timp cât aşteaptă, iar elevii pierd un timp destul de prețios pe care l-ar putea folosi în pregătirea celorlalte lecții.

Cu toate aceste greutăți totuşi, cadrele didactice renunță la puținul timp liber şi vin la şcoală peste orele de program normal, în scopul de a face meditații cu aceşti elevi.

În urma politehnizării învățământului de cultură generală, şcoala noastră a primit un lot şcolar în suprafață de 700mp, pe care l-a cultivat cu zarzavaturi, porumb şi cartofi.

Această hotărâre venită de sus, s-a dovedit a avea un rol foarte mare în educarea tinerelor generații.

Munca de politehnizare a dat posibilitatea elevilor să-şi arate inițiativa, să-şi schimbe structura sufletească în a iubi munca fizică şi a respecta eforturile depuse de alții în realizarea anumitor bunuri materiale.

Câtă frumusețe prezenta acest lot şcolar în primăvară, după ce a răsărit întreaga recoltă, îți făcea impresia că te găseşti într-un colț, undeva la țară.

Eforturile depuse de elevi pe acest lot şcolar, au fost răsplătite prin obținerea diplomei, în urma premierii făcute de organele U.T.M. pe oraş, cu ocazia expoziției “micilor naturalişti”.

Aici trebuie să scot în evidență meritele deosebite ale tovarăşului profesor Julea Ilinca, tov. înv. Lămătic Gheorghe şi Săvuțiu Nicolae, care au dat o atenție foarte mare lotului şcolar.

În ceea ce mă priveşte, ca om venit din mediul rural, am iubit întotdeauna natura, am putut înțelege toată poezia muncii agricole şi tainica legătură dintre țăran şi pământul pe care-l munceşte.

De mic am cunoscut viața de la țară şi atunci când plecam în vacanțele şcolare şi în mersul trenului vedeam micile căsuțe albe, pierdute sub umbrelele lor de trestie sau de paie, mă gândeam cu milă la acei oameni sortiți să trăiască acolo, departe de oraş, o viață fără rost.

Când vedeam plugurile brăzdând pământul, trase de câte o pereche de boi slabi, plăpânzi, mânați de câte un om cu fața suptă şi brăzdată de truda muncii, îmi amintesc acum ca şi atunci, de versurile poetului care redau atât de bine suferințele acestor oameni:

“Voi singuri străjuiți altarul
Nădejdii noastre de mai bine,
Al vostru-i plânsul strunei mele
Creştini ce n-aveți sărbătoare.
Voi cei mai buni copii ai firii
Urziți din lacrimi şi sudoare.” - din “Plugarii” de Octavian Goga

Ce simpli şi cât de modeşti în ceea ce priveşte viața lor sunt aceşti oameni, care prin munca lor de zi cu zi, asigură pâinea a milioane de oameni, dar cât de frumos îi răsplăteşte poetul când le închină mărețul imn de recunoştință:

“Din umbra nopții care-ngroapă
Al vostru neam din vremi bătrâne
Vă desluşiți în negre rânduri
Voi dătătorilor de pâine
Cinstite mâini de soare arse
Şi înăsprite de sudoare,
Din truda săptămânii voastre
Trăieşte-a lumii sărbătoare.” - “Graiul pâinii”, Octavian Goga

Azi, când condițiile de muncă ale acestor oameni sunt cu totul altele, prin mecanizarea agriculturii, când fiecare comună are la dispoziție o şcoală, un cămin cultural în care se pot da reprezentații teatrale sau cinematografice, azi, când o mare parte din comunele țării noastre sunt electrificate, lucruri care altădată rămâneau necunoscute de generații întregi de la sate, constați că toate acestea au schimbat radical viața acestor oameni.

Azi, când treci printre lanurile de grâu cu spicul cât vrabia care-şi ondulează talia în bătaia vântului, făcându-ți impresia unor valuri de apă stârnite de o furtună, care începe să se liniştească şi auzi cântecul

pitpalacului, singurul cântăreț întârziat al nopților liniştite de vară care se aştern peste aceste plaiuri, când în adierea vântului absorbi mirosul parfumat al mătasei de păpuşoi sau al unui pepene galben din bostănăria învecinată, iar printre toate acestea vezi pe cei care realizează aceste bunuri, pe cei care muncesc acest pământ, cu fețele rumene, arămite de arşița soarelui, tocmai ca un măr ionatan, înțeleg şi simt toată poezia acestei sfinte munci de la țară, înțeleg şi simt toată măreția lui Alecsandri care spune:

“Sfântă muncă de la țară izvor sacru de rodire
Tu legi omul cu pământul într-o dulce înfrățire.”

Aceste versuri pe care le-am recitat de atâtea ori în clasele primare, fără să le înțeleg rostul, constat că sunt cele mai frumoase imnuri cunoscute şi cântate până azi acestei munci agricole.

Iată de ce, în şcoala pe care am cinstea s-o conduc, dau aceeaşi atenție îndeletnicirilor privind lucrările practice ca: lucrul de mână, lucrările pe lotul şcolar şi vizitele cu elevii la diferite uzine şi fabrici.

De cele mai multe ori însă, nu totul merge cum dorim noi. Drumul spre creierul copilului trece prin inimă. De aceea, când vom izbuti să facem ca şcoala să fie plăcută părinților şi elevilor, nu va mai fi nevoie de prea mari eforturi în ceea ce priveşte îndrumarea elevilor spre acest gen de muncă.

Ceea ce îi atrage mai mult pe părinți spre şcoli, sunt serbările care dau posibilitatea şcolii să țină legătura mai strânsă cu părinții elevilor, în sensul ca acestea, să cunoască rezultatul muncii copiilor lor şi munca ce se se depune în şcoală pentru obținerea unei educații sănătoase a copiilor.

Din păcate, şcoala noastră, deşi nou construită, nu are la dispoziție o sală festivă care să-i înlesnească programarea acestor serbări.

Sperăm că organele de conducere ale Sfatului Popular vor aprecia necesitatea acestei săli şi ne vor ajuta ca ea să fie construită în cel mai scurt timp.

Acest lucru este cu atât mai îndreptățit, cu cât în acest cartier nu există un cămin cultural de care să ne putem folosi în scopul arătat mai sus.

Iată de ce cadrele didactice ale acestei şcoli, împreună cu mine, trebuie să urmărim ca prin munca noastră neobosită, să facem astfel ca aceşti elevi slab pregătiți să lase la poarta şcolii toate greşelile pe care le-au făcut la celelalte şcoli de unde au venit, în ceea ce priveşte disciplina şi atitudinea față de muncă în pregătirea lecțiilor.

Să facem ca elevii acestei şcoli să înțeleagă sacrificiile făcute de organele de conducere ale statului nostru şi de munca neobosită pe care am depus-o zi de zi, ca să izbutim să le punem la dispoziție un local modern, bine aerisit, luminat şi care în sufletul lor să se simtă mereu împrospătat prin continua lui împărtăşire cu frumusețea peisajului care năvăleşte prin toate ferestrele, anihilând sentimentul de constrângerepe

care ți-l dă viața între patru pereți şi făcându-te să te crezi mereu în contact direct cu natura.

În calitatea mea de conducător al acestei şcoli, mărturisesc că îmi place ordinea şi fac tot ce este posibil ca în această şcoală să dăinuiască o bună gospodărire, unde fiecare pietricică şi fiecare lucru fixat la locul lui strigă numele aceluia care a pus mult suflet în realizarea a tot ce se vede, renunțând la puținul timp liber pe care îl avea.

Când stau şi mă gândesc că mai sunt şcoli cu localuri vechi, necorespunzătoare, care îşi duc viața în mijlocul oraşului, plin de toate miazmele, este un păcat ca acest aşezământ abia terminat şi dat în folosință, să nu fie păstrat în condiții optime de curățenie şi mărturisesc că nu voi ceda oboselii, până ce nu voi realiza o şcoală model în acest cartier muncitoresc.

Atât timp cât voi sta la conducerea acestei şcoli, căreia partidul i-a dat viață şi care a făcut primii paşi sub privirea ochilor mei, voi căuta să muncesc cu aceeaşi dragoste ca şi până acum şi împreună cu colegii mei care se găsesc încadrați la această şcoală, să facem ca elevii noştri să se distingă prin înțelepciunea de care au dat dovadă părinții lor ca oameni simpli dar corecți, să se distingă prin hărnicia şi purtarea aleasă de care au dat dovadă părinții lor ca muncitori la locul de muncă, pentru realizarea sarcinilor ce le revin - aceasta spre bucuria şi mulțumirea profesorilor şi a părinților, pentru binele patriei noastre R.P.R.

Nu trebuie să uităm niciodată că şcolile de toate gradele sunt laboratoare în care se educă şi se formează elementul om de mâine, necesar tuturor ramurilor de activitate din viața unui stat ca: muncitori calificați profesori, ingineri, medici, literați, funcționari etc. şi de modul cum va fi plămădit acest aluat la început - aşa vom obține mai târziu materia finită - cadrele calificate de mâine - în toate domeniile de activitate: economică, socială şi culturală, cadre care vor contribui la ridicarea prestigiului statului nostru pe plan internațional.

Acest lucru nu poate fi trecut niciodată cu vederea de către un cadru didactic şi că în calitatea de bun român şi ca cetățean al acestei țări, în care s-a născut, a fost crescut şi educat şi în care îşi câştigă existența, înțelege s-o şi ajute să prospere.

Rolul cadrelor didactice în realizarea acestei opere este foarte mare şi pentru a ne da seama de locul pe care-l ocupă munca cadrelor didactice de toate gradele în statul nostru, voi da mai jos câteva aspecte din articolul: “GRAFICELE NU POT CUPRINDE”, apărut în Gazeta Învățământului nr. 351 din 29 dec. 1957, cu ocazia celei de a zecea aniversări a Republicii Populare Române.

Acest articol este un bilanț al activității cadrelor didactice din țara noastră şi el este un răspuns comparativ cu rezultatele muncii obținute de

alte profesiuni care pot să prezinte realizările lor cu ajutorul graficelor de producție.

“Arătăm şi noi cifre, grafice. Dar realizările noastre nu încap în aceste grafice. Ca să cuprindem totul, noi, învățătorii şi profesorii, trebuie să arătăm ce ştiu, ce pot, ce înfăptuiesc pentru patria lor, tinerii ieşiți de pe băncile şcolii, foştii noştri elevi şi studenți.

Noi, pedagogii, ca să vedem rodul muncii noastre, trebuie să deschidem porțile fabricilor şi uzinelor, să intrăm în ateliere, în hambarele cu roadele câmpului, în laboratoare, în librării, să vedem cum foştii noştri elevi valorifică azi, pe vastul şantier al construcției socialiste, ceea ce le-am dat noi în şcoală.

Succesele lor vorbesc cel mai bine despre felul cum ne-am făcut datoria. Aceste succese vin să întregească aportul nostru la marele bilanț de astăzi al poporului muncitor. Mergând în căutarea rodului muncii noastre colective şi în succesele ştiinței, tehnicii, literaturii şi artei din republica noastră populară. Găsim partea noastră de contribuție la marele bilanț, răsfoind revistele, ascultând emisiunile radiofonice, mergând în expoziții.

Nu-i nici exagerare când spunem că am văzut vorbindu-se despre succesele noastre, ale pedagogilor, în sute şi sute de articole, ştiri, informații publicate în presă în ultimele zile. O parte din rodul muncii pedagogilor se află şi în ştirea care vorbeşte despre eroismul tinerilor care lucrează pe conductele magistrale de gaz metan.

La temelia graficelor care se întocmesc azi pretutindeni în țara noastră, a pus şi învățătorul sau profesorul ceva, uneori foarte mult. Tinerii ieşiți din şcoli şi facultăți, în anii regimului de democrație populară muncesc cu elan patriotic în producție, deschid cu curaj porțile literaturii, ale artei, ale ştiinței şi păşesc înainte cutezători. Aceasta trebuie trecut în bilanțul nostru.”

Şcoala nouă în care s-a înfăptuit învățământul realist ştiințific, a ştiut să dezvolte înclinațiile copiilor, a sădit în inimile lor optimism, elan, dragoste de muncă, i-au făcut pe tineri să simtă chemarea spre mari înfăptuiri, nestăvilit îndemn spre eroism.

Acestea trebuie trecute în bilanțul nostru.

“Dragostea de muncă, de patrie, sădite în şcoală, dau ramuri şi înfloresc în munca de fiecare zi, în toate colțurile patriei noastre, peste tot, acolo unde îşi desfăşoară activitatea tinerii crescuți în şcoala nouă. Construcția noastră socialistă are mulți înainte-mergători din tânăra generație, mulți care sunt de pe acum stâlpi de nădejde ai viitorului luminos spre care înaintăm. Şi aceasta trebuie trecut în bilanțul nostru.

Acela care vrea să ştie cât de mare este, de cuprinzătoare munca şi bilanțul ei, să îndrepte privirea spre eroismul în muncă al tineretului patriei noastre, acolo unde rodeşte acum munca noastră dusă în şcoli de învățători şi profesori.”

ANUL ŞCOLAR 1957 - 1958

În acest an şcolar, şcoala a funcționat sub denumirea de:
“Şcoala mixtă de 7 ani Nr.11” Braşov

DESCHIDEREA CURSURILOR

Anul şcolar 1957 - 1958, s-a deschis la 15 septembrie 1957.

Deschiderea cursurilor s-a făcut în condiții optime față de primul an.

S-a putut organiza o serbare şcolară, cu un program foarte bogat, iar repartizarea elevilor pe clase a putut fi făcută în bune condiții, datorită faptului că anul acesta, înscrierile lor au fost făcute de şcoala noastră şi ca anul trecut, de alte şcoli.

Planul de şcolarizare pe anul acesta a prevăzut ca şcoala să funcționeze cu 13 clase față de 11 câte a avut în primul an de activitate şi anume:

- Clasa I-a .....2 cu 57 de elevi
- Clasa a II-a….....2 cu 48 de elevi
- Clasa a III-a..... 2 cu 48 de elevi
- Clasa a IV-a..... 1 cu 38 de elevi
- Clasa a V-a..... 2 cu 68 de elevi
- Clasa a VI-a..... 2 cu 61 de elevi
- Clasa a VII-a..... 2 cu 51 de elevi

Total clase……13 cu 371 elevi

Programele şcolare

La clasele I,II; II, IV, V, VI, s-a aplicat programa nouă, iar la clasa a VII-a, s-a aplicat programa veche, fiind clasă de lichidare, după vechea formă de organizare, adică I s-a aplicat programa din 1955-1956.

Notarea elevilor în acest an şcolar a fost modificată, revenindu-se la vechea formă de notare şi anume, cu note de la 1 la 10, considerându-se ca note de promovare notele: 5,6,7,8,9,10, iar notele de rămânere corigent sau repetent fiind: 1,2,3,4.

De asemenea, au fost introdus vechiul sistem de cataloage, aică cel cu 3 elevi pe o pagină, unde se găse găsesc toate obiectele. Fapt care, de asemenea, a uşurat controlul fecvenței şi notarea la toate materiile a unui

elev, deci profesorul are oglinda situației în față şi nu trebuie să mai răsfoiască 20 de file pentru a cunoaşte situația.

Împărțirea anului şcolar

1. Anul şcolar a fost împărțit pe trimestre şi anume:
- Trimestrul I, ține de la 15 IX - 7.XII 1957
- Trimestrul II, ține de la 9XII - 28.II - 1958
- Trimestrul III, ține de la 1.III - 30.V - 1958

2. Examenele de absolvire vor avea loc între 5-15 iunie 1958 şi respectiv, între 5-11 septembrie 1958.

3. Examenele de corigență vor avea loc între 2-4 septembrie 1958.

Funcționarea cursurilor

- Clase ciclului I funcționează dimineața între orele 8-12
- Clasele ciclului II funcționează după masă, între orele 13:30 - 19:30

NUMIREA PROFESORILOR DIRIGINȚI

La clasa V.A - prof. SARI ELENA

La clasa V.B -prof. JITARIUC TEODOR

La clasa VI.A - prof. ŞENDREA NICOLAE

La clasa VI.B - prof HODEA LIVIA

La clasa VII.A- prof. BROTE VIORICA

La clasa VII.B - prof. SPĂLĂȚESCU NINA

DIRECTORUL ŞCOLII

Şi în anul şcolar 1957-1958 a rămas încadrat ca director

PROFESORUL LEOVEANU TOMA

În ceea ce priveşte directorul adjunct, şcoala nu a avut nici în cel de-al doilea an şcolar, deoarece nu a avut numărul de clase prevăzut pentru acest post şi anume 15 clase.

CADRELE DIDACTICE ALE ŞCOLII

În cel de-al doilea an de activitate au fost menținute majoritatea cadrelor didactice care au funcționat şi în primul an de activitate al acestei şcoli şi foarte puține au fost schimbate.

Tabel 5

Nr. crt.	NUMELE ŞI PRENUMELE	GRADUL DIDACTIC	SPECIALITATEA
1	Cască Ludmila	Profesor	limba română
2	Şendrea Nicolae	Profesor	limba română
3	Brote Viorica	Profesor	matematică
4	Ştefan Dumitra	Profesor	matematică
5	Puşcariu virgil	Profesor	limba franceză
6	Şitarciuc Teodor	Profesor	limba rusă
7	Oşlobeanu Florica	Profesor	fizico-chimice

8	Ion M. Livia	Profesor	ştiințele naturale
9	Spălățescu Nina	Profesor	geografie
10	Sari Elena	Profesor	istorie-constituție
11	Eşanu Zenaida	Profesor	muzică
12	Briotă Felicia	Profesor	educație fizică
13	Teodoriu Elisabeta	Profesor	desen
14	Garcea Gheorghe	Profesor maistru	utilaj tehnologic şi atelier
15	Buşa Ana	Profesor maistru	mâini îndemânatice
16	MihăilăAurelia	Învățător	clasa I.A
17	Nicula Victoria	Învățător	clasa I.B
18	**Panțu Eugenia**	**Învățător**	**clasa II.A**
19	Rădulescu Dumitru	Învățător	clasa II.B
20	Lămătic Gheorghe	Învățător	clasa III.A
21	Marulis Ştefania	Învățător	clasa III.B
22	Săvuțiu Ruxandra	Învățător	clasa IV-a
23	Apostol Elena	Învățător	instr. sup. de pionieri

PERSONALUL ADMINISTRATIV ŞI DE SERVICIU

- Ristea Elisabeta Secretară 1/2 normă
- Bârsan Nicolae Om de serviciu
- Bârsan Maria Femeie de serviciu

SERBĂRI DE SFÂRŞIT DE AN

Serbarea de fine de an şcolar a avut loc în ziua de duminică 15 iunie - datorită faptului că foarte mulți elevi urmau să plece în diferite colonii şi nu se putea amâna până la 22 iunie.

Programul serbării

- 6 coruri
- 9 recitări
- 4 dansuri naționale
- Cuvântul directorului şcolii care prezenta darea de seamă privind activitatea pe anul şcolar 1957-1958.
- Cuvântul tov. Gugu, din comitetul de părinți pe şcoală
- Cuvântul elevului Maftei Ioan, în numele absolvenților şcolii.

LISTA PREMIANȚILOR

Normele de premiere a elevilor au fost fixate în cadrul consiliului pedagogic şi anume:

- Se va calcula media generală anuală a fiecărui elev şi în ordinea mediilor se vor fixa premianții pe clase.
- Dacă sunt mai mulți elevi cu aceeaşi medie, care le dă dreptul la premiere, atunci ei vor fi trecuți în ordine alfabetică

Premiul de onoare pe şcoală va fi acordat elevului care a obținut media zece la toate materiile, pe fiecare trimestru în parte.

În urma acestei hotărâri, au fost clasificați pentru premiere următorii elevi:

PREMIANT DE ONOARE PE ŞCOALĂ

Beganu Maria

elevă în clasa II.A

Tabel 6

CLASA I-a A	
PREMIUL I	Neacău Maria
	Clinciu Dorina
PREMIUL II	Ilea Hortenzia
PREMIUL III	Blăjan Ovidiu
CLASA I-a B	
PREMIUL I	Şofletea C. Elena
PREMIUL II	Nistor G. Elena
PREMIUL III	Seremet A. Vasile
CLASA I-a A	
PREMIUL I	Buda Maria
	Popa Angela
	Savu Ana
	Slăvilă Carmen
PREMIUL II	Cociaş Eugen
PREMIUL III	Danieluc Mihai
CLASA II-a B	
PREMIUL I	Daicu Grigore
PREMIUL II	Bigiu Valer
PREMIUL III	Cojocaru Elena
	Filea Viorel
	Coţea Silviu
CLASA III-a A	
PREMIUL I	Nistor Maria
PREMIUL II	Jeler Maria
PREMIUL III	Mihuţ Aurel
CLASA III-a B	
PREMIUL I	Dumbrăvescu Octavian
PREMIUL II	Marian Doina
PREMIUL III	Gugu Maria
CLASA IV-a	
PREMIUL I	Dinu Angela
	Turcu Olivia
PREMIUL II	Cârceag Valentin
	Malec Eugenia
	Vaida Ana
PREMIUL III	Hara Ion
CLASA V-a A	

PREMIUL I	Bucur Angela
PREMIUL II	Dan Elena
PREMIUL III	Urdea Dacia
CLASA V-a B	
PREMIUL I	Agapie Mihai
PREMIUL II	Vaida Valerica
PREMIUL III	Petru Aron
CLASA VI-a A	
PREMIUL I	Bîrsan Rodica
PREMIUL II	Badiu Elena
PREMIUL III	Codrescu Mariana
CLASA VI-a B	
PREMIUL I	Zorojan Dumitru
PREMIUL II	Topliceanu Vasilica
PREMIUL III	Cojocaru Constanța
CLASA VII-a A	
PREMIUL I	Răcoare Rodica
PREMIUL II	Gogea Florentina
PREMIUL III	Goia Georgeta
CLASA VII-a B	
PREMIUL I	Bîrsan Adriana
	Maftei Ion
PREMIUL II	Jeler Letiția
PREMIUL III	Moga Veronica

PROMOȚIA DE ABSOLVENȚI

SERIA 1957 - 1958

Tabel 7

Nr. crt.	Numele şi prenumele	Nr. crt.	Numele şi prenumele
1	Abrudeanu Florica	26	Moldovan Cornel
2	Baciu Viorel	27	Moldovan Gheorghe
3	Balint Sigismund	28	Negotei Nicolae
4	Baciu Maria	29	Nemeş Veronica
5	Bîrsan Maria	30	Nemeş Livia
6	Bodan Nicolae	31	Nițu Cornelia
7	Bolog Nicolae	32	Olteanu Constantin
8	Bolog Maria	33	Pestrea Maria
9	Bucuraş Constantin	34	Pestrea Maria
10	Burețea Iosif	35	Petriş Eugenia
11	Cucu Livia	36	Pop D. Maria
12	Florea Mihai	37	Pop C. Maria
13	Gaciu Ion	38	Răcoare Ileana
14	Gogea Florentina	39	Răcoare Rodica
15	Gogea Vasile	40	Săniuță Constantin
16	Hurgoi Ion	41	Sărățeanu Gheorghe
17	Ilea Iacob	42	Stelea Florica
18	Jeler Letiția	43	Soticanea Viorica
19	Maftei Ion	44	Suciu Gheorghe
20	MangraCornelia	45	Schiopu Gheorghe
21	Marian Ana	46	Schiopu Victor
22	Merca Emilia	47	Tudoruț Ion
23	Mitache Olga	48	Voiculeț Gheorghe
24	Moga Veronica	49	Voinea Constantin
25	MogoşConstantin	50	Vulcan Argentina

COMITETUL DE PĂRINȚI

În al doilea an de activitate al şcolii au fost aleşi în Comitetul de părinți 12 persoane, adică câte un reprezentant al fiecărei clase.

Componeții acestui comitet au fost:

- Preşedinte: Bucuraş Aron
- Vicepreşedinte: Bîrsan Lucreția
- Casier: Gugu Ion
- Membri: Covaci Alexandru, Enache Dumitrache, Jclănzan Alexandru, Malec Ion, Samoilă Nicolae, Slăvilă Nicolae, Şofletea Constantin, Tudoruț Ion

PARTEA A III-A

PROBLEME ADMINISTRATIVE

La terminarea cuvântului introductiv, prin care arătam modul cum au decurs lucrările de construcție la această şcoală, făceam şi o serie de recomandări viitorilor directori ce vor urma după mine, privind anumite probleme care rămăseseră de rezolvat.

Întâmplarea a făcut ca şi în anul şcolar 1957 - 1958, socotit ca cel de-al doilea an de activitate al acestei şcoli, să fiu numit ca director al ei şi, în consecință, îmi revenea sarcina de a rezolva mai departe aceste probleme printre care enumăr:

- Introducerea gazului metan în şcoală şi cartier;
- Conducta de apă din şcoală;
- Pavajul curții;
- Parcul de vizavi de şcoală

Ce probleme ridca conducta de apă?

Această conductă care deservea şcoala în interior, era instalată în exteriorul pereților din sala de la intrarea principală în şcoală, țevărie care din loc îmn loc trecea de pe un perete pe altul al sălii.

În timpul când temperatura era ridicată, această țevărie transpira datorită diferenței de temperatură între firul de apă rece care mergea prin conductă şi temperatura din sală, fapt ce făcea ca pe toată lungimea ei să pice apă în sală şi să lase impresia că te găseşti într-o sală de cazane.

Zadarnice au fost intervențiile mele la T.R.C.L., firma care construise şcoala şi făcuse instalațiile, în sensul de a veni să îngroape această țevărie, dar puțin i-a păsat conducerii respective.

Acest lucru nu putea rămâne aşa şi în cele din urmă am încheiat un contract cu cooperativa “Avântul” din localitate, în scopul de a remedia şi acest rău. Acest lucru s-a întâmplat în luna iulie 1957, adică după ce şcoala terminase cursurile şi elevii intraseră în vacanță.

Dar ce credeți că s-a întâmplat. “Scăpasem de dracu şi dădusem de diavol”, cum zice românul.

Au venit, au demontat țeava, - jumătate în cursul lunii iulie - apoi nu s-a mai prezentat nimeni decât în august, după nenumărate intervenții şi certuri cu cei care conduceau această cooperativă.

Acest lucru m-a făcut să renunț şi anul acesta la vacanța de vară, ca să pot termina lucrarea, deoarece în septembrie începeau cursurile.

Lucrarea a fost terminată cu 2-3 zile înainte de începerea cursurilor (12.IX.1957), adică executarea ei a durat două luni şi jumătate, datorită

modului cum au înțeles organele de conducere ale acestei cooperative să-şi respecte angajamentul luat pe bază de contract.

PAVAJUL CURȚII

Şi această problemă a fost rezolvată în acest an şcolar, prin pavarea curții cu plăci din prefabricate, cu dimensiunile 50X50, scăpând astfel de nămolul care se făcea pe timp nefavorabil.

PLANTAREA POMILOR

În fața şcolii au fost plantați cei 18 castani, în ziua de 30 aprilie 1958.
Regret că nu am găsit să plantez tei.

INTRODUCEREA GAZULUI METAN ÎN ŞCOALĂ

Ca şcoală nou construită şi intrată în funcțiune imediat, era şi normal ca încălzirea ei să ne dea mult de furcă, datorită pereților care nu erau încă uscați.

Rația de lemne de 60 de kilograme pe zi, cât era dată pentru fiecare sobă, era mult prea mică dacă ținem seama de faptul că în această şcoală cursurile se țineau atât dimineața cât şi după amiază, ceea ce însemna că avem la dispoziție câte 30 de kg de lemne pentru cursurile de dimineață şi 30 de kilograme de lemne pentru cele de după amiază.

În iarna anului 1956-1957, frigul se făcea resimțit în toate încăperile din şcoală, fapt care făcea ca elevii să stea îmbrăcați.

Acest lucru nu m-a putut lăsa indiferent, atâta timp cât elevii şi profesorii şcolii nu-şi puteau desfăşura munca în condiții normale.

Prima măsură luată a fost intervenția făcută pe lângă forurile superioare locale, în scopul de a suplimenta aprovizionarea şcolii cu lemne peste cota normală.

La această intervenție, organele de conducere au răspuns cu multă bunăvoință şi au repartizat în plus, un vagon de lemne, asigurând în felul acesta încălzirea şcolii.

Ținând seama de faptul şcoala este foarte mare şi modul de încălzire cu lemne este foarte greoi, am luat inițiativa de a face demersurile necesare pe lângă forurile superioare, în scopul introducerii gazului metan, deşi conducta cea mai apropiată se găsea la circa 1800 de metri distanță de şcoală.

Acest lucru nu a fost deloc uşor, după cum se va vedea mai jos.

Prima acțiune a fost întocmirea unui raport destul de documentat, urmat de altul prin care solicitam rezolvarea acestei probleme pentru anul şcolar viitor.

Într-adevăr, organele de conducere ale Sfatului Popular au avut foarte multă bunăvoință şi au căutat să mă înțeleagă şi să mă ajute, dar ori de câte ori credeam că sunt mai aproape de rezolvarea acestei probleme, atunci se găsea câte un mic funcționăraş cocoțat într-un post mai însemnat, care îmi răspundea foarte simplu: “Da’ cu lemne nu poți trăi?” - fără să se mai gândească la cele arătate mai înainte.

În fața acestei situații, am convocat în luna ianuarie 1957, la şcoală, pe tov. Comănici Ioan, directorul uiznei “Brainer Bela”, care patrona şcoala, secretarul comitetului de cartier şi 2-3 părinți printre care şi tov. Bucuraş Aron, preşedintele comitetului de părinți pe şcoală, cu scopul de a le prezenta stadiul intervențiilor şi de a începe acțiunea în comun, în vederea obținerii aprobării introducerii gazului metan în şcoală şi cartier.

Printre aceste acțiuni, reamintesc pe cea din luna februarie, când cei amintiți mai sus ne-am deplasat la Sfatul Popular Regional pentru a rezolva această problemă care nu mai putea dăiunui la infinit.

Nu am putut lua legătura cu tov preşedinte al Sfatului Popular, deoarece era ocupat cu o delegație străină, dar am mers la Serviciul “Gospodăria Comunală”, care ne-a comunicat să mergem la O.R.A.D. (Oficiiul Regional de Aprovizionare şi Desfacere) - care ne va furniza materialele necesare acestei lucrări.

Pe o vreme excepțional de urâtă, care făcea ca nici câinele să nu iasă din culcuşul său, ne-am îndreptat spre periferia oraşului, dincolo de cartierul Bartolomeu, căci acolo se afla sediul O.R.A.D. - ului.

Tăcuți, fără să scoatem o vorbă, mergeam unul după altul cu hainele udate şi îngreunate de fulgii de zăpadă care cădeau sub formă de lapoviță, dând naştere pe jos la mocirlă, prin care înotam cu greu.

Totul a fost în zadar, căci ajunşi la locul destinat, ni s-a comunicat că nu au asemenea materiale, dar să mai aşteptăm că poate le vor veni în luna aprilie.

În urma răspunsului primit, ne-am uitat unul la altul cu expresia unor oameni plouați şi la propriu şi la figurat, după care am făcut cale întoarsă către oraş.

Se făcuse ora 12:3o şi mărturisesc că deşi nu mâncasem nimic de dimineață, îmi pierise toată pofta de mâncare.

M-am îndreptat spre şcoală pentru a-mi vedea de celelalte treburi, după ce mai întâi hotărâsem cu ceilalți să aşteptăm până în aprilie.

Luna martie a trecut şi odată cu ea, iarna, deci necazul provocat de existența frigului în şcoală era înlăturat.

Văzând că nici în luna aprilie nu există şanse de a intra în posesia materialelor necesare şi urmărit de gândul că şi vara va trece tot aşa de

repede şi că voi fi pus din nou în situația de a avea aceleaşi necazuri şi în anul şcolar următor, am intervenit să fiu primit în prima şedință care va fi ținută de Comitetul Executiv al Sfatului Popular, unde urma să ridic această problemă a gazului metan.

S-a acceptat această propunere şi în ziua de 24 mai 1957, am luat parte la şedința respectivă, unde am expus situația grea a şcolii din punct de vedere al încălzirii sălilor de clasă, cerând sprijinul Comitetului Executiv în a rezolva favorabil această problemă.

În această şedință am găsit sâmburele speranței că lucrarea va fi executată, prin deplina înțelegere a întregului Comitet Executiv, care a hotărât în această şedință să mi se aloce suma de 600. 000 lei, pentru executarea lucrării - conducta trebuia adusă de la un kilometru şi jumătate.

Problema era oarecum rezolvată parțial, dar eu îmi luasem angajamentul să lupt şi pentru introducerea gazului metan în cartier, ceea ce am şi făcut.

În acest scop, am convocat comitetul de cartier şi am început intervențiile pentru suplimentarea creditului, lucru care s-a şi obținut, majorându-se suma de la 600 de mii de lei la 1. 200.000 de lei.

Acum problema prezenta următorul aspect: aveam bani dar nu aveam materiale, deoarece ne trebuia un kilometru şi jumătate de țeavă de 200 mm diametru, care să ducă până la casa de reglare, țeavă care reprezenta material de import şi care nu se găsea decât în stocurile Ministerului de Construcții, stoc care era blocat.

În plus, lucrarea nu era cuprinsă în plan şi deci nici gând să poată fi executată, fapt care ar fi dus la pierderea banilor care ni se alocaseră, ceea ce nu-mi convenea.

Pentru a preveni această neplăcere, s-a încheiat un contract cu unitatea 136 Instalații şi montaje Sinaia, care ne promiseseră că au o parte din materiale şi că pe măsură ce vor executa lucrarea le va sosi şi țeava de 200 mm diametru.

Deşi cu contractul încheiat, totuşi această unitate ne-a purtat cu vorba până în septembrie 1957, fără să aducă pe teren un metru de țeavă, ceea ce ne-a pus pe gânduri. Luând legătura cu ei pentru a vedea de ce nu încep lucrarea, ne-au comunicat că nu pot începe din lipsă de materiale şi că ei vor putea începe această lucrare numai dacă obținem aprobarea din partea Ministerului de Construcții, în sensul de a folosi țeava care era destinată unor lucrări cuprinse în plan.

În ziua de 8 septembrie 1957 s-au prezentat la mine tov. Grama, preşedintele comitetului de cartier, însoțit de tov. Dinu Dumitru care mi-au spus:

“Tov. Director, singura salvare ca să înceapă lucrarea este plecarea dumneavoastră la Bucureşti, la tov ministru al construcțiilor, în scopul de a obține aprobarea lucrării extraplan pentru şcoală şi de care vom profita şi

noi, cartierul, căci odată adus gazul la şcoală, intră şi în cartier şi vom merge şi noi cu dumneavoastră, pentru a susține problema. “

Am acceptat acest lucru fără nici o ezitare şi am hotărât plecarea la Bucureşti pentru ziua de 11 septembrie 1957, deşi eram reținut de o serie de lucrări în vederea deschiderii anului şcolar care avea loc pe ziua de 15 septembrie.

Ziua de 10 septembrie a fost pentru mine o zi de alergătură de la Sfatul Popular al oraşului la Sfatul Popular al regiunii şi de aici la şcoală, pentru a culege toate datele necesare în legătură cu situația fondurilor alocate formând în acest scop un dosar cu toate intervențiile precum şi o adresă din partea Sfatului Popular Regional către minister, prin care încuviința existența fondurilor pentru această lucrare.

La sfatul popular am fost însoțit de tov. Dinu Dumitru din strada Rozelor.

Se făcuse ora 21 când am ajuns acasă şi deşi trenul pleca la orele 1:30 noaptea, totuşi nu am putut să dorm nici măcar o singură oră, iar de mâncat nu am putut lua decât un ceai.

La orele 12 noaptea am plecat pe jos la gară pentru a mă întâlni cu delegația de părinți din cartier, care urma să meargă cu mine la Bucureşti. Spre mirarea mea nu am găsit pe nimeni în gară şi nici nu a sosit nimeni între timp, aşa că trenul a plecat iar eu am rămas pe peron neştiind ce să fac.

Crezând că este vorba de o neînțelegere din partea mea în ceea ce priveşte plecarea trenului cu care vom merge, m-am dus la casa de bilete şi am rugat să-mi schimbe biletele pentru acceleratul cu locuri de la orele 4:55 dimineața, care era primul tren care pleca spre Bucureşti.

Casiera a fost foarte înțelegătoare şi m-a ajutat.

Toată noaptea am făcut pe santinela fără să pot sta jos cel puțin o jumpătate de oră, deoarece sala de aşteptare era ticsită de călători care aşteptau plecarea trenurilor în diferite direcții, fără să mai vorbesc de aerul de nesuportat ce domnea în această sală de aşteptare a fostei gări.

Oboseala şi somnul după două zile de alergătură începuseră să-şi spună cuvântul.

Simțeam că mă lasă picioarele şi că îmi vine să cad jos.

M-am rezemat câteva clipe de bara care era pusă în fața casei de bilete, dar cu aceasta n-am putut rezolva nimic, deoarece în urma moțăielilor din cauza somnului, m-am ales cu câteva lovituri cu capul de această bară.

Am renunțat la acest mod de a mă odihni cât de cât şi am început să măsor peronul gării în sus şi în jos. Se făcuse ceasul 4:20, dar nu apărea nici un cetățean din delegația care trebuia să mă însoțească, deşi trenul pleca la orele 4:55.

Cu 10 minute înainte de plecarea trenului, apare în sfârşit tov. Grama Gheorghe, preşedintele Comitetului de cartier, care până la urmă, când a văzut că nu mai soseşte nimeni şi trenul se pune în mişcare, mi-a

comunicat că pleacă şi dânsul acasă deoarece nu are nici un rost să facem această călătorie, mai ales că nu sosise nici funcționarul Sfatului Popular care promisese că va merge cu noi.

După o noapte pierdută, mort de oboseală, nedormit şi nemâncat, am rămas din nou singur în gară pentru a vinde biletele de tren, deoarece făceam deplasarea pe cont propriu şi mnu-mi convenea să pierd aceşti bani fără să fi putut realiza cel puțin un lucru bun.

M-am prezentat la casa de bilete şi după ce i-am spus casierei despre ce este vorba, am rugat-o şi de data asta să-mi primească biletele înapoi.

Casiera a fost foarte înțelegătoare şi de data aceasta şi după ce m-a privit cu nedumerire, mi-a spus:

“Mi se pare că este a doua oară că vă prezentați la casă” apoi a adăugat:

“Le pot primi dar fără tichet şi cu condiția să aşteptați până la plecarea cursei de Ploieşti, care va avea loc la orele 6, altfel nu vă pot ajuta.”

Am acceptat, am mulțumit pentru bunăvoință şi pentru că se făcuse puțin loc pe băncile din sală, m-am îndreptat către unul din aceste locuri ca să stau jos.

Gândurile au început să mă năpădească, condamnându-mă pentru această acțiune sinceră din partea mea, mai ales că aş fi putut evita aceste sacrificii.

Pe lumea asta însă nimic nu e mai de seamă decât experiența şi acum o aveam şi în domeniul de a lucra cu anumiți oameni prefăcuți, care pe cât îşi închid inima, pe atât doresc să privească în a altora.

Ce s-a mai întâmplat nu ştiu, dar îmi reamintesc că la un moment dat am fost trezit din somn printr-un semn “discret” cu coada măturii pe care mi-l făcea hamalul care începuse să facă curățenie în sala de aşteptare, spunându-mi:

“Hei! Trezeşte-te tovarăşe şi circulă că s-a făcut ziuă, ori îți atârnă capul prea greu.

- Ce-ai băut? Vodcă sau secărică? Aici nu este hotel.” Şi a început să mătură mai departe.

M-am uitat la el, nu i-am spus nimic, deoarce după ce că eram slab de felul meu, acum, după 2 nopți nedormite, nebărbierit, sigur că expresia feței mele nu putea să-i lase altă impresie, decât cea pe care o exprimase.

M-am sculat şi m-am îndreptat spre casa de bilete, pentru a întreba dacă pot să ridic banii.

Abia îmi numărase casiera costul biletelor vândute, când simt că mă bate cineva pe umăr şi-mi spune:

- Ce faci tov. director, nu mai mergi la Bucureşti?

Mă întorc şi constat că era funcționarul de la Sfat, care promisese că merge cu noi.

Era vesel, bărbierit şi pus la punct, arăta bine căci dormise toată noaptea.

Întrebându-l de ce a întârziat, mi-a răspuns foarte liniştit că a adormit şi nu s-a trezit decât la orele 5:30.

- Bine, dar cu ce mergem?

- Luăm cursa până la Ploieşti şi de acolo legătura cu primul tren spre Bucureşti, răspunse el.

Deşi nu venise nici un părinte din cartier şi deşi eram mort de oboseală, am acceptat şi din nou a trebuit să repet pentru a treia oară:

- Tovarăşa casieră, fiți bună şi dați-mi un bilet pentru cursa de Ploieşti.

- Regret că predau serviciul altei colege, dar tare aş fi curioasă să ştiu dacă de data asta ați plecat sau nu la Bucureşti.

Casiera avea perfectă dreptate să se îndoiască de acest lucru, deoarece erau numai 6 minute până la plecarea trenului, care se găsea garat tocmai pe linia a patra şi cam la 100 de metri în afară de gară.

Norocul nostru a fost că trenul a întârziat cu cinci minute la plecarea din stație.

În sfârşit, odată urcați în tren şi prin plecarea acestuia din stație, am spus:

- Bine că s-a spart gheața ca să nu spun că a plesnit dracul, dar când am văzut că se opreşte şi la halta de lângă şcoală, nu mult îmi rămase ca să cobor din el.

Eram aşezat cu spatele față de direcția în care mergea trenul, iar alături de mine era funcționarul de la Sfatul Popular.

Pe banca din fața noastră se aşezase o tânără blondă, având vârsta între 20-21 de ani, îmbrăcată foarte modest, dar cu gust.

Din discuțiile pe care le începuse funcționarul de la Sfat cu dânsa, am reținut că este studentă la chimie alimentară şi că se reîntoarce acasă la Buzău, venind din practica de vară pe care o făcuse la întreprinderea de panificație din oraşul nostru.

Altceva nu am mai reținut.

Tăcut, fără să scot o vorbă, priveam pe fereastra vagonului cum rămâneau în urma noastră casele din cartier şi frumusețea pădurilor a căror arbori de diferite esențe prezentau în această zi de toamnă frumoasă cea mai completă şi cea mai variată gamă de culori prin coloritul frunzelor de la galben deschis la arămiu.

Gândurile se rostogoleau prin mintea mea ca nişte nori plumburii şi întunecau frumoasa privelişte oferită de valea Timişului şi valea Prahovei şi deşi eram obosit, nu puteam să dorm.

În discuțiile purtate cu însoțitorul meu de la sfat, tânăra studentă a încercat să mă antreneze şi pe mine printr-o întebare, dar eram aşa de obosit că nefiind sigur dacă mie mi se ceruse părerea în cele discutate, am renunțat să dau răspunsul şi am preferat să tac mai departe.

Ajunsesem dincolo de Azuga, când la un moment dat am surprins-o că mă privea discret, cu compătimire, dar imediat ce a observat că mi-am dat seama şi-a întors capul.

La coborârea din tren în gara din Ploieşti, după ce i-am ajutat să coboare cele două geamantane, mi-a spus:

- Dacă colegul dumneavoastră de drum nu mi-ar fi spus cine sunteți şi unde mergeți, aş fi crezut şi aş fi rămas cu impresia că în fața mea am avut un om care era în drum spre un loc pe care nu-l doreşte nimeni în viață, asta exprimă chipul dumneavoastră.

Acum vă mulțumesc că mi-ați ajutat la bagaje şi vă doresc drum bun şi succes în rezolvarea problemelor care vă frământă.

După un sfert de oră am avut legătura şi la orele 12:05, am fost fost în Gara de Nord.

Am coborât repede din tren şi am fugit la tramvai, care din fericire sosise la timp. După urcarea în tramvaiul 12, emoțiile şi gândurile încep să năpădească asupra mea întrebându-mă:

Voi mai putea fi primit în audiență la această oră?

Nu cumva o fi plecat?

Ce cuvinte să folosesc pentru a-l putea convinge pe tov. ministru, ca să aprobe această lucrare extraplan?

Îmi va înțelege tov. ministru sacrificiile pe care le fac şi situația grea a celor 400 de copilaşi care frecventează această şcoală şi pe care îi vedeam mereu în fața mea, dându-mi parcă un sâmbure de speranță că voi reuşi.

Voi avea destulă putere să rezist la un eventual refuz şi să mai pot găsi cuvinte cu care totuşi să-l pot face să-mi aprobe lucrarea?

Sub influența acestor gânduri care defilau prin mintea mea, m-am trezit la liceul “Gheorghe Latăr” unde am coborât din tramvai şi am luat-o la fugă cu tovarăşul de drum, până am ajuns la Ministerul de Construcți, care se găsea la vreo 200 de metri, în fața grădinii Cişmigiu.

Ajunşi la poartă, nici nu am mai stat pe gânduri şi fuga pe lângă portar, care deşi a căutat să ne oprească, era prea târziu, pentru că noi ajunsesem sus.

Am intrat în primul birou din fața cabientului minsitrului unde am găsit-o pe şefa de cabinet.

I-am spus motivul pentru care am venit şi am rugat-o să ne anunțe la tov. ministru, dar ne-a răspuns că este târziu şi ora audiențelor s-a terminat.

Ne-am uitat unul la altul dar nu am renunțat s-o rog din nou, explicându-l că am venit de la Braşov pentru o problemă extrem de urgentă.

De data aceasta am fost înțeles şi şefa de cabinet a mers să ne anunțe.

În aşteptare, cu inima înfrigurată ca nu cumva să nu ne primească, mi-am zărit în oglinda de pe perete chipul palid, cu o barbă destul de mare, chip care era întipărit cu o oarecare asprime, trădând o fire gânditoare, educată poate la şcoala suferinței de care am avut parte la tot pasul în viață.

Atunci mi-am reamintit de spusele studentei:

“Dacă colegul dumneavoastră de drum nu mi-ar fi spus cine sunteți şi unde mergeți, aş fi rămas cu impresia că am avut în fața mea un om condamnat să meargă unde nu doreşte nimeni, aşa arată fața dumneavoastră.”

Mi-am dat seama că a avut perfectă dreptate să creadă ceea ce îmi spusese.

După ce am intrat la tov. ministru şi întrebându-ne ce dorim, i-am spus motivul pentru care am venit în audiență.

M-a ascultat, apoi m-a luat în primire şi timp de 10-15 minute, “m-a spălat” de nu ştiam ce să mai cred.

Printre observațiile pe care mi le-a făcut, am reținut:

- Ce crezi că aceste materiale se găsesc pe câmp?

- Ce ai făcut tot anul, ai dormit şi acum vii să ceri lucrare extraplan, când mai sunt trei luni şi se încheie anul? Puşcăria te mănâncă!

- Nu se aprobă! şi mi-a înapoiat cererea.

În tot timpul am tăcut chitic şi nu am schițat nici cel mai mic gest, dar după ce mi-a întins cererea şi mi-a spus că nu se aprobă, am cerut voie să fac o mică completare.

Am arătat toate greutățile prin care am trecut până ce am pus la punct această şcoală şi în prezent ea este mândria nu numai a cartierului unde a fost construită, dar şi a întregului oraş.

- Am arătat că este situată în plin câmp şi că cei 400 de elevi sunt fii de muncitori şi că sunt foarte sumar echipați şi nu putem crea condiții de muncă fără o temperatură corespunzătoare, mai ales că parte din ei vin peste câmp, prin nămol şi ploi, de la un kilometru distanță.

- Că eu nu stau nici cel puțin în acest cartier ca să se spună că am interesul ca pe lângă şcoală să beneficiez şi eu personal de gaz la locuința mea şi că stau la 6 kilometri de şcoală, în alt cartier, mergând kilometri întregi pe jos, pe vânturi şi ploi, neexistând mijloace de transport în această direcție. Ochii îmi înotau în lacrimi.

Pe măsură ce-i spuneam aceste lucruri, observam că fruntea I se descrețeşte şi mă priveşte cu mai multă înțelegere.

Când i-am spus că în ceea ce priveşte faptul că aş fi dormit tot anul şi că acum vin să-I cer o lucrare extraplan, la fine de an bugetar, i-am prezentat dosarul cu peste douăzeci de intervenții făcute şi am adăugat:

- Tovarăşe Ministru, aşa arată un om care doarme? Ca mine? Mai trebuie să fiu răstignit şi semăn cu Hristos!

Atunci a zâmbit, mi-a luat hârtia din mână şi a scris pe ea: “Se aprobă lucrarea extraplan”, după care mi-a dat indicațiile unde să merg în cadrul ministerului, la ce birouri, pentru a se lua lucrarea în evidență.

Am mulțumit pentru înțelegerea față de această şcoală, față de copiii care frecventează această şcoală şi în acelaşi timp l-am rugat să precizeze ca lucrarea să fie executată de Trustul 13 Instalații şi Montaje din Bucureşti, care posedă acest material, ceea ce cu greu a aprobat.

Fericit că am trecut ultimul hop, am mers la camera 25, care mi se indicase şi unde am găsit doi funcționari la acelaşi birou, aplecați asupra unei situații cât un cearceaf. Le-am dat hârtia, au citit-o, s-au uitat unul la altul mirați şi după ce au făcut un gest din umeri, din care se putea înțelege că: “aprobarea este aprobare şi nu au ce face”.

Unul dintre ei şi-a notat-o într-un blocnotes, a pus viza pe aceeaşi hârtie şi mi-a spus să merg la Direcția Economică a Planificării, care se găseşte la etajul doi.

Nici nu ştiu cât am urcat de repede scările, dar odată ajuns aici şi prezentându-ne şefului de serviciu care după ce i-am dat adresa mi-a răspuns foarte revoltat:

- Nu se poate tovarăşe, această lucrare nu se va executa.

Am căutat să-i explic situația şi să țină seama că este aprobată de tovarăşul ministru, dar nu a voit să înțeleagă în ruptul capului.

I-am cerut hârtia să mă duc cu ea la tovarăşul ministru din nou, dar atunci mi-a spus că s-o las acolo - probabil îşi dăduse seama că face o greşeală.

Am plecat cu gândul să merg să mănânc ceva, deoarece terminarea definitiv cu această problemă dar odată ajuns în stradă şi văzând că ceasul arată ora 16:15 şi ştiind că trenul accelerat pleacă la orele 17, am renunțat la masă şi m-am mulțumit să-mi cumpăr de doi lei covrigi sărați de la chioşcul care se afla vizavi de clădirea ministerului şi fuga la tramvai şi de aici la gară. Colegul meu de drum a rămas în Bucureşti.

Aici, altă dandana. Acest accelerat era cu locuri şi casiera mi-a spus că s-au vândut toate biletele.

Ce să fac? Să rămân până la al doilea tren (personal), care pleca la orele 20, era prea târziu, deoarece ar fi însemnat să pierd toată noaptea şi a doua zi erau convocate în şedința consiliului pedagogic toate cadrele didactice ale şcolii, în vederea repartizării orelor şi claselor, deoarece la 15 septembrie se deschidea anul şcolar.

În fața acestui fapt împlinit, am început s-o rog pe casieră să-mi dea un loc în picioare, dar nu voia pe motivul că nu-I permite regulamentul C.F.R.

Văzând însă insistența mea, m-a înțeles şi mi-a dat un bilet, care după cum îmi spunea, este vorba de un loc care apărea pe diagramă neclar, adică şters sau nu, indicându-mi că în cazul în că în tren se va prezenta cineva care să reclame dreptul asupra locului, să i-l cedez fără să mă

opun, căci altfel ar însemna să se răsfrângă asupra dânsei această neînțelegere între noi.

I-am mulțumit pentru bilet şi mărturisesc că deşi mort de oboseală, aş fi călătorit tot timpul în picioare fără nici o pretenție dacă s-ar fi prezentat cineva care să fi revendicat acel loc, însă, spre fericirea mea nu s-a prezentat nimeni până în oraşul Braşov, unde am coborât.

A doua zi, în şedința consiliului pedagogic, am comunicat cadrelor didactice vestea că vom avea gaz metan în şcoală în acest an, ceea ce i-a bucurat foarte mult.

Acest lucru a fost comunicat şi părinților elevilor, în plenara pe şcoală, convocată cu ocazia deschiderii noului an şcolar.

Am început şcoala, a trecut luna septembrie şi jumătate din octombrie, dar nici un semn nu lăsa să se întrevadă că vor începe lucrările de introducere a gazului.

Dezamăgirea începe să cuprindă din nou cadrele didactice din şcoală, în momentul când apelez la unul din colegi să meargă să ridice de la depozitul “Combustibilul” cantitatea de un vagon de lemne şi sincer să fiu şi eu ajunsesem la convingerea că sunt tocmai ca acel corăbier care-şi duce vasul după steaua polară, deşi el ştie că nu va ajunge la ea niciodată. La fel şi eu credeam că nu voi ajunge să introduc gazul în această şcoală, anul acesta.

Zilnic dădeam telefoane la Bucureşti pentru a vedea ce este cu această lucrare.

Întrebând Trustul 13 Instalații şi Montaje din Bucureşti, căruia îi fusese încredințată lucrarea (deoarece cel din oraşul nostru au refuzat-o din lipsă de materiale), care este motivul neîncepereii lucrării, mi s-a răspuns că nu au nici o hârtie din partea ministerului care să le facă cunoscut acest lucru.

Atunci mi-am dat seama că funcționarul din direcția economică a planificării din minister, care îmi spusese la 11 septembrie că lucrarea nu se va executa, căutase să se țină de cuvânt.

Datorită acestei situații, am fost obligat ca pe data de 28 octombrie să mă deplasez din nou la Bucureşti, tot de unul singur, pentru a vedea unde s-a oprit hârtia cu aprobarea ministrului, dar nu am găsit pe cel cu care trebuia să stau de vorbă în această privință.

La 2 noimebrie, fac o nouă deplasare la Bucureşti, cu care ocazie dau de urma aprobării şi sunt asigurat că va începe lucrarea. (Aceasta numai după ce l-am amenințat că merg şi raportez cazul tovarăşului ministru).

După 2 zile de la înapoierea din Bucureşti iau din nou legătura cu Trustul 13 pentru a-l întreba asupra măsurilor pe care le-au luat şi cu care ocazie îmi spun că trebuie să se facă anumite modificări în contract, pe care apoi trebuie să-l semneze I.G.O.O.S.-ul şi că dosarul va fi trimis prin poştă către oraşul Braşov în acest scop.

Pentru a preîntâmpina o eventuală întârziere sau rătăcire a dosarului, am comunicat Trustului să păstreze dosarul acolo, deoarece şcoala trimite un delegat cu o adresă pentru a ridica special acest dosar, ceea ce s-a admis.

Am trimis imediat după 2 părinți care aveau copiii la această şcoală, pentru a apela la unul din ei să se deplaseze la Bucureşti, în scopul arătat mai sus. Este vorba de tovarăşul Slăvilă Nicolae şi Ciocic Gheorghe, ambii C.F.R.-işti şi deci aveau posibilitatea să se deplaseze gratuit, având permise pe calea ferată.

S-a deplasat tovarăşul Slăvilă Nicolae, care a adus dosarul în cauză.

După semnarea contractului, am trimis din nou dosarul la Bucureşti prin tovarăşul Ciocic Gheorghe, pentru a urgenta lucrarea.

Cei de la Trustul 13 Bucureşti căutau să treacă timpul ca să treacă termenul, deoarece lucrarea era planificată de minister ca să fie executată până la 31 decembrie 1957 şi ei se temeau că nu o vor putea executa.

Amenințându-I că reclam cazul la minister, am primit un telefon că în 25 noiembrie se va prezenta la şcoală delegatul trustului, cu scopul de a organiza şantierul în vederea începerii lucrării, lucru care s-a şi petrecut.

Cu câteva zile mai târziu, adică la 1 decembrie 1957, au şi sosit primele materiale aduse de la Sinaia, precum şi o parte din lucrători.

Cu această ocazie aduc viile mele mulțumiri următorilor părinți ai elevilor, care au ajutat la transportul țevăriei din curtea I.G.O.O.S. la şcoală: Dinu Dumitru, Ciocic Gheorghe, Şofletea Constantin, Samoilă Florea, Balog Nicolae şi Petriş Nicolae.

Odată începută această operațiune, întreg cartierul a început să aibă încredere că în sfârşit vor avea gaz metan.

S-ar părea că de acum toate greutățile au fost învinse dar lucrurile erau cu totul altele. Conducta principală care trebuia să alimenteze şcoala şi cartierul, era prevăzută în planul de lucrări că ea va trece pe strada Horațiu, venind din capătul străzii Toamnei şi cum momentan ne lipsea această țeavă de 200mm diametru, iar executarea casei de reglare nu era o problemă aşa de uşoară, ar fi însemnat ca până la urmă tot primăvara să se rezolve problema gazului.

Ne găseam în plină iarnă şi şcoala avea nevoie de căldură în acest an, fapt pentru care şi luptasem.

În această situație am intervenit la I.G.O.O.S., în sensul că până la executarea casei de reglare şi a introducerii conductei principale, să admită să se execute introducerea conductei pe strada Lămâiței, începând de la şcoală şi până în strada Zizinului, unde se va face racordarea cu conducta de gaz de pe Zizinului cu scopul de a asigura introducerea gazului în şcoală imediat.

S-a aprobat şi acest lucru şi în urma apelului făcut de către şcoală către părinții elevilor de a ajuta la săpatul şanțului de pe strada Lămâiței,

începând din dreptul şcolii şi până în strada Zizinului, pe unde trebuia îngropată conducta care urma să alimenteze şcoala în acest an, apoi şi restul cartierului în anulu următor, părinții au răspuns în majoritatea lor, lucrarea a fost gata terminată şi la 15 decembrie ne găseam cu conducta în proba de presiune.

Necazurile însă nu vin niciodată singure şi vorba românului: “Nu da doamne omului cât poate duce.”

Deşi gazele se găseau acuma în fața şcolii, unde ardeau la stația de izolare a țevilor, făcându-ne parcă în necaz, totuşi ele nu puteau fi introduse în şcoală deoarece nu era făcută proba de presiune a instalației din interiorul şcolii şi Trustul local de construcții care executase construcția şcolii cu defectele ppe care le-am arătat la timp, refuza să vină să facă această probă, deoarece ştiau ce-l aşteaptă, adică surpriza unei lucrări care nu corespundea după cum nu a corespuns nici instalația de apă.

Ba mai mult, nu au fost în stare să-mi la dispoziție nici cel puțin planul de instalare a gazului, plan pe care mi-l cerea cooperativa “Avântul” la care intervenisem să-mi facă instalarea arzătoarelor, motivând că le-a pierdut.

În această situație a trebuit să iau legătura cu Institutul de Proiectări, în scopul de a-mi executa ei acest plan.

Şi această poveste s-a terminat cu greu, dar s-a terminat, însă la proba de presiune a instalației din interior, s-a constatat că ea este defectă, deoarece se pierdea din aerul introdus pentru probă.

Iată deci că ştiau “domnii” de la T.R.C.L. de ce nu vor să vină să execute lucrarea pe care le-o cerusem.

După ce s-a terminat şi înlocuirea țevii defecte din interior, ne-am lovit de altă nenorocire: nu existau arzătoare pe piață la micul gros, adică să poată procurate pe bază de virament ci, cu banii în numerar. Ceea ce şcoala nu putea face pentru că nu mai avea fonduri.

Nevoia este însă mama dârzeniei şi a priceperii.

Cercetez printre lucrătorii de pe şantier cam unde s-ar găsi asemenea arzătoare şi aflu că Trustul 13 Bucureşti care lucra pe şantier ar avea asemenea piese.

Am luat legătura cu conducerea Trustului 13 şi în sfârşit, cu chin şi vai, obțin opt arzătoare, pe care dau dispoziție să fie montate în cele opt săli de clasă, pentru asigurarea pe moment a căldurii pentru copii.

Între timp, am făcut rost şi de restul de arzătoare de la O.R.A.D., dar îmi lipseau robinetele de închidere a gazului la sobe.

După multe sondaje, aflu că le pot procura de la uzina “Metrom”, dar după ce iau legătura cu inginerul şef al uzinei, îmi spune că nu mai fabrică asemenea robinete de doi ani de zile.

Nu m-am mulțumit cu această informație şi a doua zi am luat din nou legătura cu uzina, dar de data aceasta am căutat să vorbesc cu inginerul

Taras, un cunoscut de-al meu, care m-a asigurat că va lua legătura cu direcția uzinei şi va face tot posibilul să mă servească.

Într-adevăr, la orele 12, în aceeaşi zi, am primit un telefon de la dânsul, prin care îmi punea în vedere să trimit un extras de cont în alb, cu o adresă din partea şcolii, pentru a ridica robinetele.

De acum introducerea gazului metan în şcoală rămânea o problemă de câteva ore.

Timpul trecuse pe nesimțite şi ne găseam la 23 ianuarie 1958 şi după temrinarea orelor de cursuri, înainte de a pleca acasă, am căutat să văd în ce stadiu se găsesc lucrările de montare a arzătoarelor.

Aş fi vrut să rămân în şcoală până se va termina această lucrare, dar surmenajul începuse să-şi spună cuvântul şi am fost obligat să renunț.

Pentru a stimula pe cei doi lucrători care montau arzătoarele, le-am promis că îi voi recompensa dacă vor termina lucrarea în noaptea aceasta.

Acest lucru i-a determinat pe cei în cauză să lucreze cu mai mult zel şi la orele 12 noaptea au temrinat lucrarea, după cum m-au informat a doua zi.

A doua zi dimineața, adică în 24 ianuaire 1958, la orele 7 dimineața, am fost chemat la telefon de vecinul de locuință ca să vorbesc cu şcoala.

La receptor una din cadrele didactice de la ciclul I, şi anume tovarăşa învățătoare Panțu Eugenia, care ca în fiecare zi de altfel la această oră se găsea în şcoală în vederea meditației cu elevii până la orele 8, când începeau cursurile, mi-a comunicat:

- Tov. director, arde gazul în sobe şi copiii sunt fericiți.

De bucurie nici ceaiul nu l-am mai băut şi am plecat imediat la şcoală, renunțând să mă mai duc la Secțiunea de Învățământ a oraşului pentru a rezolva anumite probleme legate de şcoală.

Ajuns în fața şcolii şi văzând geamurile deschise la clasele de la parter, nu ştiam ce se mai putuse întâmpla într-un timp aşa de scurt de când vorbisem la telefon, mai ales că afară era destul de frig.

Cum am intrat în sala principală a şcolii, am fost întâmpinat de cei doi lucrători care-şi ținuseră cuvântul şi de oamenii de serviciu cu zâmbetul pe față de bucurie că scăpaseră de corvoada focului cu lemne.

În holul de la intrarea principală, o căldură plăcută m-a făcut să-mi dau seama că frigul care dăinuise până acum în şcoală îşi făcuse bagajul şi în primii zori ai acestei dimineți de 24 ianuarie, dispăruse pe nesimțite, fără să mai fi avut timp să-şi ia rămas bun de la cei pe care-l torturase un an şi jumătate.

Am mers în birou, mi-am dat jos paltonul, apoi am plecat să vizitez prima sală de clasă de la parter, şi anume clasa a II-a A.

La intrarea în sală am fost întâmpinat de copii, cu bucuria care le surâdea în ochi, copii care de data aceasta nu mai stîteau înghesuiți unul în altul de frig, ci cu fețele îmbujorate de prospețimea aerului curat care

venea prin ferestrele deschise şi căldura dinăuntru, la care adăugând fundele albe imaculate pe care le purtau fetițele pe cap, îți făcea impresia că că te găseşti într-o seră de flori care şi-au desfăcut petalele la căldura binefăcătoare şi prospețimea aerului care domnea în această sală de clasă.

Bucuria inimii pe care acum o împărtăşeam cu ei, că rezolvasem în sfârşit şi această problemă, a făcut să-mi împăienjenească ochii cu lacrimi dar, pentru a nu fi observat de copii, m-am aplecat la gura sobei făcându-mă că vreau să văd cum arde gazul.

Privind flacăra albastră a focului care ardea în sobă, în timp ce afară vântul viscolea zăpada, mi-au venit în minte versurile poetului:

“Aşezat la gura sobei, noaptea pe când viscoleşte,
Privesc focul, scump tovarăş, care vesel pâlpăeşte.
Şi prin flacăra albastră a vreascurilor de aluni
Văd trecând în zbor fantastic a poveştilor minuni”

- din “La gura sobei”, de Vasile Alecsandri

Într-adevăr se înfăptuise o minune, cu mari sacrificii, cu mulți nervi tociți, dar se înfăptuise.

Aceasta este pe scurt povestea introducerii gazului metan în şcoală şi de aici, în cartier.

Câți oare din cetățenii de azi ai acestui cartier, câți oare din elevii de azi ai acestei şcoli, viitorii cetățeni de mâine ai acestui cartier, vor cunoaşte această poveste care este o poveste adevărată şi cum vor înțelege ei să răsplătească aceste sacrificii.

Le răspund: printr-o dragoste şi un ataşament cât mai mare față de această şcoală, înțelegând prin aceasta s-o ajute ori de câte ori va fi nevoie, ca în felul acesta ea să-şi poată păstra faima pe care şi-a făcut-o, de cea mai frumoasă şi mai curată şcoală din oraş.

Prin dragoste şi ataşament față de partidul care le-a creat condiții optime pentru pregătirea lor.

DIRECTORUL ŞCOLII
Prof.Dr. Toma A Leoveanu

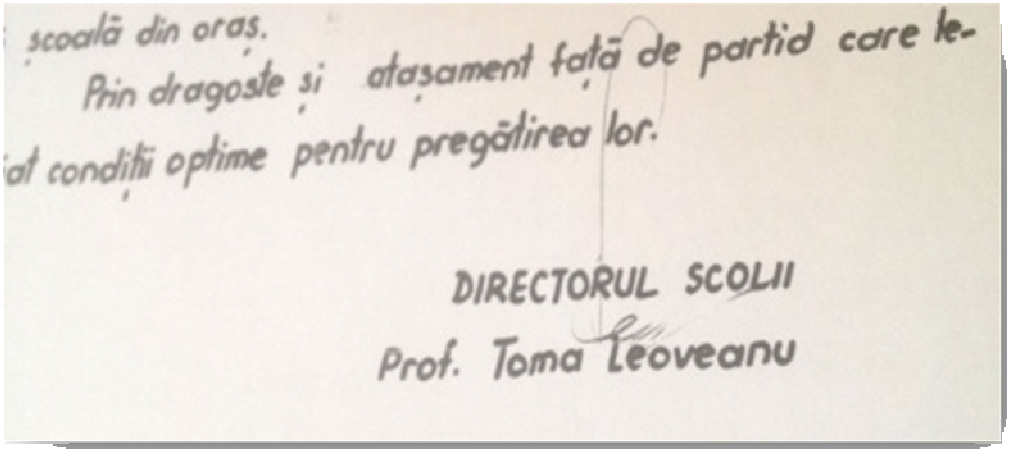
școală din oraș.
Prin dragoste și atașament față de partid care le-
at condiții optime pentru pregătirea lor.

DIRECTORUL SCOLII
Prof. Toma Leoveanu

PARTEA A PATRA

ACTIVITATEA CULTURALĂ

În primul an de funcționare, şcoala nu a cunoscut un program prea bogat în ceea ce priveşte activitatea ei culturală, activitate care s-a limitat numai la serbările privind deschiderea anului şcolar, serbarea pomului de iarnă şi serbarea de fine de an şcolar.

Motivele care au dus la minimalizarea acestei activități sunt cele arătate în cuvântul introductiv şi în bilanțul de activitate.

Cel de al doilea an de activitate a şcolii, 1957 - 1958, care a început în condiții normale, spre deosebire de primul an, a lăsat să se întrevadă că în afară de preocuparea pentru procesul instructiv-educativ, şcoala avea şi un program cultural destul de bogat, ceea ce s-a şi întâmplat.

După serbarea de început de an şcolar, serbarea pomului de iarnă care a avut un program destul de frumos, şcoala s-a mai manifestat în această direcție şi cu ocazia diferitelor aniversări.

Toate acestea au scos în evidență posibilitățile pe care le poate avea şcoala în această direcție.

Abia începuse munca instructiv educativă pe trimestrul II, trimestrul care cerea eforturi şi mai mari ca primul, atât elevilor cât şi profesorilor, datorită faptului că acest trimestru era în continuarea primului, deci fără întrerupere, precum şi faptul că se intrase în plină materie, că şcoala a şi primit ordinul prin care ni se punea în vedere faptul că începând cu data de 30 martie 1958, încep concursurile interşcolare pe întreaga țară privind:

- formațiile corale
- echipele de teatru
- recitări
- dansuri

Regulamentul acestui concurs prevedea ca în centrele unde sunt prea multe şcoli, să se formeze grupe de 4-5 şcoli şi primele clasate din fiecare grupă să concureze apoi între ele, pentru clasificarea la faza de oraş şi de aici mai departe la faza pe regiune şi în sfârşit la faza pe țară.

De asemenea, regulamentul prevedea ca la fiecare grupă de şcoli, să fie formate comisii din specialişti şi, în acelaşi timp, membri acestor comisii să fie străini de şcolile concurente, ceea ce s-a şi făcut.

În ordinul primit ni se făcea cunoscut că în oraşul nostru s-au format şase grupe a câtem 4 sau 5 şcoli fiecare grupă, având în vedere că există 30 de şcoli elementare şi medii (licee) şi anume:

5 şcoli elementare de 4 ani

18 şcoli de 7 ani

7 şcoli medii (licee)

Şocala noastră a fost reptartizată în prima fază la grupa de şcoli, care concurau la şcoala medie nr.6, pe Calea Bucureşti, în care intrau:

- şcoala de 7 ani nr.8, cu sediul vizavi de gara mare (vechea gară)
- şcoala de 7 ani nr.9, cu sediul la Noua
- şcoala de 7 ani nr. 11, cu sediul în strada Lămâiței, adică şcoala noastră
- şcoala medie nr.6, de pe calea Bucureşti

Timpul rămas la dispoziție în vederea pregătirii era foarte scurt, dacă ținem seama de data când a fost primit şi data când urma să aibă loc concursul în prima fază pe grupe de şcoli.

În acest scurt timp trebuia alese recitările, piesa de teatru, dansurile şi bucățile corale, precum şi interpreții lor.

În acest scop, am ținut un consiliu pedagogic, în şedința căruia am discutat cu cadrele didactice ce posibilități are şcoala privind elevii care ar umra să joace aceste roluri, şi dacă ne putem prezenta cu toate punctele prevăzute în regulamentul concursului.

În cadrul acestui consiliu pedagogic s-a căzut de acord să pregătim toate punctele şi în acest scop, am rugat cadrele didactice de specialitate să fixeze pe loc bucățile ce vor fi prezentate în cadrul fiecărui punct în programul impus de regulament, cu care ocazie s-a stabilit:

Tovarăşul profesor de muzică, Eşanu Zenaida, a propus următoarele bucăți corale:

1. Imnul de Stat al R.P.R.
2. Cântec pionieresc
3. Pentru tine patrie scumpă
4. Viitorul e al muncitorilor
5. Are mama fată mare
6. Cântec marinăresc

Primele două erau obligatorii pentru toate şcolile participante, iar restul la alegere.

Tovarăşul profesor Boş - Briotă Felicia a propus următoarele:

1.Jianul
2. Romăncuța
3. Brâul fetelor

Tovarăşul profesor de română Şendrea Nicolae şi Meltzer Ştefania, suplinitoarea tov. Cască Ludmila, aflată în concediul medical de un an, au propus mai multe piese de teatru, după care a rămas să fie pregătită piesa: “Povestea Mădălinei”.

Pentru recitări s-a hotărât să fie prezentate cele două poezii pregătite de tovarăşa învățătoare Panțu Eugenia, cu care s-a ajuns la faza pe oraş în cadrul concursului de basme şi anume:

1. “Mama “ de George Coşbuc, care va fi recitată de eleva Slăvilă Carmen din clasa a II-a A.

2. “Când voi fi pionier” recitată de eleva Popa Angela, tot din clasa a II-a A.

După ce au fost fixate punctele cu care ne vor prezenta, a rămas să se rezolv partea cea mai dificilă şi anume, alegerea elevilor care vor interpreta cele 23 de roluri din piesă şi cele opt fete şi opt băieți care vor interpreta dansurile.

Pentru aceasta, am dat răgaz timp de două zile cadrelor didactice de specialitate (română şi educație fizică), în care timp vor face alegerea acestor elevi.

După ce mi-au prezentat lista nominală, am adunat aceşti elevi în sala de bibliotecă a şcolii şi după ce le-am arătat care este scopul concursului şi felul cum este privită participarea tinerei noastre şcoli, în vârstă numai de un an şi jumătate de activitate, în sensul că ea este considerată ca inexistentă în acest concurs de către celelalte şcoli, noi fiind o şcoală de periferie frecventată de elevi care nu pot produce nici o emoție, am căutat să le insuflu ambiția, în sensul de a munci cu toată dragostea pentru a obține un rezultat cât mai bun, având acum ocazia să ridicăm prestigiul şcolii şi pe această linie, la nivelul pe care din punct de vedere al înzestrării imobilului şi curățeniei care domneşte în ea, spulberând odată pentru totdeauna greşita părere că numai şcolile din centrul oraşului au tradiții de zeci de ani de activitate, pot obține asemenea victorii fără prea multă bătaie de cap.

Să nu uitați, le spuneam elevilor cu această ocazie, că la aceste concursuri vor fi prezenți în sala de spectacole elevi, cadre didactice şi părinți de la alte şcoli şi deci va fi o mândrie pentru voi şi pentru şcoală dacă vă veți plasa pe un loc cât mai bun.

Pe măsură ce le vorbeam, vedeam pe fețele lor expresia încrederii care li s-a acordat, lăsând să se înțeleagă că niciodată nu vor admite să fie eliminați din concurs decât la mare luptă, oricât de mare experiență şi elemente talentate vor avea celelalte şcoli.

Această hotărâre luată de a le vorbi elevilor înainte să înceapă pregătirea lor, a fost binevenită deoarece le-am trezit ambiția şi voința de a aduce şcolii lor titlul de glorie mult dorit de toate şcolile care participau şi pe care elevii şcolii noastre aveau să-l cucerească după expirarea celor trei faze, la 13 mai 1958, eliminând din concurs 27 de şcoli din oraşul nostru şi alte zeci şi zeci din regiune.

În perioada de pregătire s-au întâmplat multe greutăți, deoarece eelvii erau extrem de timizi.

Cei de la dansuri păreau împiedicați, iar cei de la teatru îți făceau impresia că au gurile încleştate, fără să mai ținem seama de lipsa gesturilor

pe care trebuiau să le facă în cadrul diferitelor interpretări ale rolului pe care îl jucau.

A fost o muncă grea şi nu odată am constatat pesimismul, lipsa de încredere într-o reuşită, pe care o manifestau profesorii care făceau pregătirea acestor elevi.

În urma acestor sesizări, am hotărât ca împreună cu alte cadre didactice care erau libere, să mergem să asistăm la câteva repetiții.

Intrând în una din zile să asist la dansuri, am constatat că elevii s-au intimidat aşa de tare, că nu au mai fost în stare să execute nimic.

În această situație, am început să intru între ei la joc, împreună cu alți profesori care aveau ore libere pentru a-i apropia şi încuraja, fapt care a adus la înlăturarea definitivă a timidității.

Am căzut de acord cu tovarăşa Boş Felicia şi am înlocuit două eleve care mi s-au părut cam stângace în executarea dansurilor, după care, lucrurile la echipa de dansuri au mers normal.

La fel am procedat cu elevii din piesa de teatru, pe care nu odată i-am surprins cu ochii împăienjeniți de lacrimi, atunci când erau obligați să repete de 2-3 ori la rând acelaşi lucru.

Se muncise mult atât din partea elevilor cât şi din partea profesorilor şi totuşi îți făcea impresia că ceva lipseşte în executarea atât a dansurilor cât şi a piesei de teatru.

Această lipsă a fost descoperită imediat şi anume: lipsa costumelor şi a decorurilor care ar fi putut da o notă de încredere şi o completare a tabloului.

Am luat legătura cu palatul pionierilor, unde am găsit o deplină înțelegere din partea tovarăşului director Ciupagea, care ne-a pus la dispoziție opt costume naționale băieteşti şi opt costume naționale pentru fete.

Copiii s-au bucurat nespus de mult când au văzut costumele şi au început să lucreze cu mai mult drag şi să pună mai mult suflet în executarea dansurilor.

Acest stimulent l-am aplicat şi elevilor care jucau în piesa de teatru, prin închirierea de la Teatrul de Stat a costumelor necesare elevilor din cele patru roluri principale, iar pentru restul costumelor am făcut o colectă printre părinții elevilor, procurând materialele necesare confecționării acestor costume.

Cu cinci zile înainte de începerea concursului, faza pe grupe de şcoli - am mobilizat toate cadrele didactice care sub conducerea profesoarei de mâini îndemânatice (lucrul manual), tovarăşa Bucşa Ana, au confecționat aceste costume.

Dacă în cele 5 zile, anumite persoane străine de şcoală ar fi intrat în sala de bibliotecă a şcolii, unde se lucrau costumele, ar fi crezut că se găsesc într-un atelier de croitorie al cooperativei “Munca Colectivă”, iar în

sala pionierilor se lucrau decorurile, sub conducerea tov. prof. Şendrea Nicolae şi Teodoriu Elisabeta, lăsând impresia unui atelier de pictură.

În ziua de sâmbătă, 29 martie 1958, are loc în sala de clasă care ținea loc de sală de gimnastică a şcolii noastre, prima repetiție generală cu costumația respectivă.

Rezultatul, pozitiv.

În dimineața zilei de duminică, 30 martie 1958, orele 8 dimineața, ne găseam cu formațiile de dansuri, teatru, recitări şi cor, la Şcoala medie nr. 6 din Calea Bucureştilor, unde urma să se țină concursul - prima fază pe grupe de şcoli.

Ne-am instalat într-o sală de clasă care ne fusese rezervată şi unde puteam face echiparea elevilor şi machiajul celor din piesa de teatru.

Pe coridoarele Şcolii medii nr. 6 era un du-te vino continuu de elevi şi profesori de la şcolile care concurau.

La orele nouă se anunță de către comisie ordinea în care vor concura şcolile la acest centru şi anume: Şcoala de 7 ani nr.8, Şcoala de 7 ani nr. 11 şi ultima, Şcoala medie nr.6.

După cât se vede, comisia căuta să respecte ordinea numerică a şcolilor, cu excepția Şcolii medii nr. 6, care pe lângă faptul că era o şcoală medie, era şi gazdă, o lăsaseră să concureze la urmă.

În momentul în care unul din reprezentanții comisiei anunță începerea concursului formațiilor de cor, emoțiile pun stăpânire nu numai pe elevi, dar şi pe cadrele didactice care-il însoțeau, aducând o linişte de neînchipuit pe coridoare, unde, cu câteva momente înainte, domnea o zarvă de nedescris.

Numai cei de la Şcoala medie nr. 6 păreau mai calmi, atât elevii cât şi profesorii lor şi pe bună dreptate, deoarece erau la ei acasă - cum s-ar spune, erau în familie, erau familiarizați cu sala unde se desfăşura concursul şi unde făcuseră atâtea repetiții şi în plus, cu o duminică înainte de concurs dăduseră o serbare la “Dîrste” unde au avut acelaşi program pe care urmau să-l prezinte în cadrul concursului.

Pe scena sălii de festivități a Şcolii medii nr. 6 au început să se prezinte pe rând: corul Şcolii nr.8, apoi corul Şcolii nr. 6, după care a urmat corul şcolii noastre.

Înainte de intrarea pe scenă, se fac recomandările privind disciplina care trebuie păstrată de fiecare elev la intrarea în scenă, în timpul concursului şi plecarea de pe scenă.

Toate acestea au fost respectate, căci intrarea pe scenă a elevilor a fost făcută fără să se audă nici cel mai mic zgomot.

După ce s-au aranjat şi înainte de a se ridica cortina, apar în fața lor cu alți colegi de ai mei, le fac ultimele recomandări, îmbrățişez câteva din elevele cele mai micuțe şi mai timide pentru a le încuraja, le urez succes şi fug imediat de pe scenă.

Momentul critic:

Eleva Gogea Florentina anunță bucățile care vor fi executate de corul Şcolii nr.11. Inima începe să-mi bată aşa de tare, încât îmi făcea impresia că-mi sparge pieptul.

Cortina se ridică.

Îi privesc pe toți deodată, aveau fețele albe ca varul din cauza emoției şi pe bună dreptate.

Era primul lor concurs oficial, era prima scenă pe care se urcaseră în viața lor în această calitate, era pentru prima dată când apăreau în fața unui public necunoscut şi a unei comisii străine, formată din specialişti, comisie care urma să le dea calificativul în urma examenului pe care-l dădeau, în comparație cu alți adversari.

În sală se face face linişte.

Tovarăşa profesoară de muzică, Eşanu Zenaida, dă ultimele indicații în şoaptă, după care dă tonul. O rotire de cap, de la stânga la dreapta asupra întregului cor, un gest, două, trei din mâini şi corul începe să cânte imnul de stat al R.P.R.

La terminare, sala izbucneşte în ropote de aplauze, datorită frumoasei interpretări. Acesta a fost momentul psihologic.

Fețele elevilor încep să se îmbujoreze, ochii le râd de bucurie şi nici un alt gest în plus.

La interpretarea ultimului cântec din program şi anume “Cântec marinăresc”, datorită melodiei acestui cântec şi frumoasei interpretări, a făcut ca toți spectatorii din sală să fie antrenați într-o mişcare asemănătoare unei bărci pe valuri.

La terminarea corului, sala izbucneşte în ropote de aplauze şi scandează “bis”.

Această manifestare din partea spectatorilor a făcut ca restul elevilor care urmau să interpreteze rolurile din piesele de teatru şi dansuri, să prindă curaj.

Urmează corul Şcolii medii nr. 6, după care concursul formațiilor corale a luat sfârşit.

Juriul care forma comisia se ridică de la masă şi pleacă în sala profesorală a şcolii, pentru a stabili pe bază de punctaj, ordinea clasificării celor patru coruri de la şcolile care concurau.

După trei sferturi de oră, comisia se reîntoarce în sală dar nu au anunțat rezultatul cum prevedea regulamentul.

Se anunță începerea concursului privind echipele de dansuri.

Prin sala de spectacole şi pe coridoarele şcolii circula zvonul că nu s-a dat rezultatul la concursul de coruri, deoarece este în discuție care şcoală să fie clasată pe primul lor şi anume: Şcoala de 7 ani nr. 11, adică şcoala noastră, sau Şcoala medie nr.6, ambele formații prezentându-se la acelaşi nivel.

După executarea dansurilor programate de şcolile care participau, se anunță programul dansurilor ce vor fiexecutate de echipa şcolii noastre.

Se trage cortina şi echipa de dansuri îşi face intrarea în scenă, prin executarea unui dans foarte rapid, ceea ce produce un ropot de aplauze repetate, care dispar numai odată cu executarea ultimului dans din program.

Pe fețele membrilor din comisie se observă expresia victoriei acestei echipe până în prezent.

Urmează şcoala medie nr. 6, care prezintă 5 dansuri şi după care concursul de dansuri a luat sfârşit.

Timpul fiind prea înaintat şi ținând seama de faptul că prezentarea pieselor de teatru va necesita şi mai mult timp, comisia hotărăşte să se înceapă concursul echipelor de teatru, iar între acte, să fie declamate poeziile.

Începe prezentarea programului de către şcoala de 7 ani nr. 8, apoi şcoala de 7 ani nr.9.

În acest timp, în sala de clasă unde era cazată formația şcolii noastre, era mare fierbere. Se făceau spirite pe seama elevilor cărora li se aplicase machiajul de către un specialist.

Se terminase machiajul Moşului, Babei, Împăratului şi al lui Făt Frumos şi se continua cu a lui Miazăzi, Soare Apune şi Miazănoapte.

Sfetnicii împărăteşti deşi în cazul de față erau reprezentați prin elevii şcolii, nu voiau parcă să se dezică în a lăsa deoparte apucăturile pe care le aveau pe vremuri adevărații sfetnici, se certau care să treacă mai întâi la machiaj.

Deşi se stabilise o ordine în ceea ce priveşte intrarea pe scenă a formațiilor şcolilor care concurau, ordine pe care am arătat-o la vreme, totuşi şcoala medie nr. 6, de data aceasta nu a mai respectat-o şi de la sine putere a introdus înaintea şcolii noastre formația lor de teatru.

Acest lucru ne-a fost însă avantajos, deoarece comisia a putut trage o concluzie mai justă asupra formațiilor.

Între acte, când se făcea schimbarea decorurilor, erau prezentate recitările.

După ce au declamat elevii şcolilor nr. 8 şi nr. 9, au urmat elevii şcolii noastre.

Prima care a recitat din elevele noastre, a fost eleva Popa Angela din clasa a VII-a A, care prezenta programul şcolii noastre, roagă publicul din sală să păstreze linişte deplină, deoarece eleva Slăvilă Carmen a fost bolnavă timp de 20 de zile şi abia s-a sculat din pat de 5-6 zile şi fiind slăbită din cauza bolii, nu poate vorbi prea tare.

La apelul făcut de eleva care prezenta programul, liniştea se aşterne în sală, după care eleva Slăvilă C. este adusă pe scenă de tovarăşa învățătoare Panțu Eugenia, care o avea ca elevă în clasa dânsei şi care o

luase de acasă, deoarece mama elevei era internată în spital, iar tatăl la serviciu (mecanic de locomotivă CFR).

Spre deosebire de ceilalți elevi, de la celelalte şcoli, care recitaseră până atunci, elevi bine dezvoltați, bine legați, de data aceasta apăruse pe scenă o elevă micuță, subțirică şi blondă, purtând uniforma şcolii: rochiță din pânză pepit (pătrățele albe cu negru), şorțulețul alb şi fundă roşie la guleraş.

Pe cap avea o fundă mare, de un alb imaculat. Îți făcea impresia unei flori de nufăr prinsă în pletele-i bălăioare.

Fruntea îi era plină de sudoare. Fie din cauza emoțiilor, fie din cauza bolii, iar ochii aruncau o privire blândă, aidoma unui copil care gândeşte mult mai mult decât îi dă dreptul vârsta.

Privesc la ea emoționat şi încep să-mi frământ mâinile.

Tovarăşul Comănici Ioan, directorul uzinei Breiner Bela, care patrona şcoala şi tov. Mihăilescu Traian, secretarul Organizației al P.M.R. al uizinei nr. 2, care se aflau pe scaune lângă mine, observă neliniştea care începe să pună stăpânire pe mine şi mă întreabă: a cui este această fetiță şi de ce am admis să ia parte la concurs după boală.

Le explic în câteva cuvinte, spuse în şoaptă, că mi-a fost imposibil s-o resping în urma insistenței copilului care a venit la mine în cabinet plângând, când tov. Panțu Eugenia i-a comunicat că fiind prea slăbită din cauza bolii, nu va putea concura.

În sală, linişte deplină.

Eleva începe să recite poezia “Mama” de George Coşbuc.

…….
…….
Cu tine două fete stau
Şi torc în rând cu tine
Sunt încă mici şi tată n-au
Şi George nu mai vine

……..
…….

O” Nu” Nu-i drept să te-ndoieşti!
La geam, tu sari deodată,
Prin noapte afară lung priveşti
“Ce vezi?” întreab-o fată.

Nimic… Mi s-a părut aşa…
Şi jalea te răpune,
Şi fiecare vorbă-a ta

E plâns de-ngropăciune

Într-un târziu, neridicând
De jos a ta privire
Eu simt că voi muri curând,
Că nu mai sunt în fire
Mai ştiu şi eu la ce gândeam?
Aveați şi voi un frate
Mi s-a părut c-aud la geam
Cu degetul cum bate.

Măiestria cu care această fetiță recita versurile marelui poet George Coşbuc, intonația şi trăirea a ceea ce a vrut să exprime poetul prin aceste versuri, îți făcea impresia că nu eleva Stănilă Carmen din clasa a II-a recită, ci o mare artistă a cărei statură a fost micşorată prin pelicula aparatului de filmat.

În sală se aud suspine din ce în ce mai multe şi mai pronunțate.

Stau şi privesc la ea fără să pot face nici o mişcare.

O fetiță bolnavă, firavă, slăbită de boală, recită cu atâta talent, de-ți face impresia că vorbeşte o băbuță care spune basme nepoților.

Fruntea i se umple de sudoare din cauza bolii, care îşi spunea cuvântul.

În aceste clipe, mama ei care se afla pe patul spitalului unde fusese internată de trei săptămâni, gândea poate la copilul ei dacă va putea să vină să o viziteze la spital (era duminică - deci zi de vizită a bolnavilor), ştiind însă că fetița este bolnavă.

Şi fetița continuă să recite mai departe:

“Dar n-a fost el! Să-l văd venind,
Aş mai trăi o viață.
E dus şi voi muri dorind
Să-l văd odată-n față.

Aşa vrea poate Dumnezeu,
Aşa e datul sorții
Să n-am eu pe băiatul meu
La cap, în ceasul morții!”

Deşi bărbat, nu pot rezista lacrimilor care încep să pornească, ridic capul şi îmi fixez privirea în tavan pentru a nu fi observat de vecinii de scaun, cu gândul că dacă nu o privesc, mă voi putea linişti. Totul este în zadar pentru că rostirile acestei fetițe îmi năvăleau în urechi unele după altele şi în felul acesta sunt obligat ca şi restul publicului din sală să folosesc batista.

Ropotul de aplauze al spectatorilor pentru minunata interpretare îmi făceau impresia că se confundă cu zgomotul de tren a cărui locomotivă condusă de tatăl acestei, gonea prin țară cu gândul la copilul lui pe care dorea să-l revadă cât mai curând.

Poate că în aceste clipe durerile care-i chinuiseră până atunci mama, aflată pe patul de spital, fuseseră alinate telepatic nu de un narcotic administrat de medic, ci de succesul obținut de fetița ei şi pe care o aşteaptă să intre pe uşă din moment în moment, fiind zi de vizită.

La anunțarea rezultatului final al recitărilor, prin care juriul făcea cunoscut că locul întâi a fost ocupat de eleva Stănilă Carmen, de la şcoala de 7 ani, nr.11, sala izbucneşte în ropote de aplauze, scandând “Carmen!”.

Odată cu aceasta se anunță şi rezultatul la cor şi dansuri, în care şcoala noastră este amintită pentru a doua oară ca victorioasă, prin clasificarea ei pe locul întâi şi la dansuri, iar la cor, pe locul doi.

Până în prezent, din cele trei probe câte au avut loc, două din ele au fost cucerite de şcoala noastră, ceea ce a influențat şi mai mult la reuşita piesei de teatru.

Între timp se montează decorul primului tablou, din piesa care urmează să fie jucată de elevii şcolii noastre.

Crainicul, reprezentat prin eleva Gogea Florentina, anunță începerea piesei, după care dă citire elevilor care vor interpreta rolurile, în ordinea intrării pe scenă.

Cortina se ridică şi în fața publicului apare un decor reprezentând o cameră țărănească, unde o babă făcând curățenie, îşi deapănă necazurile împreună cu moşul ei care îşi răsucea şigara stând la masă.

Urmează apoi tabloul doi, înfățişând sala tronului, unde împăratul cere ajutor sfetnicilor săi, pentru că vroia să găsească un voinic care să-l scape împărăția de la necazuri, precum şi apariția moşneagului din primul tablou, care îşi permite să ofere împăratului ajutorul fiului său Gheorghe, care supraviețuia sub înfățişare de porc, în urma unui blestem, dar cu condiția ca să-l dea pe fiica lui, Domnița Mădălina de soție pentru Gheorghe.

Jocul de scenă al acestor mici artişti, costumația şi decorul, au stârnit admirația spetatorilor şi a juriului care a fost obligat să anunțe pentru a treia oară ca victorioasă, pe locul întâi, şcoala de 7 ani, nr. 11.

În concluzie, rezultatul concursului interşcolar la faza pe grupe de şcoli, din 30 martie 1958, prezintă următorul clasament:

Cor: Locul I: Şcoala medie nr.6

Dansuri; Locul I: Şcoala mixtă de 7 ani, nr. 11

Recitări: Locul I: Şcoala mixtă de 7 ani, nr.11

Teatru: Locul I: Şcoala mixtă de 7 ani, nr. 11

Deci, din cele patru probe obligatorii ale concursului, şcoala noastră a cucerit trei, lucru care nu s-a mai întâmplat la nici unul din centrele şcolare.

Era primul concurs oficial la care şcoala lua parte şi cu care ocazie obținuse o triplă victorie, numai după un an de funcționare.

Acest frumos rezultat a dat aripi celor trei colective victorioase: dansuri, recitări şi teatru, i-a făcut încrezători în puterea lor de muncă şi a dus la o mulțumire deplină a cadrelor didactice care munciseră în această direcție şi ca urmare, un angajament solemn de a munci şi mai mult de a depune mai mult suflet la pregătirea pentru a doua etapă a concursului - faza pe oraş - care urma să aibă loc în zilele de 3-4 mai 1958 şi unde urmau să se înfrunte cele mai bune colective din oraş.

S-au luat măsuri pentru intensificarea pregătirilor, s-au confecționat noi costume şi s-a pregătit în plus un dans.

Paralel cu aceasta, au fost luate angajamente din partea elevilor care făceau parte din aceste formații, să fie exemple pe şcoală în ceea ce priveşte pregătirea lecțiilor şi să stimuleze şi pe ceilalți colegi de clase şi din şcoală.

Şi acest angajament a fost încununat de succes, deoarece înainte de a avea loc concursul, faza pe oraş, şcoala a fost inspectată de o brigadă ordonată de minister şi cu această ocazie a fost găsită bine.

Cea de a doua etapă a concursului interşcolar - faza pe oraş - a avut loc înainte de 3-4 mai 1958, în sala de festivități a uzinei “Tractorul”, unde s-au întâlnit cele mai bune formații de coruri, dansuri, recitări şi teatru, care ocupaseră locul I la faza pe grupe de şcoli.

Ziua de 3 mai a fost o zi de du-te - vino de maşini care transportau decorurile şi autobuze încărcate cu elevi şi părinți, cadre didactice şi oficialități care veneau să asiste la această întrecere.

Fiecare căuta să ajungă cât mai repede, să ocupe un loc cât mai bun, de parcă ar fi fost vorba de cine ştie ce spectacol dat de vreo trupă renumită din țară, sau străinătate.

Nici în interiorul clădirii, unde urma să se țină concursul, nu se putea constata decât acelaşi du-te vino de copii.

Trecând prin camerele care înconjurau sala mare de festivități (prin culise cum s-ar spune), observai de exemplu, în prima cameră, balerinele în miniatură din “Lacul lebedelor”, în alta, costume tiroleze folosite de echipele şcolilor germane, mai departe, fete cu fuste plisate şi panglici pe cap care cădeau pe spate în cadrul costumelor echipelor de elevi de la şcolile maghiare şi mai departe întâlneai minunatele costume pitoreşti ale portului național românesc, care au dus faima şi au stârnit admirația peste granițele țării noastre ori de câte ori s-a deplasat o echipă cu caracter cultural din țara noastră.

Sala cea mare de spectacole, frumos pavoazată, găzduia cca 700 de spectatori, formați din elevi ai şcolilor din oraş, părinți ai elevilor, rude, cadre didactice şi oficialități.

Juriul care de data aceasta a fost mult mai pretenţios, fiind format din artişti ai teatrului de stat, interpreţi ai muzicii din formaţia de stat etc. se instalase la jumătatea sălii.

Se anunţă începerea concursului între formaţiile corale.

Prezentarea acestor formaţii, atât ca ţinută, cât şi ca execuţie a bucăţilor interpretate, au stârnit admiraţia spectatorilor.

Şcoala noastră nu a participat în cadrul acestor formaţii, ea fiind eliminată la faza pe grupe de şcoli, cu care ocazie s-a clasificat pe locul II.

Au urmat apoi recitările şi deşi eleva Slăvilă Carmen din clasa a II-a A a şcolii noastre a stârnit admiraţia celor 700 de spectatori, prin interpretarea versurilor, a pierdut datorită faptului că vocea ei fiind mult prea slabă faţă de imensa sală, nu a putut fi auzită prea bine şi juriul a clasificat-o pe locul II.

Era totuşi o victorie, dacă ţinem seamă de concurenţi şi de pregătirea lor.

A urmat apoi concursul de dansuri în următoare ordine:

- Şcoala medie nr.1 (Şaguna)
- Şcoala medie nr.2, germană
- Şcoala de 4 ani germană
- Şcoala de 7 ani maghiară
- Şcoala de 7 ani nr.12
- Şcoala de 7 ani, nr.11 (şcoala noastră)
- Şcoala medie nr. 5 “Unirea” (fostul liceu de fete)

Înainte de începerea concursului, toată lumea dădea ca victorioasă în această probă, una din şcolile din centrul oraşului, ca având mai multe posibilităţi - elevi bine pregătiţi şi cu mai multă experienţă.

De reţinut este faptul că toate şcolile au prezentat un program bogat şi variat, dovedind o bună pregătire.

Se anunţă începerea programului de dansuri naţionale, care vor fi executate de echipa şcolii noastre.

Mărturisesc că în afară de părinţii elevilor noştri şi care aşteptau cu multă curiozitate desfăşurarea acestui concurs, restul spectatorilor din sală şi chiar juriul, stăteau pasivi în sensul că se cam plictisiseră din cauza programului prea încărcat şi că şcoala noastră nu ar putea aduce nimic nou, care să trezească interesul, o atenţie mai mare.

Pe măsură ce cortina se ridică, se aude începerea melodiei primului joc “Jianu”, iar echipa de dansuri îşi face apariţia pe scenă într-un iureş de necrezut.

Vioiciunea jocului, execuţia ireproşabilă împletite cu strigături şi fluierături, precum şi minunatele costume naţionale româneşti, fac ca întreaga asistenţă din sală să fie trezită din amorţeală şi un ropot de aplauze stârnit involuntar, izbucneşte în întreaga sală.

Urmează al doilea, al treilea şi ultimul dans, în aceeaşi cadență, de-ți făcea impresia că ai de-a face cu o echipă de dansatori profesionişti şi nu cu elevii şcolii nr. 11 de la periferia oraşului.

La final, echipa de dansuri părăseşte scena în acelaşi tempo: publicul aplaudă şi scandează “bis”.

Colectivul de profesori care făcuse parte din brigada de control care inspectase şcoala noastră cu două săptămâni înainte, rămân surprinşi de ceea ce a putut da şcoala şi pe plan cultural şi îşi exprimă admirația față de aceşti copii de muncitori.

Din acest moment, sala nu mai este acoperită de liniştea plictiselii ci, se aud numai zumzete ale discuțiilor pe seama echipei de dansuri a şcolii noastre, aşa cum se întâmplă cu un roi de albine care a stat liniştit până ce a fost întărâtat.

De acum părerea că acest concurs va fi câştigat de o echipă a unei şcoli din centrul oraşului este spulberată şi părerea tuturor este că această victorie îi va reveni şcolii noastre.

Această părere a fost întărită după o jumătate de oră, când juriul a comunicat rezultatul concursului de dansuri, anunțând că echipa şcolii noastre ca echipă câştigătoare şi deci, calificată pentru faza pe regiune.

Elevii se felicită, sar în sus, se îmbrățişează de bucurie, iar profesoara de educație fizică, tovarăşa Boş Felicia este foarte emoționată.

Această victorie este repurtată şi de echipa de teatru a şcolii noastre.

Rezultatul final al acestui concurs, la faza pe oraş, a prezentat un bilanț favorabil şcolii noastre, în sensul că, din cele patru probe obligatorii, şcoala noastră câştigase două şi pe cele mai dificile: dansuri şi teatru.

De acum, drumul acestui concurs ducea pentru şcoala noastră spre sala teatrului de operă din oraşul Braşov, unde urma să se desfăşoare cea de a treia fază a concursului, şi anume faza pe regiune, unde urmau să se întâlnească cele mai puternice, cele mai pregătite formații din cele 10 oraşe ale regiunii noastre.

Această întrecere urma să aibă loc la o săptămână de la desfăşurarea fazei pe oraşe, adică pe ziua de 11 mai 1958.

De data aceasta drumul era mult mai greu de străbătut, iar obținerea unei victorii părea şi mai grea datorită unei serii de factori obiectivi, printre care enumerăm:

1. Elevii care făceau parte din aceste formații erau foarte obosiți datorită eforturilor pe care le făcuseră atât în ceea ce priveşte concursul cât şi în ceea ce priveşte pregătirea lecțiilor.

2. Ne găseam la fine de an şcolar, deci după un an de muncă încordată şi într-o perioadă când se făcea recapitularea materiei şi se dădeau teze.

3. Majoritatea elevilor încadrați în formația de dans şi în cea de teatru, erau în clasa a VII-a şi deci trebuiau să facă eforturi serioase în vederea

pregătirii lecțiilor, cunoscând că aveau de dat examene de absolvire urmat de examenul de admitere în clasa a VII-a.

4. Se întâlneau cu cele mai bune formații ale celor 10 oraşe ale regiunii.

Această situație era valabilă pentru toate şcolile care participau şi deci reuşita sau nereuşita în cadrul acestei faze a concursului, prezenta şanse egale pentru fiecare concurent.

Față de această situație, am adunat din nou elevii celor două echipe - dans şi teatru - şi împreună cu tov. profesori care se ocupau cu pregătirea lor, am scos în evidență seriozitatea cu care trebuie privită această fază a concursului.

Să nu se uite - le spuneam elevilor cu această ocazie, că în urma dragostei cu care ați muncit până acum, ați cîştigat cele două faze şi ca urmare a acestui succes, şcolii noastre i-a revenit cinstea să reprezinte oraşul nostru, că ochii organelor de conducere, îndrumare şi control, precum şi ai tuturor elevilor şi cadrelor didactice de la celelalte şcoli ale oraşului nostru, sunt îndreptați asupra noastră, în care au toată încrederea că vom câştiga şi semifinala acestei bătălii, aducând o mare victorie oraşului şi vom mări prestigiul şcolilor din acest oraş pe care le reprezentăm.

Le-am atras atenția în sensul de a nu se lăsa să fie cuprinşi de îngâmfarea succesului obținut până acum, să nu subapreciem pe nici unul din adversari, căci s-ar putea să avem suprize neplăcute, aşa cum le-am produs şi noi celor 30 de şcoli concurente din oraşul nostru.

Elevii au înțeles rolul care le revine şi în reuşita acestui concurs şi au promis că nu vor precupeți nici un efort pentru a-l câştiga.

Prima zi a concursului, privind faza pe regiune, a fost în ziua de 12 mai 1958, când au intrat în concurs echipele din raion.

Oraşul nostru a fost planificat pentru ziua de 13 mai 1958.

În dimineața acestei zile de primăvară, ne găseam cu cele două formații de teatru şi dansuri la Teatrul de Operetă de Stat.

Până la începerea concursului, elevii tuturor formațiilor şcolare care concurau, precum şi cei veniți să asiste la această întrecere, ieşiseră şi se plimbau printre rândurile de flori din curtea teatrului.

Peste tot numai râsete, glume şi voie bună, şi în plus, o bogată variație de costume naționale.

Din albastrul cerului, pe care nu puteai observa nici cea mai mică dâră de nor, soarele îşi trimitea razele binefăcătoare pe fețele acestor copii, luând parte şi el la această mare sărbătoare a celor mai mici artişti care au jucat vreodată pe scena teatrului de operetă din oraşul nostru.

Vestea începerii concursului, adusă printre copii de un elev, a făcut ca toți cei care se plimbau liniştiți prin curte să dispară aşa de repede, îndreptându-se fiecare spre cabina care le fusese rezervată sau spre sală, de ai fi crezut că sunt nişte pui de vrabie care au fugit să se ascundă cât

mai repede, pentru a scăpa de primejdia care-i amenință la apariția unui erete.

Spectatorii îşi ocupaseră locurile în sală, iar membri comisiei se instalaseră la balconul central, pentru a putea urmări mai bine fiecare fază.

Concursul începe cu formațiile corale, dansuri şi recitări, de altfel ca şi celelalte 2 faze anterioare.

Timpul trece foarte repede şi cu el şi executarea programului formațiilor amintite mai sus.

Se face o pauză, după care îşi încep concursul echipele de teatru.

Luminile din sală se sting şi rămân aprinse numai cele două reflectoare laterale care îşi aveau îndreptate luminile colorate spre centrul scenei.

De după cortină îşi face apariția eleva Gogea Florentina din clasa a VII-a, a şcolii noastre, care face prezentarea piesei şi dă citire numelor elevilor care vor interpreta rolurile în ordinea intrării pe scenă.

Curiozitatea membrilor comisiei, formată din specialişti nou numiți, cât şi a spectatorilor din sală, de a vedea la lucru această echipă căreia i s-a dus faima în tot oraşul cu ocazia concursurilor din fazele anterioare, face să stârnească în sală diferite reacții privind buna pregătire a acestor elevi.

Gongul bate pentru a treia oară, anunțând începerea spectacolului şi liniştea se aşterne în întreaga sală.

Cortina începe să se ridice şi în fața spectatorilor apare primul tablou înfățişând interiorul unei camere țărăneşti în care se găseşte un pat, o masă, covoare cu motive româneşti, pe perete şi un cămin unde arde focul improvizat de becuri roşii sub vreascuri de lemne, iar ca singuri locatari ai acestui cămin, o băbuță care făcea curățenie depănându-şi şi necazurile în acelaşi timp, față de moşneagul ei care stătea şi fuma din lulea la masă, că n-a avut noroc să aibă şi ei un flăcău care să-I îngrijească la bătrânețe.

Nemulțumirea băbuței l-a determinat pe moşneag să plece în lume să găsească o vietate care să dea viață căminului, ceea ce s-a şi întâmplat, moşneagul aducând la întoarcere un purcel jigărit pe care îl găsise la o răspântie.

Urmează tabloul II care înfățişează sala tronului de la curtea împărătească, unde împăratul, înconjurat de împărătească, fiica sa şi sfetnicii curții, le dă ordin acestora să dea sfoară în țară că cel care va scăpa de la necazurile care se abătuseră asupra ei, va primi drept răsplată jumătate din împărăție şi pe fiica lui de soție. Vestea adusă de un paj împărătesc ajunge şi la casa celor doi bătrâni.

Tabloul următor înfățişează din nou curtea împărătească, unde o serie de petitori din aşa zisa înalta societate îşi oferă serviciile, dar nici unul din ei nu reuşeşte.

Tabloul este completat cu sosirea moşneagului, care oferă serviciile fiului său, transformat printr-un blestem într-un purceluş. Aceasta îl supără pe împărat şi pe curteni. Pentru că situația era gravă în țară, împăratul

acceptă oferta bătrânului şi fiul din popor salvează țara de la nenorocire. El se va căsători cu fiica împăratului.

Urmează tabloul cu călcarea jurământului de către fata de împărat care după căsătorie, în urma intrigilor mamei ei, precum şi blestemul fiului din popor, care datorită acestei încălcări a jurământului fetei este obligat să poarte şi mai departe înfățişarea de porc. Va scăpa de această înfățişare numai dacă fata de împărat va străbate nouă mări şi nouă țări până îl va regăsi.

Regretul fetei că a călcat jurământul şi dragostea care o legase de acesta o face să plece în lume pentru a-l găsi, străbătând un drum lung şi greu.

Tablourile următoare înfățişează pe rând:

- Țara lui Miazăzi, care înfățişa o câmpie frumoasă, mănoasă, luminată de soare cu ajutorul jocului de lumini, unde Mădălina întâlneşte pe Miazăzi, îmbrăcată într-un voal alb gălbui, cu o coroană pe cap, I se dau indicații unde să meargă pentru a-l găsi.

- Țara lui Soare-Apune, care înfățişează un câmp cu apus de soare datorită jocului de lumini, precum şi pe Soare Apune, îmbrăcat într-un costum asemănător peisajului, este găsit de Mădălina la poalele unui copac, obosit după o zi de drum pe bolta cerească, îi spune şi lui Mădălina să stea jos lângă el şi să se odihnească, dându-I în acelaşi timp indicații să meargă în țara fratelui său, Miazănoapte, către care a văzut că s-a îndreptat feciorul cu chip de porc.

Ajunsă în țara lui Miazănoapte, țară înfățişată printr-un tablou care reprezintă o noapte luminată numai de stelele apărute pe bolta cerească, o înspăimântă pe Mădălina, care imploră apariția stăpânului acestor locuri pentru a o ajuta să iasă din încurcătură.

Apariția lui Miazănoapte este înfățişată prin eleva Gogea Florentina, îmbrăcată într-un voal complet negru. O mască îi acoperea numai ochii.

Trecând în Țara lui Soare-Răsare, Mădălina care la plecarea de acasă fusese îmbrăcată în straiele împărăteşti, este găsită de răsăritul de soare, dat cu atâta măiestrie de jocul de reflectoare, adormită pe o buturugă, îmbrăcată în cele mai zdrențăroase haine, despletită, desculță şi istovită de oboseală.

Tabloul reprezenta un răsărit de soare pe o câmpie cu lanuri de grâu, câțiva pomi şi o fântână, iar Soare Răsare era echipat cu un voal portocaliu, cu o coroană pe cap, iar pe umăr avea o tolbă cu săgeți, gata să pornească pe bolta cerească.

La rugămintea Mădălinei, Soare Răsare o ajută să-l găsească şi de aici, deznodământul să aibă loc, prin recăpătarea înfățişării de om a logodnicului ei cu care apoi pleacă pe un drum nou, pentru a construi o lume nouă.

Jocul de scenă al elevilor, decorurile bogate şi sugestive, machiajul şi constumația adecvată rolului respectiv, duc la spulberarea exigenței juriului şi a publicului destul de pretențios.

Ropotele de aplauze ale asistenței, cheamă la scenă deschisă de nenumărate ori pe interpreții acestei piese.

Iată ce a declarat un mebru al juriului după terminarea concursului:

“Dacă nu ar exista o posibilitate să se verifice pe teren existența acestor elevi ca înscrişi la şcoala de 7 ani nr.11, pe care o frecventează, aş crede că interpretarea piesei a fost făcută de un colectiv al conservatorului de artă dramatică - secția amatori.”

Cinste lor! Cinste şcolii!

Rezultatul final:

La dansuri, şcoala noastră ocupa locul I pe regiune, iar la teatru, locul I. Deci clasificarea pentru a merge la Bucureşti, în cadrul fazei pe țară.

Bucuria elevilor a fost aşa de mare, că nu am cuvinte să o pot descrie.

Victorioasă pentru a treia oară în acest concurs, şcoala noastră a obținut pe merit cele două diplome şi ea a devenit mândria întregului oraş.

Cinste vouă, dragi elevi care ați făcut parte din aceste două formații - dansuri şi teatru - şi care, prin munca voastră de zi cu zi, ați cucerit laurii celei mai frumoase victorii din istoria acestei activități şi pe care nu a putut-o avea nici o şcoală până în prezent, într-un timp aşa de scurt de la intrarea ei în funcție - 1 an şi jumătate.

Cinste colegilor mei, cadre didactice ale acestei şcoli, care au contribuit la reuşita acestui concurs.

Vă doresc din toată inima ca la şcolile unde veți merge după examenul de absolvire la şcoala noastră şi examenul de admitere în clasa a VII-a, la şcolile medii, să munciți cu aceeaşi dragoste şi să obțineți noi succese.

Nu uitați niciodată rezultatele pe care le-ați avut la această şcoală de cartier şi atunci când veți ajunge în diferite posturi de conducere, să căutați s-o ajutați, căci este şcoala de care vă leagă cele mai frumoase amintiri ale copilăriei voastre şi de elevi.

Cel care a muncit neobosit, zi de zi, şi şi-a petrecut tot timpul în mijlocul vostru cu scopul curat de a vă face să obțineți aceste victorii, cel care a muncit pentru a face din această şcoală periferică cea mai modernă şcoală din oraş, către care au fost îndreptate toate delegațiile străine de peste hotare care ne vizitau țara şi oraşul, cel care de multe ori în acest timp cât ați fost elevi ai acestei şcoli, o parte din voi i-ați amărât zilele, neînțelegându-l în măsurile pe care le lua pentru bunul mers al şcolii, pentru binele vostru, vă roagă să nu dați uitării niciodată şcoala din strada Lămâiței.

DIRECTOR

Prof.Dr. Toma A. Leoveanu

Distribuția personajelor care au interpretat piesa

în ordinea intrării în scenă

“Povestea Mădălinei”

Tabel 8

Dramatizare după “Povestea Porcului”Nr. crt.	ROLURI	NUMELE ŞI PRENUMELE ELEVILOR CARE AU INTERPRETAT	CLASA DIN CARE FAC PARTE
1	Baba	Popa Maria	VII-B
2	Moşul	Tăutu ioan	VI-A
3	Gheorghe	Răcoare Ileana	VII-B
4	Solul împărătesc	Răcoare Rodica	VII-A
5	Împăratul	Suciu Gheorghe	VII-B
6	Împărăteasa	Moga Veronica	VII-B
7	Mădălina	Goia Georgeta	VII-A
8	Crainicul	Răcoare Rodica	VII-A
9	Voevodul Graur	Petre Aron	V-B
10	Voevodul Semeş	Mogoş Constantin	VII-A
11	Voevodul Gîrbea	Popa Aurel	V-B
12	Căpitanul de oşti	Zorojan Dumitru	VI-B
13	Vistiernicul	Balint Sigismund	VII-B
14	Postelnicul	Merca Emilia	VII-B
15	Miazăzi	Abrudeanu Florica	VII-B
16	Soare Apune	Jeler Letiția	VII-B
17	Miazănoapte	Gogea Florentina	VII-A

18	Soare Răsare	Răcoare Rodica	VII-A
19	Slujnica	Barbu Maria	VII-A
20	Domnițele	Comşa Lucreția	VI-A
		Bîrsan Adriana	VII-B
		Pop Maria	VII-A
		Petre Maria	VII-A

ANUL ŞCOLAR

1958 - 1959

PARTEA I

DESCHIDEREA CURSURILOR

Ziua de 15 septembrie a intrat în tradiția şcolii noastre ca o zi de mare sărbătoare.

Pentru a treia oară de la intrarea în funcțiune a acestei şcoli, la 15 septembrie 1958, se sărbătoarea deschiderea cursurilor şcolare.

Şcoala îşi începe activitatea în acest an şcolar, 1958-1959, cu un număr de 15 clase, decu cu 4 clase mai mult decât în primul ei an de activitate, 1956-1957 şi anume:

- Clasa I-a…….2 cu 58 elevi
- Clasa II-a…….2 cu 50 elevi
- Clasa III-a……..2 cu 51 elevi
- Clasa IV-a……..2 cu 50 elevi
- Clasa V-a…….3 cu 87 elevi
- Clasa VI-a…….2 cu 62 elevi
- Clasa VII-a……..2 cu 54 elevi

Total 15 clase cu 412 elevi

Un număr de elevi aproape dublu față de primul an, ceea ce a permis ca începând cu acest an şcolar să fie numit şi un director adjunct.

Împărțirea anului şcolar

Anul şcolar a fost împărțit pe trimestre şi anume:

- Trimestrul I, ține de la 15.IX la 29.XII. 1958
- Trimestrul II, ține de la 12.I la 22.II. 1959
- Trimestrul III, ține de la 6.IV la 30. VI. 1959

Vacanțele şcolare

- Vacanța de iarnă, ține de la 30.XII.1958, la 11.I 1959
- Vacanța de primăvară, ține de la 22.III la 5.IV 1959
- Vacanța de vară, ține de la 30VI la 14IX 1959

Se constată că în acest an şcilar, vacanțele încep odată cu terminarea fiecărui trimestru şi nu cum era în anii precedenți, când vacanțele se dădeau în timpul trimestrului.

Funcționarea cursurilor

- Clasele ciclului I funcționează dimineața, între orele 8-12
- Clasele ciclului II funcționează după amiază, între orele 13-19.30

CONDUCEREA ŞCOLII

DIRECTOR **Prof.Dr. Leoveanu A. Toma**

DIRECTOR ADJUNCT **Înv. Lăcătuşu Ioan**

CADRELE DIDACTICE

Tabel 9

Nr. crt.	Numele şi prenumele	Gradul didactic	Specialitatea (materia predată)
1	Şendrea Nicolae	Profesor	Limba română
2	Cască Ludmila	Profesor	Limba română
3	Coltofeanu Ion	Profesor	Matematică
4	Ştefan Ludmila	Profesor	Matematică
5	Cărpinişan Elena	Profesor	Limba franceză
6	Jitarciuc Teodor	Profesor	Limba rusă
7	Lambuţki Elena	Profesor	Limba rusă
8	Oşlobeanu Florica	Profesor	Fizico chimice
9	Ion Livia	Profesor	Ştiinţele naturii
10	Şari Elena	Profesor	Istorie
11	Spălţescu/Nina	Profesor	Geografie
12	Teodoroiu/Elisabeta	Profesor	Desen
13	Eşanu Zenaida	Profesor	Muzică
14	Boş Felicia	Profesor	Educaţie fizică
15	Stoia Eugenia	Profesor	Mâini îndemânatice
16	Săvuţiu Ruxandra	Învăţător	cl. I A
17	Duşa Victoria	Învăţător	cl. I B
18	Mihăilă Aurelia	Învăţător	cl. II A
19	Nicula Victoria	Învăţător	cl. II B
20	**Panţu Eugenia**	**Învăţător**	**cl. III A**
21	Bucşa Ana	Învăţător	cl. III B
22	Rădulescu Dumitru	Învăţător	cl. III C
23	Lămătic Gheorghe	Învăţător	cl. IV B
24	Marulis Ştefania	Învăţător	cl. IVB
25	Ungureanu Aurelia	Învăţător	cl. III B

24 -În locul înv. Rădulescu care a decedat la data de 5.I.1959

NUMIREA PROFESORILOR DIRIGINȚI

La clasa V-A prof. COLȚOFEANU IOAN
La clasa V-B prof. ŞTEFAN DUMITRA
La clasa V-C prof. ŞTEFAN NINA
La clasa VI-A prof. ŞARI ELENA
La clasa VII-A prof Şendrea Nicolae
La clasa VII-B prof. Ion Livia

PERSONALUL ADMINISTRATIV ŞI DE SERVICIU

Garabedian Amelia	secretară
Bîrsan Nicolae	om de serviciu
Bîrsan Maria	femeie de serviciu
Marian Amalia	femeie de serviciu

PROMOȚIA DE ABSOLVENȚI SERIA 1958 - 1959

Tabel 10

Nr. crt.	Numele şi prenumele	Nr. crt.	Numele şi prenumele
1	Badiu Elena	26	Mangra Vasile
2	Balaş Şarlota	27	Mihalache Maria
3	Barbu Gheorghe	28	Muşulbaş Cornel
4	Bănică Marilda	29	Nistor Victoria
5	Bîrsan Nicolae	30	Nițu Dumitru
6	Bîrsan Rodica	31	Oancea Alexa
7	Bobocea Ion	32	Opriş Olimpia
8	Codreanu Maria	33	Pantea Ion
9	Cojocaru Constantin	34	Popa Ilinca
10	Comşa Lucreția	35	Sidon Victor
11	Covaci Nicolae	36	Simion Constantin
12	Diculescu Ion	37	Simion Ecaterina
13	Dorobanțu Petre	38	Smulovici Gavril
14	Fătu Rozalia	39	Ştefan Paul
15	Filea Mariana	40	Sturza Ana
16	Filipescu Ion	41	Şoflete Constantin
17	Florea Ştefan	42	Sufană Viorica
18	Georgescu Nicolae	43	Tăutu Ion
19	Grasea	44	Tohăneanu Rodica
20	Hanea Marinela	45	Topliceanu Vasilica
21	Iancu Tamara	46	Vasile Nicolae
22	Jeler Mihai	47	Văluță ion
23	Mateianu Mihai	48	Zaharia Ion
24	Matievschi Elena	49	Zorojan Dumitru
25	Măda Nicolae		

COMITETUL DE PĂRINȚI

În al treilea an de activtate al şcolii, au fost aleşi în Comitetul de părinți 13 persoane.

Componența acestui comitet a fost:

Preşedinte Covaci Alexandru

Vicepreşedinte Păunescu Virgil

Casier Slăvilă Nicolae

Membri Bîrsan Lucreția, Buda A., Cosma Nicolae, Herlea A, Iclăzan Alexandru, Mihuț M., Negotei M. Paraschiv M., Savu Elena, Prof. Şendrea Nicolae, Tăutu Ioan

PARCUL PUBLIC DIN CARTIER

În fața şcolii se găsea un teren viran cu o suprafață de 16 mii mp, prevăzut cu o groapă a cărei astupare necesita cca 80 de vagoane de pământ, iar pe restul terenului erau împrăştiate grămezile de gunoi din oraş, adunate de ani de zile.

Aceasta era perspectiva din fața şcolii.

Acest lucru nu-mi convenea deloc, mai ales că din primul an de activitate a început să fie vizitată de delegații străine de peste hotare, delegații venite să viziteze oraşul pe linie de învățământ.

Mi-am pus în gând să transform acest maidan de gunoaie care întreținea cel mai mare focar de infecție al cartierului, într-un parc public unde să se odihnească cu plăcere oamenii din cartier şi în felul acesta să redau şcolii ceea ce I se cuvenea ca instituție de cultură: dreptul de a avea în fața ei un parc public împodobit cu flori de diferite culori şi cu alei umbrite de arbori de diferite esențe.

Prezentându-mă în anul 1957 la secția de arhitectură şi sistematizare a oraşului, în scopul de mai sus, mi s-a comunicat că acest teren este destinat pentru amenajarea unei piețe de desfacere a produselor şi deci nu se poate schimba destinația.

Am meditat asupra acestei comunicări câteva zile şi am ajuns la concluzia că lăsând să se amenajeze o piață de desfacere în fața şcolii, ar fi însemnat să cădem din lac în puț, deoarece existența unei pieți în fața şcolii, unde se aud fel de fel de cuvinte, mereu zgomot, discuții diferite, ar fi dus la sustragerea atenției elevilor de la explicații, indisciplină etc.

M-am postat pe această poziție şi m-am prezentat la tov. preşedinte al Sfatului Popular, căruia i-am expus intenția şi greutățile întâmpinate din partea Secției de Sistematizare, care înțelegându-mă, a dat dispoziție celor în drept, ca acest teren să fie destinat unui parc public, iar terenul pentru piață să fie mutat spre şoseaua Zizinului.

Am mulțumit pentru înțelegere şi mi-am luat angajamentul că şcoala va da naştere acestui parc public.

Mi-am dat seama că nu este o sarcină de loc uşoară să amenajezi un teren în suprafață de 16 mii mp, accidentat şi plin de gunoaie, mai ales dacă ținem seama de vârsta elevilor şi de perioada când se executau lucrările, dar îmbiat de rezolvarea altor greutăți şi mai mari, m-am hotărât să rezolv şi această, probabil ultimă problemă, la această şcoală.

În ziua de 28 martie 1959, am luat legătura cu Serviciul sistematizării oraşului, în scopul de a trimite persoanele competente să de limiteze terenul.

În 7 aprilie 1959 s-au prezentat tov. ing. Mită şi Crețu, care împreună cu mine au stabilit suprafața terenului care urma să devină parc.

În 9 aprilie am organizat prima acțiune de muncă voluntară cu elevii şcolii, conduşi de cadrele didactice care au trecut la tăierea mărăcinilor, strângerea gunoaielor şi nivelarea porțiunilor mai uşor de făcut cu sapa.

Pentru părțile mai grele am solicitat printr-o adresă “Buldozărul” de la Uzinele de Tractoare şi cu care am putut nivela părțile mai grele şi să împingem gunoiul în groapă.

Această muncă organizată pe clase, la care au contribuit şi o parte din părinții elevilor, precum şi brigada UTM de la Uzina 2, - la apelul lansat de şcoală - a durat până în ziua de 30 aprilie 1959.

După nivelarea terenului, ne-am izbit de greutatea că cei care erau obligați să vină să traseze aleile, nu au făcut-o şi atunci acest lucru a trebuit să fie făcut de mine, ajutat de colegul meu, tov. Lăcătuşu şi de câțiva elevi, trebuind să umblăm cu sfoara după noi, să fixăm aleile şi gropile pentru sădirea copacilor etc.

Munca plină de dârzenie a şcolii, a făcut ca în cinstea zilei de 1 Mai din acest an - parcul să fie termiat numai pe jumătate, - 8,ii de mp - adică porțiunea delimitată între strada Lămîiței şi strada Rozelor, deoarece nu am avut posibilitatea să umplem groapa cu pământ.

Iată ce scria ziarul local “Drum Nou” Nr. 522 din 9 iunie 1959, referitor la această lucrare, în articolul intitulat “Orăşelul florilor”:

<< În “Orăşelul” cu flori multe, anul acesta parcă au înflorit mai multe ca oricând (este vorba de cartierul şcolii).

În salcâmii de pe strada Rozelor, în grădinițele din fața caselor depe străzile: Viorelelor, Zambilelor, Cirnului, Toporaşului, în parcul din fața şcolii de pe strada YLămâiței, este astăzi o risipă de culori şi parfum cum n-a mai fost niciodată.

Adevărata mândrie a tânărului cartier Ilie Pintilie este frumoasa şcoală, nouă şi ea ca toate cele ce o înconjoară.

O clădire impunătoare, care privită din depărtare seamănă cu o cloşcă grijulie care-şi păzeşte puişorii risipiți în jurul ei - casele.

Zi de zi, copiii ceferiştilor din cartier vin aici să soarbă lumina cărților, pregătindu-se pentru ziua de mâine, în munca pe şantiere, în uzinele şi laboratoarele care-I aşteaptă.

În orele libere, urmând exemplul părinților şi profesorilor, ca nişte adevărați gospodari, copiii se ocupă înfrumusețarea şcolii şi a împrejurimilor ei.

Brațele lor au contribuit din plin la construirea trotuarului din fața şcolii şi a parcului din fața şcolii.

Lucrările de amenajare a parcului au început abia în primăvară.

Împărțindu-se munca, şcolii noi din cartier i-a revenit sarcina amenajării parcului pe o suprafață de 10 mii de mp.

Treaba desigur că nu a fost uşoară, dar unde este organizare şi dragoste de muncă, totul se face ca de la sine.

Alături de copii, au muncit cu drag profesorii, părinții elevilor, brigada de UTM a Uzinei Nr.2, ca urmare a apelului făcut de şcoală în scopul de mai sus.

Cele 3286 de ore de muncă voluntară prestate de elevii şcolii, 763 de ore prestate de părinții elevilor, 540 prestate de profesori şi 1085 prestate de brigada UTM a Uzinei Nr.2, adunate laolaltă şi transformate în bani, au dat frumoasa sumă de 18 mii de lei, economisiți prin muncă voluntară.

Acum, în straturile mărginite de glii au înflorit pansele. În curând va înflori şi lămâița, iar peste un an, doi, florile celor peste 60 de castani zvelți, plantați de curând, se vor adăuga buchetului de flori care cresc din abundență în tânărul orăşel al florilor, unde odată cu ele a înflorit viața nouă care a cuprins întreaga noastră Republică.”>>

În această muncă, omul de serviciu Bîrsan Nicolae, a avut o contribuție însemnată.

Aşa s-a născut parcul public din fața şcolii, de pe strada Lămâiței.

Ce m-a îndemnat să fac toate aceste eforturi şi sacrificii?

Dragostea față de copiii oamenilor muncii din rândurile cărora m-am ridicat şi eu.

Dragostea de a contribui şi eu cu ceva la înfrumusețarea țării mele, în care m-am născut, am crescut şi am fost educat.

Dragostea şi ataşamentul față de instituția care mi-a fost încredințată să o conduc, în sensul că ea să fie mijloc de educare a elevilor şi în această direcție - de a iubi frumosul.

Pentru că numai muncind cinstit şi conştiincios am înțeles că mă voi putea achita şi răspunde încrederii care mi-a fost acordată, de a fi conducătorul unei instituții de cultură.

Sunt mulțumit sufleteşte că mi-am putut respecta angajamentul luat în fața părinților şi elevilor la darea în funcțiune a acestei şcoli şi cu care ocazie am spus:

Voi face din această şcoală neterminată, situată în plin câmp, într-un cartier pur muncitoresc, în plină construcție, cartier ale cărui străzi poartă numai nume de flori ca: Lămâiței, Bujorului, Micşunelelor, Crinului, Viorelelor, Zambilelor, Busuiocului, Toporaşului etc. cea mai frumoasă seră care să dea scumpei noastre patrii cele mai reuşite flori şi anume: elemente bine pregătite şi cu dragoste față de muncă, elemente necesare tuturor sectoarelor economice, sociale şi culturale.

Director
Prof.Dr. Leoveanu A. Toma

ANUL ŞCOLAR

1959 - 1960

DESCHIDEREA CURSURILOR

Cursurile şcolare şi-au început activitatea la 15 septembrie 1959.

Planul de şcolarizare pe acest an a prevăzut ca şcoala să funcționeze cu 16 clase, deci cu una mai mult ca în anul şcolar 1958-1959, şi anume:

- Clasa I 2 cu 59 de elevi
- Clasa aII-a 2 cu 58 de elevi
- Clasa aIII-a 2 cu 62 de elevi
- Clasa aIV-a 2 cu 56 de elevi
- Clasa aV-a 3 cu 109 elevi
- Clasa aVI-a 3 cu 75 de elevi
- Clasa aVII-a 2 cu 56 de elevi

Total clase 16 cu 475 de elevi

ÎMPĂRȚIREA ANULUI ŞCOLAR

- Trimestrul I 15 septembrie 1959 - 28 decembrie 1959
- Vacanța de iarnă 29 decembrie 1959 - 11 ianuarie 1960
- Trimestrul II 12 ianuarie 1960 - 22 martie 1960
- Vacanța de primăvară 23 martie 1960 - 5 aprilie 1960
- Trimestrul III 6 aprilie 1960 - 30 iunie 1960
- Vacanța de vară 1 iulie 1960 - 31 august 1960

FUNCȚIONAREA CURSURILOR

- Clasele ciclului I funcționează dimineața între orele 8-12
- Clasele ciclului II funcționează după amiază, între orele 13:30 - 18:30

ÎNCADRAREA ŞCOLII

În acest an şcolar, au fost schimbați trei directori adjuncți şi mutate patru cadre didactice, ultima schimbare fiind făcută pe ziua de 17 noiembrie 1959.

Acest lucru a îngreunat atât munca instructiv-educativă, cât şi pe cea administrativă.

Tabelul cadrelor didactice de mai jos cuprinde numai acele cadre care au rămas la şcoala noastră din noiembrie 1959 până la finele anului şcolar.

CONDUCEREA ŞCOLII

DIRECTOR **Prof.Dr. Leoveanu A. Toma**

DIRECTOR ADJUNCT **Înv. Boca Aristotel**

CADRELE DIDACTICE

Tabel 11

Nr. crt.	Numele şi prenumele	Gradul didactic	Obiectul predat
1	Şendrea Nicolae	Profesor	Limba română
2	Cască Ludmila	Profesor	Limba română
3	Colțofeanu Ioan	Profesor	Matematică
4	Stoica Gheorghe	Profesor	Matematică
5	Cărpinişan Elena	Profesor	Limba franceză
6	Jitarciuc Teodor	Profesor	Limba rusă
7	Apostol - Şari Elena	Profesor	Istorie
8	Spălățescu Nina	Profesor	Geografie
9	Purcăreață Ştefania	Profesor	Ştiințe naturale
10	Sîrbu Stanca	Profesor	Fizico chimice
11	Stoia Eugenia	Profesor	Mâini îndemânatice
12	Niculescu Sofia	Profesor	Muzică
13	Teodoroiu Elisabeta	Profesor	Desen
14	Boş Felicia	Profesor	Educație fizică
15	Ciucăşel Ion	Maistru	Atelier Tâmplărie
16	Marulis Ştefania	Învățător	Clasa I-A
17	Bucşa Ana	Învățător	Clasa I-B
18	Săvuțiu Ruxandra	Învățător	Clasa II-a A
19	Duşa Victoria	Învățător	Clasa II-a B
20	Mihăilă Aurelia	Învățător	Clasa III-a A
21	Nicula Victoria	Învățător	Clasa III-a B
22	Lămătic Gheorghe	Învățător	Clasa IV-a A
23	Țiganteli Vasilica	Învățător	Clasa IV-a B

PROFESORI DIRIGINȚI

Tabel 12

La clasa V-a A	PURCĂREAȚĂ ŞTEFANIA
La clasa V-a B	CASCĂ LUDMILA
La clasa V-a C	SPĂLĂȚESCU NINA
La clasa VI-a A	COLȚOFEANU IOAN
La clasa VI-a B	STOICA GHEORGHE
La clasa VI-a C	SÎRBU STANCA
La clasa VII-a A	APOSTOL ŞARI ELENA
La clasa VII-a B	JITARCIUC TEODOR

PERSONALUL ADMINISTRATIV ŞI DE SERVICIU

Înv. Sângeorzan Virginia secretară
Bîrsan Maria femeie de serviciu
Bîrsan Nicolae om de serviciu până la 3.II.1960
Bolog Iustina femeie de serviciu
Marian Amalia femeie de serviciu

PROMOȚIA DE ABSOLVENȚI SERIA 1959 - 1960

Tabel 13

Nr. crt.	Numele şi prenumele	Nr. crt.	Numele şi prenumele
1	Agapie Mihai	28	Mereuță M. Mihai
2	Apetrei C. Florin	29	Minculete G. Mariana
3	Ardeleanu G. Ioan	30	Moldovan G. Paulina
4	Asimine G. Ioan	31	Neacău A. Valentin
5	Bîrsan N.Doina	32	Onofrei S. Maria
6	Bodan C. Elena	33	Oprică I. Maria
7	Bolog C. Sorica	34	Petrache G. Ioan
8	Bucur A.Angela	35	Petre I. Ana
9	Ciobanu N. Sorel	36	Pop I. Florica
10	Codreanu G. Cornel	37	Pop I. Ion
11	Cordoş Mihai	38	Popa A. Aurel
12	Coştiug N. Olga	39	Răducanu N. Gheorghe
13	Cozma N. Cornelia	40	Rusnac V. Rodica
14	Dan F. Elena	41	Samuilă F. Ştefan
15	Gafițeanu P. Ecaterina	42	Silagy A. Arpad
16	Godja G. Vasile	43	Smaragdian O. Radu
17	Hincu G. Maria	44	Staicu T. Filofteia
18	Hurgoi Viorica	45	Stancu T. Steliana
19	Iclănzan Ion	46	Stănescu Florin
20	Ienăşel I. Doina	47	Stelea Constantin
21	Ieneşel Ion	48	Streşină P. Eugen
22	Ilincău P. Dumitru	49	Trifu P. Nicolae
23	Ivan B. Rodica	50	Tuțuianu V. Aurica
24	Malec Angela	51	Urdea N. Dacia
25	Mărguță V. Vasile	52	Vaida G. Valeria
26	Marinoiu V. Gheorghe	53	Vasilache Mihai
27	Matievschi A. Lucian	54	Văcăruş Ana

SITUAȚIA GENERALĂ LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Tabel 14

Nr. crt.	Clasa	Elevi înscrişi	Plecați la alte şcoli	Rămaşi la finele anului şcolar	Promovați în iunie	Cori-genți	Repe-tenți	Reuşiți la examenul de absolvire sesiunea iunie
1	I A	30	-	30	28	1	1	-
2	I B	29	-	29	28	1	-	-
3	II A	30	-	30	30	-	-	-
4	II B	28	-	28	28	-	-	-
5	III A	32	-	32	28	1	3	-
6	III B	30	-	30	27	-	3	-
7	IV A	27	-	27	25	-	2	-
8	IV B	29	-	29	26	1	2	-
9	V A	36	-	36	26	3	7	-
10	V B	38	2	36	32	-	4	-
11	V C	35	-	35	23	3	9	-
12	VI A	25	2	23	18	-	5	-
13	VI B	25	3	22	19	-	3	-
14	VI C	25	2	23	17	1	5	-
15	VIIA	28	-	28	22	1	5	22
16	VIIB	28	-	28	23	-	5	23
Total		475	9	466	400	54	12	45

COMITETUL DE PĂRINȚI

În al patrulea an de activitate a şcolii, au fost aleşi în Comitetul de părinți, 9 persoane.

Componența acestui comitet a fost:

- Preşedinte Vîrjoghe Vasile
- Vicepreşedinte Păunescu Virgil
- Membri Buda Al., Daneliuc C., Mihuț M., Slăvilă N., Romanescu I., Paraschiv M.

ÎNCHEIEREA CURSURILOR

Printr-un nou ordin al MIC, primit spre sfârşitul lunii mai, s-a hotărât:

- Clasele I-IV şi clasa a VII-a termină cursurile la 4 iunie 1960
- Între 5-11 iunie, elevii claselor I-IV au program de excursii, culegere de plante medicinale şi pregătirea programului pentru serbarea de fine de an şcolar, care se va ține pe ziua de 12 iunie.
- Clasele a VII-a intră în examenul de absolvire pe data de 9 iunie şi dau numai oral la:

limba română, matematică, istorie, geografie, fizică

- Clasele V-VII termină cursurile pe data de 11 iunie
- Între 13-25 iunie, elevii claselor V-VII fac practică în producție şi pregătesc serbarea de fine de an şcolar, care se ține în ziua de 26 iunie

ACTIVITĂȚI EXTRAŞCOLARE

În afară de preocuparea pentru procesul instructiv-educativ, care a format problema centrală, şcoala a avut o serie de acrtivități extraşcolare realizate în cinstea celui de-al III-lea Congres P.M.R., şinut la 20 iunie 1960 şi anume:

- S-au colectat 11 mii kilograme fier vechi
- S-au prestat 2100 ore de muncă patriotică cu ocazia amenajării şi împrejmuirii parcului public din fața şcolii, cu gard de prefabricate şi curățirea aleilor.
- S-au economisit 5600 de lei cu întreținerea şcolii prin autoservire de către elevii şi părinții acestora.

PE PLAN CULTURAL

În cadrul concursului artistic -cultural interşcolar, inițiat de CC al UTM, începân cu anul 1957 şi care a intrat în radiția tuturor şcolilor din țară şi în acest an, şcoala noastzră a reportat aceeaşi frumoasă victorie pe care a avut-o în anii precedenți.

La acest concurs au participat 29 de şcoli din oarşul nostru şi anume:

6 şcoli elementare de patru ani

16 şcoli mixte de şapte ani

7 şcoli medii

Aceste şcoli au fost grupate pe centre, în prima fază, aşa cum prevede regulamentul pentru a uşura desfăşurarea concursului.

În prima fază, şcoala noastră a fost repartizată la centrul de la Şcoala medie nr.6, de pe Calea Bucurşeti, unde au concurat:

- Şcoala de 4 ani nr. 3 - cartierul 8 mai - triaj
- Şcoala de patru ani nr. 5 - blocuri Steagul Roşu
- Şcoala de 7 ani nr. 6 - maghiară
- Şcoala de 7 ani nr. 8 - de la Gara Mare
- Şcoala de şapte ani nr. 9 - din Noua
- Şcoala de şapte ani nr. 11 - strada Lămâiței
- Şcoala medie nr. 6 - Calea Bucureşti

Programului concursului a cuprins:

- Coruri
- Recitări
- Dansuri naționale
- Teatru
- Solişti vocali şi instrumentali

Concursul a avut loc în ziua de 30 martie 1960 şi rezultatul lui a fost:

- Cor premiul I Şcoala de 7 ani nr. 11
- Recitări premiul I Şcoala de 7 ani nr.11
- Dansuri premiul I Şcoala de 7 ani nr.11
- Teatru premiul I Şcoala de 7 ani nr. 11
- Solo instrumental premiul I Şcoala de 7 ani nr. 11

Iată o victorie ne mai întâlnită la nici unul din centrele şcolare din oraş, victorie care se repetă ca şi în anul 1957.

Faza pe oraş s-a ținut la Teatrul de Operetă din strada Bisericii Române în zilele de 3 şi 4 aprilie 1960, unde s-au întâlnit cele mai bune formații, clasate pe locul I la faza pe grupe şcoli.

Rezultatul a fost:

PREMIUL I:

- Recitări Şcoala de 7 ani nr.1
- Teatru Şcoala de 7 ani nr.11

PREMIUL II:

- Dansuri naționale Şcoala de 7 ani nr.11

Aici sunt obligat să fac o destăiunire dureroasă.

Rezultatele nu au fost date imediat după terminarea fiecărei probe aşa cum prevedea regulamentul, ci la o săptămână, ceea ce a făcut ca la dansuri să fim trecuți pe locul II, de unde în ziua concursului nu s-a spus că suntem pe locul I.

Cerând explicație ulterior, de ce ni se comunică că la dansuri suntem pe locul II, când se stabilise că am fost pe locul I, ni s-a răspuns că întrucât şcoala noastră a câştigat majoritatea probelor pe locul I a trebuit să dea ca stimulent altei şcoli, care se clasase pe locul II.

În legătură cu interpretarea piesei de teatru "Tânăra Gardă", de Fadeev, preşedintele juriului, tovarăşul Siritinovici, artist la teatrul de stat a spus:

Tovarăşe director, cum ați putut să angajați elevii la o asemenea piesă?

Sunt extraordinar de bine pregătiți şi mărturisesc că echipele de amatori nu au rezultate aşa de bune.

Aveți elemente excepționale şi vă felicit din toată inima."

În urma acestui rezultat, şcoala noastră s-a calificat pentru faza regională de teatru şi recitări, dar care nu s-a mai ținut din motive necunoscute de noi.

Prin această nouă victorie, şcoala noastră a reafirmat că rezultatele din anii precedenți nu au fost o simplă întâmplare, ci că ele sunt rezultatul unei munci susținute din partea elevilor, cadrelor didactice şi conducerea şcolii.

Şcoala noastră de cartier, înființată numai de 4 ani de zile, a devenit temerară pentru restul şcolilor din oraş.

Mulțumesc din toată inima cadrelor didactice şi elevilor care au participat la acest succes şi îi felicit pentru frumosul rezultat.

Le urez ca şi pe viitor să păstreze cu demnitate acest steag aş victoriilor pe care şcoala îl deține de trei ani de zile.

Aceste victorii sunt o dovadă a muncii neprecupețite din partea elevilor şi cadrelor didactice şi ele să fie un imbold în munca de viitor a elevilor, oriunde se for afla dpuă terminarea şcolii, aceasta pentru mulțumirea lor personală, pentru binele colectivității şi pentru prosperitate scumpei noastre patrii, Republica Populară Română, în care se construieşte o viață nouă sub conducerea partidului.

Colectivul de elevi care au interpretat:

Recitări

Necula Maria cl. VIB
Herlea Ion cl. VI B

Dansuri naționale:

- Bordeiaşul
- Băluța
- Ardeleana
- Hațegana

- Feciorasca

Colectivul care a executat:

1. Bolog Sorica cl. VII B
2. Bucur Angela cl. VII A
3. Bîrsan Doina cl.VII A
4. Ciobanu Sorel cl. VII A
5. Mereuță Ion cl. VII A
6. Neacău Valentin cl. VII A
7. Petrache Ion cl. VII A
8. Urdea Dacia cl. VII A
9. Agapie Mihai cl.VII B
10. Mărguță Vasile cl. VII B
11. Balaş Zoltan cl. VII B
12. Comşa Ion cl. VII B
13. Gîrboveanu Maria cl. VII B
14. Nicula Maria cl. VI B
15. Păltineanu Doina cl. VI B
16. Rotaru Virgil cl. VI B
17. Vaida Ana cl. VI B
18. Lepădătescu Ana cl. VI C

Profesor pregătitor: Boş Felicia

Teatru "Tânăra Gardă" de Fadeev

au interpretat:

1. Nemeş Constantin cl. VI C
2. Dan Elena cl. VII A
3. Bolog Sorica cl. VII A
4. Herlea Ion cl. VI B
5. Neacău Valentin cl. VII A
6. Smaragdian Radu cl. VII B
7. Balaş Zoltan cl. VI B
8. Dărămuş Simion cl. V B
9. Mărguță Vasile cl. VII B
10. Samoilă Ştefan cl. VII B
11. Mihuță Alexandru cl. V B
12. Agapie Mihai cl. VII B
13. Crăciunescu Cezar cl. VI A
14. Trifu Nicolae cl. VII A

15. Boriceanu Maria cl. VI B
16. Bucur Angela cl. VII A
17. Comşa Ion cl. VI B

Cadrele didactice care au pregătit piesa:

REGIZORI: Prof. Cască Ludmila, Prof. Stoica Gheorghe
DECORURI: Prof. Boeriu Maria, Prof. Şendrea Nicolae, Maistru Ciucăşel Ion şi Profesor maistru Garcea Gheorghe

ACTIVITĂȚI ADMINISTRATIVE

Pentru asigurarea bazei materiale necesară unei bune desfăşurări a procesului instructiv-educativ, pentru punerea în practică a directivelor partidului privind procesul politehnizării în cadrul învățământului, am trecut la amenajarea atelierului de tâmplărie şi lăcătuşerie, la subsolul clăduirii.

Deşi s-a făcut tot ceea ce a fost posibil privind introducerea luminii electrice, a gazului metan şi a cimentării pe jos a acestor încăperi, totuşi, cele două ateleiere nu corespundeau, deoarece nu aveau aer suficient şi nu se putea lucra decât la lumina electrică, pe considerentul că nu exista decât o singură fereastră cu dimnesiunile de 40X10 cm.

În afară de lipsa de aer, nici spațiul nu era suficient, deoarece încăperea nu avea mai mult de 12 mp.

În această situație am făcut demersurile necesare pe lângă cei în drept şi am obținut aprobarea pentru construirea unei noi aripi a şcolii, care a şi început la 7 mai 1960.

Această aripă cuprinde: un laborator modern la etaj şi două ateliere la parter - terminate de construit în cinstea zilei de 23 August.

În acelaşi timp, a fost cuprinsă în planul de construcții pentru anul 1961 şi sala de gimnastică a şcolii, pentru care s-au făcut demersurile necesare rămânând ca această problemă să fie urmărită de conducerea şcolii care va fi în acel an.

Din vechea sală de laborator s-au scos plăcile de mozaic şi instalațiile respective, după care s-a făcut parchetarea ei, reuşind în felul acesta să mărim numărul sălilor de clasă de la opt câte erau, la nouă.

Ținând seama de prevederile proiectului de Directive ale Congresului al III-lea al P.M.R., în care se arată trecerea la învățământul elementar de opt clase, începând din anul 1962, precum şi de numărul mereu crescând al copiilor din acest cartier, prin extinderea construcțiilor de locuit, conducerea şcolii care va urma, va avea grijă să facă demersurile necesare pentru a

obține aprobarea extinderii construcției şcolii cu o nouă aripă, care va cuprinde o sală de festivități şi cel puțin încă două săli de clasă.

O problemă care trebuie avută în vedere, este şi aceea în extinderea suprafeței terenului pe care se găseşte construită şcoala, prin trecerea în proprietatea ei şi a celor două parcele din stânga şi dind reapta curții şcolii, având în vedere că ea va deveni cu timpul şcoală medie, dacă ținem seama că în această parte a oraşului nu există nici o şcoală de acest gen.

Braşov, aprilie 1960

Director
Prof.Dr. Leoveanu A. Toma

ANUL ŞCOLAR
1960 - 1961

În acest an şcolar, în urma ordinului de transfer ca director la Liceul nr. 1 (Andrei Şaguna) Braşov, conform deciziei nr. 1296/1961, nu am mai putut continua această lucrare.

Cuvântarea rostită de Profesorul Toma A. Leoveanu, fostul prim director al Şcolii Generale Nr. 11 Braşov pe care a construit-o

Cuvântare rostită cu ocazia aniversării unui sfert de veac de la darea în folosință acestei şcoli

19 XII 1981

Dragi elevi,

Ne găsim astăzi într-o şedinţă, ca martori ai unui eveniment ce produce o emoţie rar întâlnită pentru toţi cei prezenţi în această sală.

Aniversăm un sfert de veac de la darea în folosinţă a şcolii generale nr. 11 din municipiul Braşov, cunoscută sub numele de şcoala de pe strada Lămâiţei.

Ca unul care am fost primul director al acestei şcoli, îmi vine foarte greu să vă prezint greutăţile prin care am trecut până la darea ei în folosinţă, să vorbesc de propriile mele realizări.

Iată de ce mă feresc să trec în revistă în mod amănunţit, aşa cum au decurs aceste greutăţi, gândindu-mă că amintirea lor mi-ar răscoli liniştea sufletească şi mi-ar provoca eventuale emoţii lacrimale.

De aceea, cei care doresc să cunoască tragedia timpului respectiv, le recomand să citească cartea istorică a acestei şcoli, pe care am scris-o şi predat-o conducerii şcolii.

Totuşi câteva date informative, - minime ca volum, - vi le comunic sub formă de enumerare, cu îngăduinţa celor ce le cunosc.

La 29 iunie 1956, după ce se închisese anul şcolar 1955 - 1956, am fost anunţat de Direcţia liceului de fete unde funcţionam ca profesor, că sunt chemat de Secţia de Învăţământ a municipiului Braşov.

Prezentându-mă, mi s-a pus în vedere că de la această dată voi gira postul de director la o şcoală care se află în construcţie (Şcoala 11), având ca sarcină să urmăresc şi să dinamizez terminarea construcţiei, ca la 1 septembrie 1956, când urma să se deschidă anul şcolar 1956-1957, să poată fi dată în folosinţă. Acesta era angajamentul.

Uşor de spus, greu de realizat, dacă ne gândim că de la 29 iunie şi până la 1 septembrie 1956 nu mai erau decât două luni, iar stadiul lucrărilor la această şcoală era acesta:

- o clădire în roşu, netencuită, situată în plin câmp
- parchetul nemontat în sălile de clasă
- lumina electrică neinstalată
- inexistenţa apei potabile şi a canalizării grupurilor sociale
- majoritatea sălilor de clasă erau nezugrăvite, iar şi o parte fără table
- nu există nici o urmă de mobilier (bănci, catedre, table etc.)
- sala profesorală, o sală goală ca toate celelalte
- curtea şcolii era numai gropi şi mormane de gunoi şi moloz
- în faţa şcolii, la aproximativ 150 de metri, era o groapă în care se aruncau de ani de zile gunoaiele oraşului

- cadrele didactice numite la această şcoală tergiversau să se prezinte, cu gândul că vor putea obține numirea la alte şcoli

- părinții refuzau înscrierea copiilor la această şcoală, pe bună dreptate

După câte vedeți, eram întocmai ca un om trimis undeva, într-un deşert, să urmăresc modul cum se formează dunele din nisipul purtat de vânt şi construirea de castele pe aceste dune.

În această misiune grea, care mi-a fost încredințată, am crezut că îndrăzneala de a spune adevărul născut din dorința de a crea ceva bun şi de a duce acest bun în marele atelier al vieții unde se depun toate forțele şi realizările întregului popor, au constituit pentru mine o mare deziluzie, datorită modului cum erau privite şi rezolvate cele semnalate în vederea de a fi ajutat ca totul să meargă bine.

Am crezut în mod cinstit şi aşa am înțeles să merg, dar acest drum pe care pornisem cu gâdnuri curate şi pe parcursul căruia mi-am risipit sănătatea, nu odată am fost stropit cu noroi de către cei cărora nu le convenea adevărul care li se spunea în legătură cu mersul lucrărilor, neprezentarea muncitorilor la lucru etc.

Din fericire, acest noroi mi-a pătat numai haina, în timp ce inima şi conştiința mi-au rămas curate.

Acest drum spinos pe care l-am parcurs a pornit din dragostea față de copiii muncitorilor din acel cartier, din rândul cărora m-am ridicat şi eu, din dragostea şi dorința de a contribui şi eu cu ceva la înfrumusețarea şi prosperarea țării mele, în care m-am născut, crescut şi educat.

Peste timpuri poate, se va găsi cineva care citind istoricul acestei şcoli şi trecând peste dragostea față de munca depusă, va arăta toate necazurile, greutățile şi zbuciumul vieții, zidite între cărămizile acestui lăcaş de cultură destinat copiilor oamenilor muncii.

Astăzi, când această şcoală care inițial a fost plasată în plin câmp, într-o pădure de păpuşoi, înconjurată numai de 5-6 străduțe pe care domnea în linişte noroiul, fără un centimetru de pavaj, a devenit în prezent cea mai mare şcoală din Braşov de acest gen, ca număr de elevi, situată în centrul unui al doilea Braşov, cu străzi largi, drepte şi blocuri frumoase, întocmai cum am prevăzut când am scris istoricul ei, acum 25 ani.

Pe bună dreptate, azi, o privesc şi râd de bucurie, amintindu-mi cu drag versurile poetului care spun.

Cât de frumoasă te-ai gătit
Natură (şcoală) tu! ca o virgină
Cu umblet drag, cu chip iubit
Al vrea să plâng de fericit
Că simt suflarea ta divină
Că pot să văd ce-ai plăsmuit - Vara, G. Coşbuc

În această şcoală, de la înfiinţarea ei şi până în prezent, toţi tovarăşii directori care m-am suucedat la Conducerea ei şi toate cadrele didactice s-au întrecut în realizări cât mai bune şi mai frumoase, axându-şi munca pe educarea copiilor, pentru cinste şi adevăr, pentru respect şi dragoste faţă de muncă, pentru un profil moral sănătos şi iubire de patrie.

Toate acestea sunt tot atâtea sentimente care alcătuiesc laolaltă patriotismul adânc săpat în conştiinţa fiecărui individ şi al fiecărui popor şi transmise din generaţia din generaţie în generaţie, de secole şi milenii.

„Patria" - spunea Delavrancea - „nu e pământul pe care trăim la întâmplare, ci e pământul plămădit cu sângele şi întărit cu oasele înaintaşilor noştri."

iată de ce creşterea şi educarea copiilor reprezintă unul din cele mai depline şi complexe acte închinate vieţii şi societăţii.

Să nu uităm niciodată faptul că aceşti copii de azi sunt cei care vor clădi şi dezvolta societate de mâine, iar rolul lor social activ, va fi asigurat în mare măsură de acele însuşiri spirituale, morale, pe care le-au dobândit în anii copilăriei şi ai adolescenţei.

Este adevărat că educarea multilaterală a tineretului revine şcolii, dar această acţiune formativă, educativă a şcolii devine eficace numai dacă şcoala este sprijinită de familie, cunoscut fiind faptul că părinţii sunt primi care le insuflă copiilor, prin propriul lor exemplu, dragostea de muncă, respectul faţă de om, iubireade patrie.

Din veşnica ei prefacere, societatea modernă pare să fi ajuns din nou la anumite pături (straturi) de dezvoltare vulcanică. S-au înmulţit oamenii, au sporit necazurile, cresc durerile şi nesiguranţa zilei de mâine, în timp ce barierele pământului au slăbit.

Azi, mai mult ca oricând, asistăm la o goană păgână după noi cuceriri, la subjugarea unor popoare de către alte popoare.

Pe ici, pe colo, se anunţă limbi răzlеţe de foc şi ca mâine ne putem pomeni cu toată majestatea tragică a unei volburi cotropitoare.

Azi, când norii negri care vestesc declanşarea unui cataclism ce poate duce la distrugerea acestei planete pe care trăim, noi, poporul român, care tânjeşte la umbra legilor cu gândul la dreptul la viaţă al oamenilor, cu sufletul lipit de crucile eroilor şi martirilor trecutului, să muncim şi să luptăm sub conducerea partidului, pentru a lăsa urmaşilor noştri gloria pământului strămoşesc, să cinstim România.

De aceea, „An Nou" care te aşteptăm să vii, peste câteva zile, adu-ne ce vrei; numai darul obişnuit al trecutului tău întunecat să nu ni-l mai aduci. Adu-ne pacea care este cel mai iubit şi aşteptat dar de către toţi copiii de pe întreg globul pământesc.

19 XII 1981

Profesor Dr. Toma A. Leoveanu

pe lacrimă ziua o încep

i-aş fi spus lui tata că iarba mă doare
deşi e vie uneori sub tălpi doarme
şi atunci o întreb dacă se trezeşte
prin călcâiul meu care zvâcneşte

urcă metafora deasupra buzunarelor
pline de semințe
şi atunci tata îmi spune să aprind
iar şi iar candela

cândva îmi spunea să-i aprind lampa
de pe lada somierei

o aprindeam şi-mi arăta întunericul
din pumnul de piatră în care a ascuns copilăria
nu ştiu de ce o ascundea
îmi povestea mai mult cum păşea pe
dalele şantierului din oraşul cu nori de plumb
şi atunci scuturam pumnul tatălui
aproape îl goleam şi intram eu acolo

să-mi spăl clipele fața deşertul din inima
fără tinerețe

tata îmi şoptea să aprind candela de câte ori
pasul mi-l tremuram lângă crucea pe care
numele lui ardea în sămânța de dor
acum a crescut ca o pălărie de ciupercă

şi acum arde
când îl privesc şi acum pasul
calcă piatra de lângă piatră

şi acum tata
mă priveşte din căuşul unui nor

îl strig în somn cu glas de copilă
însingurată
îmi răspunde spre dimineață
mereu apoi dispare

pe lacrimă ziua o încep aşteptând
nopții trupul prin trupu-mi
să curgă

Anne Marie Bejliu, 19 iunie 2015

Povestea şcolii în imagini

Viața de militar

- vis nestins -

ROMÂNIA

Brevet

Prin decretul nr. 233 /1999 se conferă

Medalia

"Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial. 1941-1945"

pentru serviciile militare aduse statului român în timpul celui de-al doilea război mondial.

Președintele României

ROMANIA

ANNEXE 1

CERTIFICAT

Pedagog

SEMINARUL PEDAGOGIC
AL ACADEMIEI DE INALTE STUDII COMERCIALE SI INDUSTRIALE
BRASOV

Nr. 5679 /1948

Certificat de absolvire

Domnul Leoveanu Toma licentiat al Academiei de Inalte Studii Comerciale si Industriale din Brasov, din sesiunea de examene din Octomvrie 1948 sacut in comuna Cergeu-Mare judetul Dolj la 2 luna Octomvrie anul 1923, indeplinind in cursul anilor scolari 1947/48 toate indatoririle prevazute de legile in vigoare pentru dobandirea titului de absolvent al Seminarului Pedagogic, dupa cum reiesit extrasul din catalogul d-sale la Seminarul Pedagogic, consemnate in registrul special al Academiei sub Nr. 583/1948, se declara

ABSOLVENT

AL SEMINARULUI PEDAGOGIC DE PE LANGA ACADEMIA DE INALTE STUDII COMERCIALE SI INDUSTRIALE DIN BRASOV,

pentru grupul de materii Juridico-economice cu mentiunea ce la examenul de licenta a obtinut media 6,66(sase si 66) iar la Seminarul Pedagogic a fost notat cu media 8,66(opt si 66)

Brasov, 3.XII. 1948

Director. Secretar.

absolvire şi numiri

Istoric în imagini al Şcolii medii de

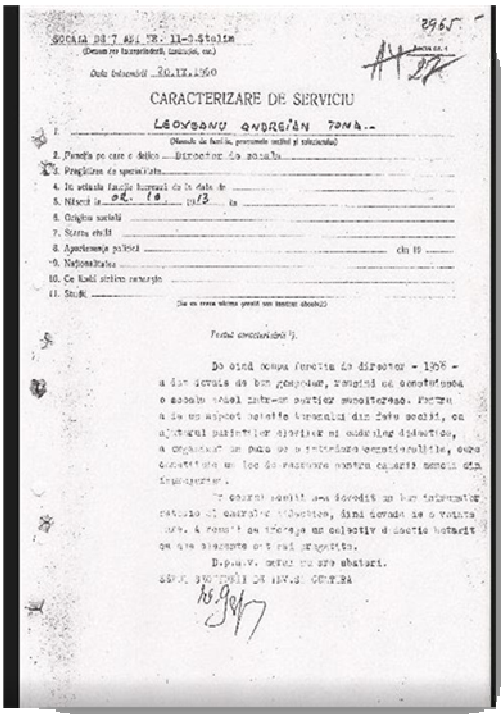

SOCOLA DE 7 ANI Nr. 11-Stalin

CARACTERIZARE DE SERVICIU

LEOVEANU ANDREIAN TOMA

2. Functia pe care o indica: Director de scoala

3. Pregatirea de specialitate

5. Nascut la 28. 10 1913 in

8. Apartenenta politica

9. Nationalitatea

Fond cunostinte 1).

De cind ocupa functia de director - 1958 - a dat dovada de bun organizator, trimitind de cate ori este nevoie cadre calificate pentru completarea corpului profesoral. Pentru a da un aspect nou vietii invatatului din cele scolii, cu ajutorul pasionatilor din rindul cadrelor didactice, a organizat un cerc de cercetare metodico-stiintifica, care functioneaza cu spor si raspunde pe deplin cerintelor actuale ale invatamintului.

Este cunoscut pentru a dovedi un bun spirit de colaborare cu cadrele didactice, fiind totdeauna gata a veni in ajutorul acestora cu sfaturi de specialitate.

D.p.m.v. moral nu are abateri.

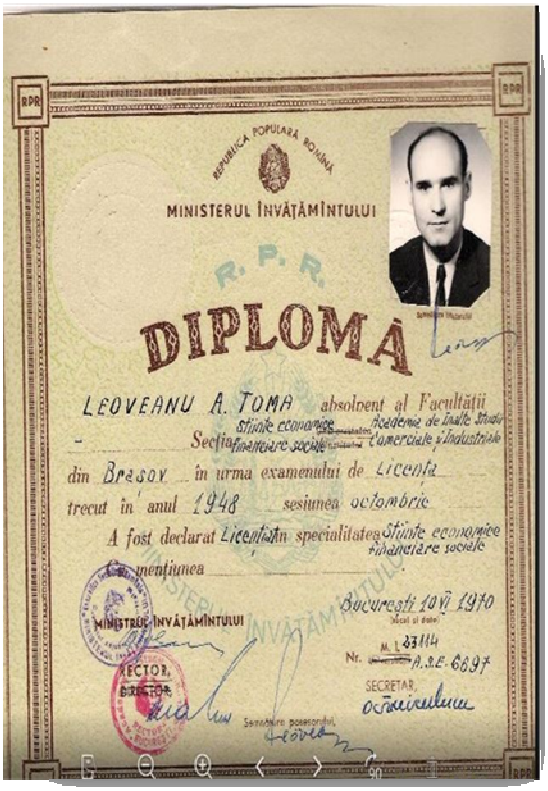

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

R. P. R.

DIPLOMA

LEOVEANU A. TOMA absolvent al Facultății Științe economice Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale Secția finanțare sociale

din Brașov în urma examenului de Licență trecut în anul 1948 sesiunea octombrie

A fost declarat Licențiat în specialitatea Științe economice finanțare sociale

cu mențiunea

București 10 VI 1970

MINISTRUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

SECTOR DIRECTOR

Nr. A.S.E. 6897

SECRETAR

Şcoala Medie de şapte ani nr. 11 Braşov

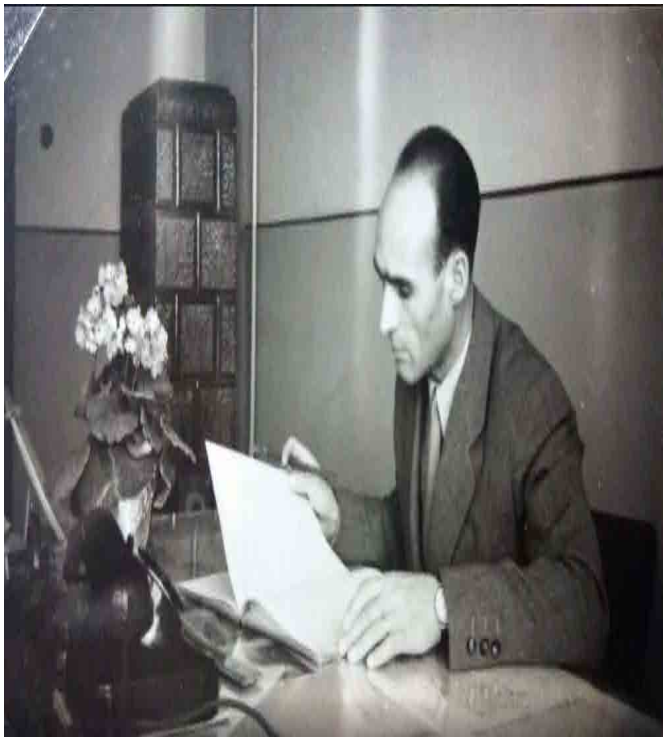

Primul director al şcolii - Prof.Dr. Toma A. Leoveanu

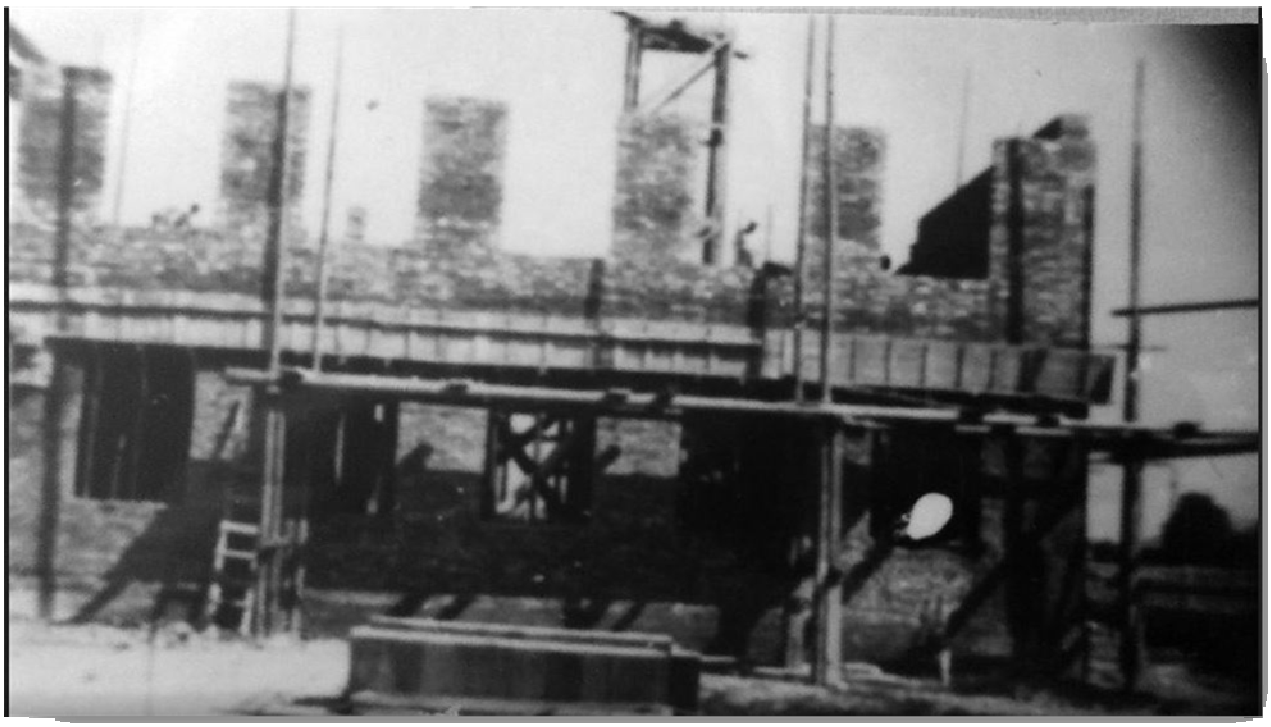

Stadiul în care se afla şcoala în momentul preluării de către primul său director în anul 1956

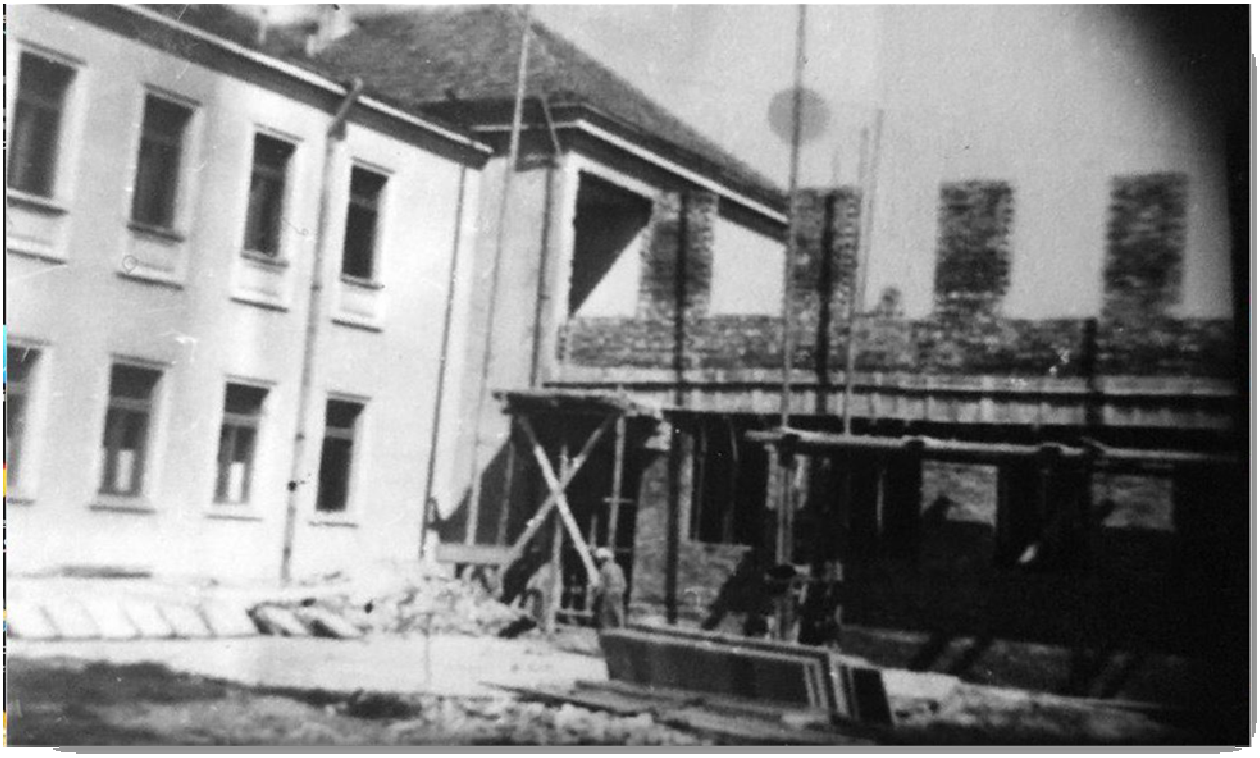

Câmpul şi gunoaiele din jurul şcolii

Primul an de activitate al şcolii şi realizările ei

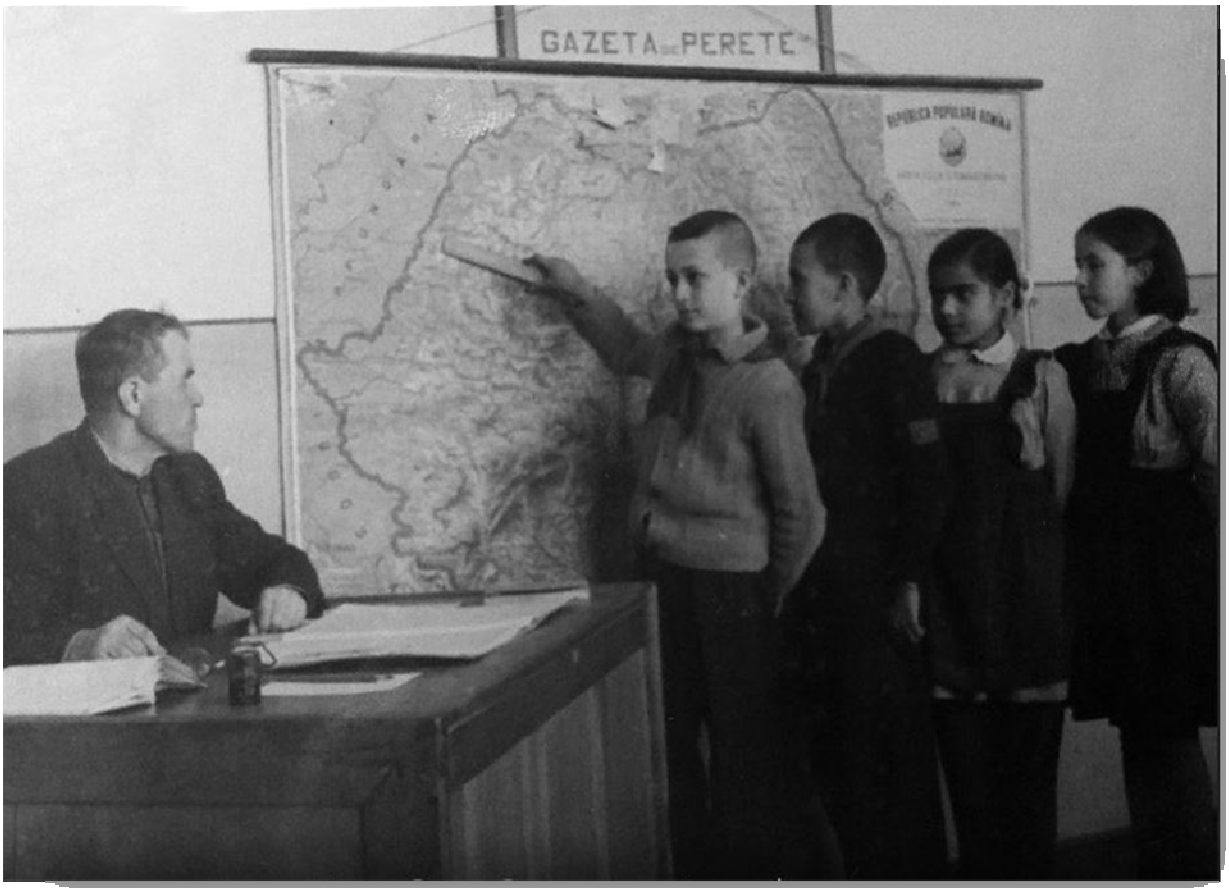
GAZETA DE PERETE

Cor, dansuri, costume naționale, teatru

Alte activități

SCOALA MIXTA 7 ON
N.II

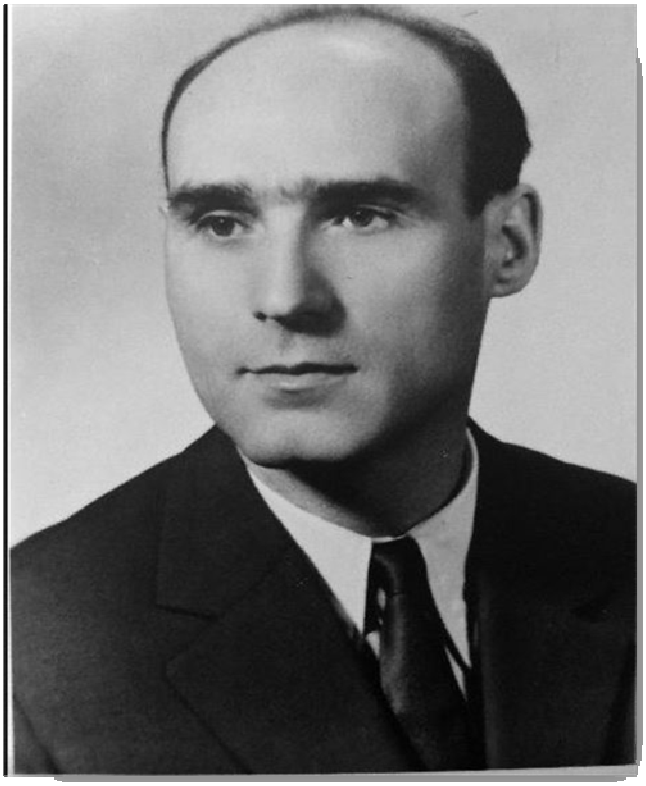

Stimate fost director
Stimați colegi și invitați
Dragi elevi

Ne găsim astăzi într-o ședință cu mottoul ei unul eveniment ce produce o emoție mare întrunită pe toți cei prezenți în această sală.—

Aniversăm un sfert de veac de la darea în folosință a școlii generale nr. 11 din municipiul Brașov, cunoscută sub numele de școala de pe Șinca.

Ca unul care am fost primul director al acestei școli, îmi vine foarte greu să vă prezint greutățile prin care am trecut până la darea ei în folosință, să vorbesc de progrese mele realizate —

Iată de ce mă țin să trec în revistă în mod amănunțit, așa cum au decurs aceste greutăți, gândindu-mă că amintirea lor mi va răscoli tinerețe sufletească și mi va provoca evocatoare emoții binecunoscute.—

De aceea, cei care doresc să cunoască tragedia timpului regretat, le recomand să citească cartea istorică a acestei școli pe care am scris-o și predat-o conducerii școlii.

Totuși câteva date informative, minime ce totuși le voi comunica sub formă de enumerare, cu îngăduința celor ce le cunosc.—

La 29 iunie 1955 după ce se încheiase anul școlar 1954/1955, am fost anunțat de direcția liceului de fete unde funcționeam ca profesor, că sînt chemat de secția de învățământ a municipiului Brașov —

Prezentându-mă mi s-a pus în vedere că de la această dată voi ține postul de director la o școală care se află în construcție (n.n.) urmînd ca deocamdată să urmăresc și să dispun terminarea construcției ca la 1 sept 1955 când urma să se deschidă noul an școlar 1955/1956 să poată fi dată în folosință.— Aceasta era angajamentul acestei de învățământ față de minister și țara noastră.—

Ușor de spus, dar greu de realizat dacă ne gîndim că de la 29 iunie și până la 1 sept 1955 ne mai erau decît două luni iar șantierul lucrărilor la această școală se prezenta astfel

- O clădire în roșu netencuită situată în plin cîmp
- paiantul nemontat în săliile de clasă
- lumina electrică neinstalată
- inexistența apei potabile și a canalizării grupurilor sociale
- majoritatea băncilor de clasă erau nezugrăvite iar o parte fără tobe.
- nu exista nici-o urmă de mobilier (bănci, catedre, table etc)
- sala profesorală, o pală goală ca toate celelalte.—
- Curtea școlii era numai gropi și mormane de gunoi și moluz
- În fața școlii la aproximativ 150 de m era o groapă în care se aruncau de ani de zile gunoaele orașului.—
- Cadrele didactice numite la această școală, încercau să se prezinte cu gîndul că vor putea obține numirea la alte școli.—
- Părinții refuzau înscrierea copiilor la această școală, pe bună dreptate.

După cîte vedeți eram întocmai ca un om trimis undeva într-un deșert să urmărească modul cum se formează dunele din nisipul purtat de vînturi și construirea de castelări pe aceste dune.—

În această misiune grea ce mi-a fost încredințată, am crezut că îndrăzneala de a spune adevărul născut din dorința de a crea ceva bun, și de a duce acest bun în marele atelier al vieții unde se lupta toate forțele și realizările întregului popor, au constituit pentru mine o mare dezlușire datorită modului cum erau privite și rezolvate cele semnalate în vederea de a fi ajutat ca totul să meargă bine.—
Am crezut în mod cinstit și așa am înțeles să merg, dar pe acest drum pe care pornisem cu gînduri curate și pe parcursul căruia mi-am ridicat înălțătoare, nu o dată am fost stropit cu noroi de către cei ce nu le convenea adevărul ce li se spunea în legătură cu mersul lucrărilor, nereprezentarea muncitorilor la lucru etc.—
Din fericire acest noroi mi-a pătat numai haina, în timp ce inima și conștiința mi-au rămas curate.—

Acest drum spinos ce l-am parcurs, a pornit din dragostea față de copiii oamenilor muncii, din rîndul cărora m-am ridicat și eu, din dragostea și dorința de a contribui și eu cu ceva la înfrumusețarea și properarea țării mele în care m-am născut, crescut și educat.—

Peste timpuri, poate, se va găsi cineva care citind istoricul acestei şcoli şi trecînd peste dragostea faţă de munca depusă, va arăta toate necazurile, greutăţile şi zbuciumul vieţii, zidite între cărămizile acestui locaş de cultură destinat copiilor oamenilor muncii. —

Astăzi cînd această şcoală este iniţial a fost plasată în plin cîmp, într-o făgădure de păpuşoi, înconjurată numai de 5-6 străduţe pe care domnea în liniştea nopţii, fără un centimetru de pavaj, a devenit în prezent cea mai mare şcoală (~~cu număr de elevi~~) din Braşov, de acest gen ca număr de elevi situată în centrul unui al doilea Braşov cu străzi largi, drepte şi blocuri frumoase întocmai cum am prevăzut cînd am scris istoricul ei acum 25 de ani. —

Pe bună dreptate azi, o privesc şi rîd cu bucurie amintindu-mi cu drag versurile poetului care spun:

Cît de frumoasă te-ai gătit
Natură (şcoală) tu! ca o virgină
Cu umblet drag, cu chip iubit
Aş vrea să plîng de fericit
Că sînt suflarea ta divină
Că pot să văd ce-ai plăsmuit (Vasile Cîrlova)

In această şcoală de la înfiinţarea ei şi pînă în prezent, toţi ~~toţi~~ directori care m-au precedat la conducerea ei şi toate cadrele didactice s-au întrecut în realizări cît mai mai bune şi mai frumoase, axîndu-şi munca pe educaţia copiilor, pentru cinste şi adevăr, pentru respect şi dragoste faţă de muncă, pentru un profil moral sănătos şi iubire de patrie. —

Tov! se ştie cu prisosinţă că profilul moral-politic format la o încă de pe băncile şcolii, cuprinde ca trăsătură esenţială, definitorie, dragostea faţă de patrie, faţă de pămîntul natal, faţă de poporul din rădăcinile căruia s-a născut adînc sentimentul şi respectul faţă de limba şi cultura acestuia, spiritul de sacrificiu pentru apărarea libertăţii şi independenţei patriei. —

Toate acestea sînt tot atîtea sentimente care alcătuiesc laolaltă patriotismul adînc săpat în conştiinţa fiecărui individ şi al fiecărui popor şi transmise din generaţie în generaţie, de secole şi milenii. —

„Patria" - spunea Bolavranceea - nu e pământul pe care trăim la întîmplare ci e pământul plămădit cu sîngele și întărit cu oasele înaintașilor noștri. —

Iată de ce creșterea și educarea copiilor, reprezintă unul din cele mai depline și complexe acte închinate vieții și societății. —

Să nu uităm niciodată faptul că acești copii de azi, sînt cei care vor clădi și dezvolta societatea de mîine, iar rolul lor social activ, va fi asigurat în mare măsură de acele însușiri spirituale, morale pe care le-au dobîndit în anii copilăriei și ai adolescenței. —

Este adevărat că educația multilaterală a tineretului revine școlii, dar aceasta acțiune formativă, educativă a școlii devine eficace numai dacă școala este sprijinită de familie, cunoscut fiind faptul că părinții sînt primii care le insuflă copiilor - prin propriul lor exemplu - dragostea de muncă, respectul față de om, iubirea față de patrie. —

Tov.! În veșnica ei prefacere, societatea modernă pare să fi ajuns din nou la anumite popasuri (praguri) de dezvoltare vulcanică. —

S-au înmulțit oamenii, au sporit necazurile, cresc durerile și nesiguranța zilei de mîine, în timp ce barierele pământului au slăbit. —

— Azi mai mult ca oricînd asistăm la o goană păgînă după noi cuceriri, la subjugarea unor popoare de alte popoare. —

— De ici, pe colo, se anunță limbi răzlețe de foc și ca mîine ne putem pomeni cu toată măreția tragică a unei volburi cotropitoare

— Azi cînd norii negri care vestesc declanșarea unui cataclism ce poate duce la distrugerea acestei planete pe care trăim, noi, poporul român care dinjește la umbra legilor cu gîndul la dreptul la viață a oamenilor, cu sufletul lipit de cenușile eroilor și martirilor trecutului, să muncim și să luptăm pentru conducerea partidului, pentru a lăsa urmașilor noștri, glia pămîntului strămoșesc, să cîntăm România. —

De aceea „AN NOU" care te așteptăm noi vii peste cîteva zile, adu-ne ce vrei; - numai darul obișnuit al trecutului tău întunecat, să nu ni-l mai aduci. — — Adu-ne PACEA care este cel mai iubit și așteptat dar de către toți copiii de pe întreg globul pămîntesc. —

19 XII 1981

Profesor T. Leoveanu

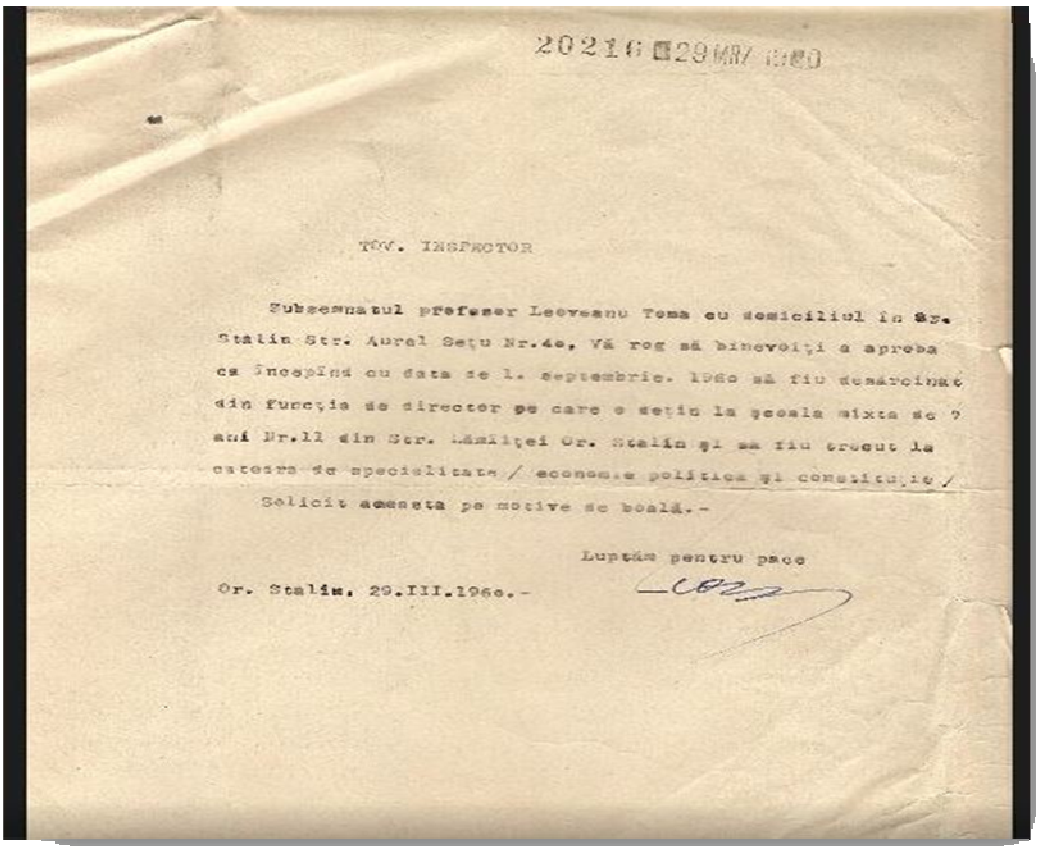

20216 29 MAR 1960

TOV. INSPECTOR

Subsemnatul profesor Leoveanu Toma cu domiciliul în Or. Stalin Str. Aurel Setu Nr.4e, Vă rog să binevoiţi a aproba ca începînd cu data de 1. septembrie. 1960 să fiu demaveinat din funcţia de director pe care o deţin la şcoala mixta de 7 ani Nr.11 din Str. Lămliţei Or. Stalin şi să fiu trecut la catedra de specialitate / economie politica şi constitutie /

Solicit aceasta pe motive de boală.-

Luptăm pentru pace

Or. Stalin, 29.III.1960.-

Demisia primului director al Şcolii medii de 7 ani Nr. 11

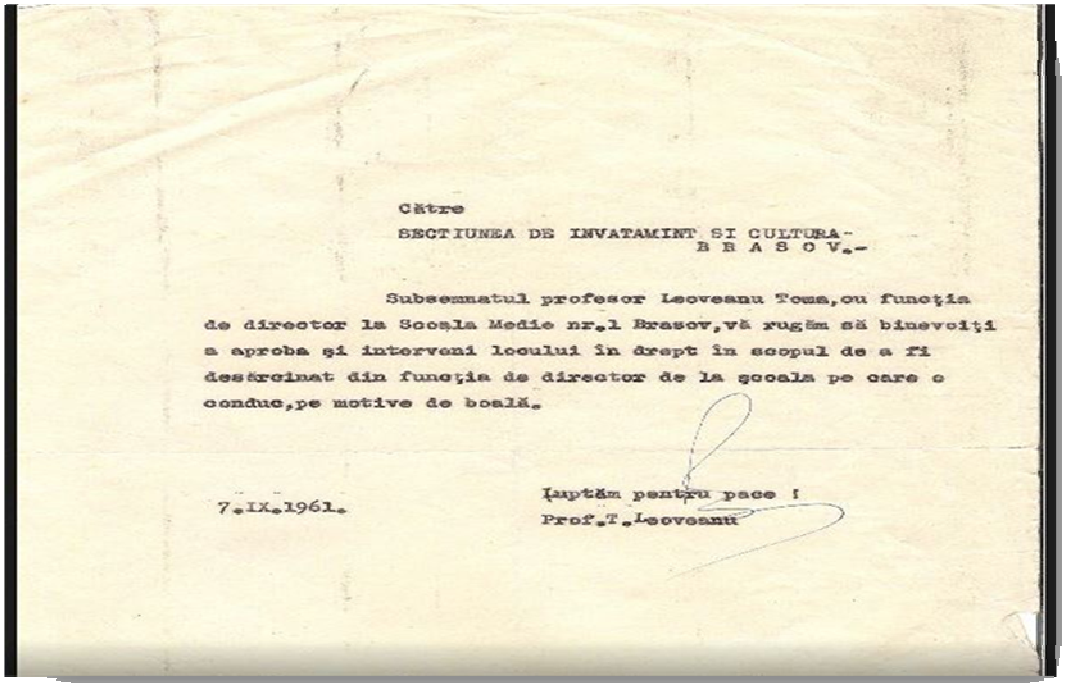

Către
SECTIUNEA DE INVATAMINT SI CULTURA-
B R A S O V.-

Subsemnatul profesor Leoveanu Toma,cu funcţia de director la Scoala Medie nr.1 Brasov,vă rugăm să binevoiţi a aproba şi interveni locului în drept în scopul de a fi destrelnat din funcţia de director de la şcoala pe care o conduc,pe motive de boală.

7.IX.1961.

Luptăm pentru pace !
Prof.T.Leoveanu

Comemorare şi aniversare la Şcoala Medie de 7 ani, actuala Şcoală Generală Nr.11 Braşov

la data de 15 septembrie 2006

Dezvelirea Plăcii Comemorative a primului director

BRAŞOV
JUD. BRAŞOV
La ridicarea, dotarea şi înfrumuseţarea acestei şcoli,
şi-a adus o contribuţie deosebită primul său director,
profesorul TOMA A. LEOVEANU ce a slujit-o cu credinţă şi
devotament între anii 1958 - 1967.
Bun prieten şi pedagog desăvârşit, agreoiat de profesori şi elevi,
patriot înflăcărat, camarad de luptă şi multor veterani din cel de-al
doilea război mondial, Colonel (r), decorat cu Coroana României.
Din partea şcolii, familiei, Asociaţiei Veteranilor de Război şi
Asociaţiei "Cultul Eroilor" Braşov.
Braşov, 15.09.2006

MINISTERUL EDUCAȚIEI
ȘI CERCETĂRII
ȘCOALA GENERALĂ Nr.11
ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF
BRAȘOV JUD. BRAȘOV

Doamna Învățătoare Leoveanu I. (Panțu) Eugenia
şi fiul primului director al şcolii Dr. Ionuț Horia T. Leoveanu

15 Septembrie 2006
SCOALA GENERALA Nr.11 STEFAN OCTAVIAN IOSIF
1956-2006
50 ani de activitate

Prof.Dir.Preot Vasile Oltean la dezvelirea Plăcii Comemorative

MINISTERUL EDUCATIEI SI CERCE
SCOALA GENERALA Nr 11
GRADINITA CU PROGRAM NORMAL
BRASOV
JUD. BRASOV

Cuvântarea rostită de Profesorul Toma A. Leoveanu, fostul prim director al Şcolii Generale Nr. 11 Braşov pe care a construit-o
Cuvântare rostită cu ocazia aniversării unui sfert de veac de la darea în folosință acestei şcoli
19 XII 1981
(fotocopii)

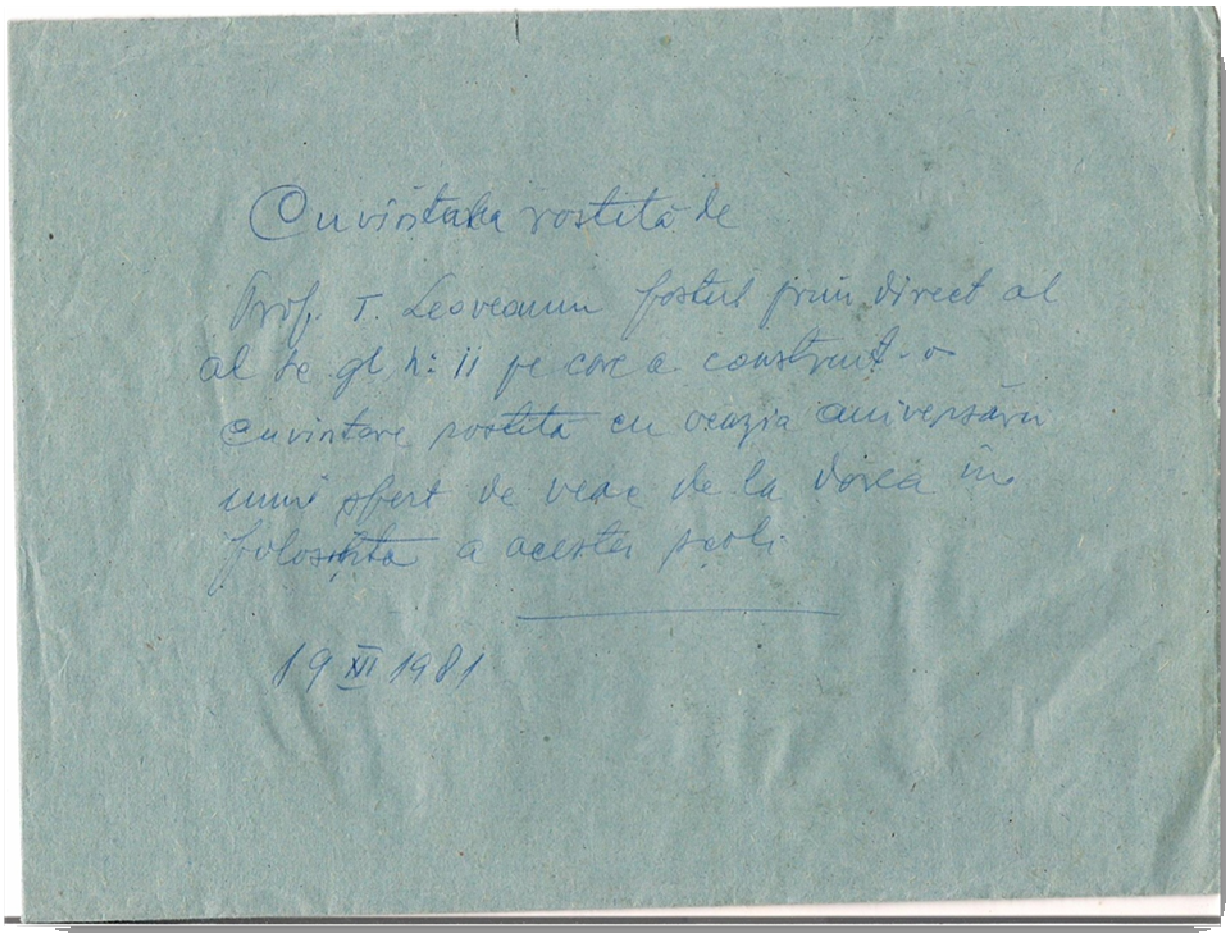

Cuvântarea rostită de
Prof. T. Leoveanu fostul prim director al
al Şc. Gl. Nr. 11 pe care a construit-o
Cuvântare rostită cu ocazia aniversării
unui sfert de veac de la darea în
folosința a acestei şcoli

19 XII 1981

Stimate tov director
Stimați colegi și invitați
Dragi elevi

Ne găsim astăzi într-o ședință ca martori ai unui eveniment ce produce o emoție rar întîlnită pt. toți cei prezenți în această sală.—

Aniversăm un sfert de veac de la darea în folosință a școlii generale nr. II din municipiul Brașov, cunoscută sub numele de școala de pe str. Lămiței.

Ca unul care am fost primul director al acestei școli, îmi vine foarte greu să vă prezint greutățile prin care am trecut până la darea ei în folosință, să vorbesc de proprile mele realizări.—

Iată de ce mă feresc să trec în revistă în mod amănunțit, așa cum au decurs aceste greutăți, gîndindu-mă că amintirea lor mi-ar răscoli liniștea sufletească și mi-ar provoca eventuale emoții lacrimale.—

De aceea, cei care doresc să cunoască tragedia timpului respectiv, le recomand să citească cartea istorică a acestei școli pe care am scris-o și predat-o conducerii școlii

Totuși cîteva date informative,-minime ca volum- vi-le comunic sub formă de enumerare, cu îngăduința celor ce le cunosc.—

La 29 iunie 1956 după ce se încheiase anul școlar 1955/1956, am fost anunțat de direcția liceului de fete unde funcționam ca profesor, că sînt chemat de secția de învățămînt a municipiului Brașov.—

Prezentîndu-mă mi s-a pus în vedere că de la această dată voi gira postul de director la a școala, care se află în construcție (sc. II) avînd ca sarcină să urmăresc și să dinamizez terminarea construcției ca la 1 sept 1956 cînd urma să se deschidă noul an școlar 1956/1957 să poată fi dată în folosință.— aceasta era angajamentul secției de învățămînt față de ministerul și trebuia respectat.—

Ușor de spus, dar greu de realizat dacă ne gîndim că de la 29 iunie și pînă la 1 sept 1956 nu mai erau decît două luni iar stadiul lucrărilor la această școală se prezenta astfel:

- O clădire în roșu netencuită situată în plin cîmp
- parchetul nemontat în sălile de clasă
- lumina electrică neinstalată
- inexistența apei potabile și a canalizării grupurilor sociale
- majoritatea sălilor de clasă erau nezugrăvite iar o parte fără tobe.
- nu exista nici-o urmă de mobilier (bănci, catedre, table etc
- sala profesorală, o pală goală ca toate celelalte.—
- Curtea școlii era numai gropi și mormane de gunoi și moluz
- În fața școlii la aproximativ 150 de m era o groapă în care se aruncau de ani de zile gunoaiele orașului.—
- Cadrele didactice numite la această școală, încercau să se prezinte cu gîndul că vor putea obține numirea la alte școli.—
- Părinții refuzau înscrierea copiilor la această școală, pe bună dreptate.

După cîte vedeți eram întocmai ca un om trimis undeva într-un deșert să urmărească modul cum se formează dunele din nisipul purtat de vînturi și construirea de castelori pe aceste dune.—

În această misiune grea ce mi-a fost încredințată, am crezut că îndrăzneala de a spune adevărul născut din dorința de a crea ceva bun, și de a duce acest bun în marele atelier al vieții unde se lucrau toate forțele și realizările întregului popor, au constituit pentru mine o mare dezlușire datorită modului cum erau privite și rezolvate cele semnalate în vederea de a fi ajutat ca totul să meargă bine.—
Am crezut în mod cinstit și așa am înțeles să merg, dar pe acest drum pe care porniserăm cu gînduri curate și pe parcursul căruia mi-am rivnit sănătatea, nu o dată am fost stropit cu noroi de către cei ce nu le convenea adevărul ce li se spunea în legătură cu mersul lucrărilor, nereprezentarea muncitorilor la lucru etc.—

Din fericire acest noroi mi-a pătat numai haina, în timp ce inima și conștiința mi-au rămas curate.—

Acest drum spinos ce l-am parcurs, a pornit din dragostea față de copiii oamenilor muncii, în rîndul cărora m-am ridicat și eu, din dragostea și dorința de a contribui și eu cu ceva la înfrumusețarea și prosperarea țării mele în care m-am născut, crescut și educat.—

Peste timpuri, poate, se va găsi cineva care citind istoricul acestei școli și trecînd peste dragostea față de munca depusă, va arăta toate necazurile, greutățile și zbuciumul vieții, zidite între cărămizile acestui lăcaș de cultură destinat copiilor oamenilor muncii.—

Astăzi cînd această școală care inițial a fost plasată în plin cîmp, într-o pădure de păpuși, înconjurată numai de 5-6 străduțe pe care domnea în liniște noroiul, fără un centimetru de pavaj, a devenit în prezent cea mai mare școală (~~cu număr de elevi~~) din Brașov, de acest gen ca număr de elevi situată în centrul unui al doilea Brașov cu străzi largi, drepte și blocuri frumoase întocmai cum am prevăzut cînd am scris istoricul ei acum 25 de ani.—

Pe bună dreptate azi, o privesc și rîd cu bucurie amintindu-mi cu drag versurile poetului care spun:

Cît de frumoasă te-ai gătit
Natură (școală) tu! ca o virgină
Cu surîsul drag, cu chip iubit
Aș vrea să plîng de fericit
Că simt suflarea ta divină
Că pot să văd ce-ai plăsmuit (vara-Ciplea)

În această școală de la înființarea ei și pînă în prezent, toți tov directori care m-au precedat la conducerea ei și toate cadrele didactice s-au întrecut în realizări cît mai mai bune și mai frumoase, axîndu-și munca pe educarea copiilor, pentru cinste și adevăr, pentru respect și dragoste față de muncă, pentru un profil moral sănătos și iubire de patrie.—

Tov! se știe cu prisosință că profilul moral-politic format la om încă de pe băncile școlii, cuprinde ca trăsătură esențială, definitorie, dragostea față de patrie, față de pămîntul natal, față de poporul din rădăcinile căruia s-a născut adînc sentimentul și respectul față de limba și cultura acestuia, spiritul de dăruire pentru apărarea libertății și independenței patriei.—

Toate acestea sînt tot atîtea sentimente care alcătuiesc laolaltă patriotismul adînc săpat în conștiința fiecărui individ și al fiecărui popor și transmise din generație în generație, de secole și milenii.—

„Patria" - spunea Petrovnaneea - nu e pământul pe care trăim la întîmplare ci e pământul plămădit cu lingele și întărit cu oasele înaintașilor noștri. —

Iată de ce creșterea și educarea copiilor, reprezintă unul din cele mai depline și complexe acte închinate vieții și societății. —

Să nu uităm niciodată faptul că acești copii de azi, sînt cei care vor clădi și dezvolta societatea de mîine, iar rolul lor social activ, va fi asigurat în mare măsură de acele însușiri spirituale, morale pe care le-au dobîndit în anii copilăriei și ai adolescenței. —

Este adevărat că educarea multilaterală a tinerețului revine școlii, dar această acțiune formativă, educativă a școlii devine eficace numai dacă școala este sprijinită de familie, cu atît mai mult fiind faptul că părinții sînt primii care le insuflă copiilor - prin propriul lor exemplu - dragostea de muncă, respectul față de om, iubirea față de țară. —

Tov.! În veșnica ei prefacere, societatea modernă pare să fi ajuns din nou la anumite hotare (structuri) de dezvoltare vulcanică. —

S-au înmulțit oamenii, au sporit necesitățile, cresc dorințele și nesiguranța zilei de mîine, în timp ce barierele pământului au slăbit. —

— Azi mai mult ca oricînd asistăm la o goană păgînă după noi cuceriri, la subjugarea unor popoare de alte popoare —

— De ici, de colo, se anunță limbi roșietice de foc și ca mîine ne putem pomeni cu toată măreția tragică a unui vulcan eruptiv

— Azi cînd norii negri care vestesc declanșarea unui cataclism ce poate duce la distrugerea acestei planete pe care trăim, noi, poporul român care dînjește la umbra legilor cu gîndul la Dreptul la viață a oamenilor, cu sufletul lipit de crucile eroilor și martirilor trecutului, să muncim și să luptăm sub conducerea partidului, pentru a lăsa urmașilor noștri, glorioa pământului strămoșesc, să cinstim România. —

De aceea „AN NOU" care te așteptăm să vii peste cîteva zile, adu-ne ce vrei; - numai darul obișnuit al trecutului tău întunecat, să nu ni-l mai aduci. — — Adu-ne PACEA care este cel mai iubit și așteptat dar de către toți copiii de pe întreg globul pământesc. —

19 XII 1981

Profesor T. Leovecanu

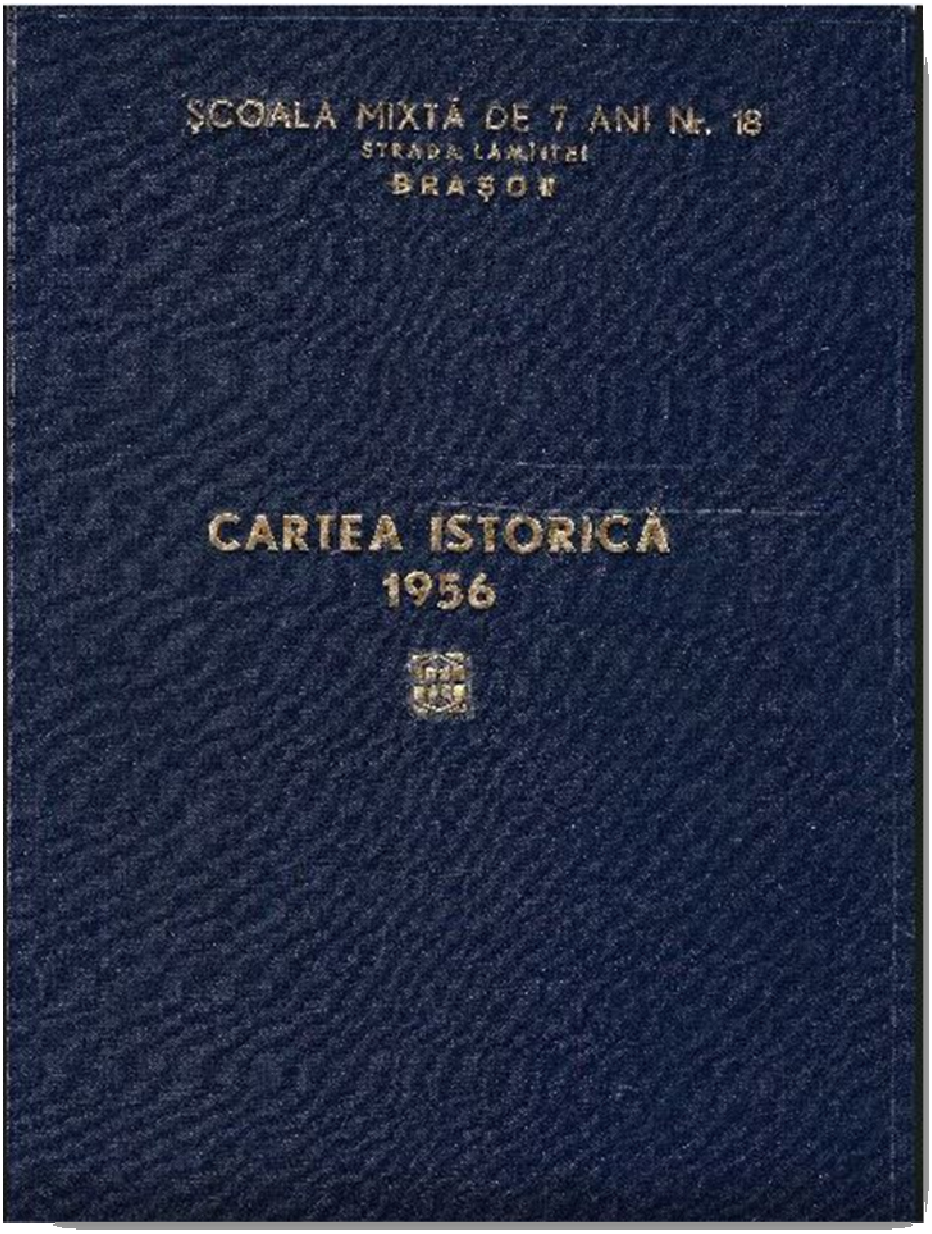

Cartea Istorică a Şcolii Medii Nr.11 Braşov,actuctuala Şcoală Generală Nr.11 Brasov ”Ştefan Octavian Iosif”,carte scrisă de Primul Director al şcolii Prf.Dr.Toma A.Leoveanu document mărturie peste veacuri pentru prezenta carte “**Cu credința că voi învinge”**

Activitate la Liceul Nr.1 din Braşov

(Andrei Şaguna)

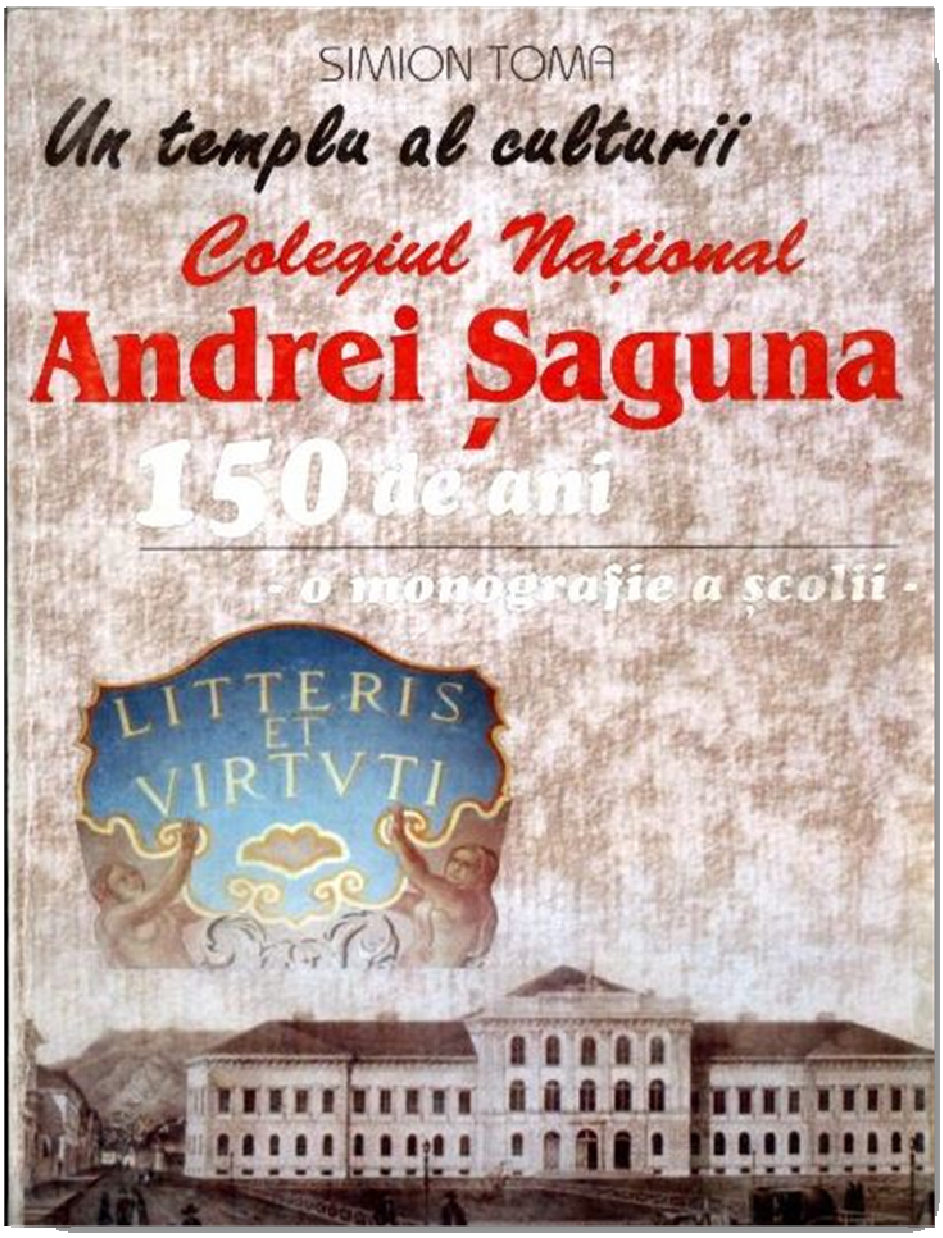

Discurs care ar fi
trebuit rostit de Prof.
Lăncrănu dacă se trecea
numele „Andrei Șaguna"

STIMAȚI OASPEȚI

In numele corpului didactic și al elevilor liceului nostru ne exprimăm bucuria nețărmurită de a primi în mijlocul nostru, în acest focar de cultură românească, vizita conducătorilor de partid și de stat din țara noastră.

In aceste clipe solemne care vor intra în istoria acestui liceu ,mă gîndesc cu emoție la frumusețea acestui moment, cînd pe porțile liceului nostru pătrund inimații noștri conducători de partid și de stat și întorc filele de aur a întregii opoci de activitate a acestei instituții de învățămînt , care cu cinste și demnitate își desfășoară activitatea de 116 ani.

Azi, în această veche cetățelă a culturii românești, care de peste un veac răspîndește prin anii de fiere făclia culturii noastre pe întreg teritoriul patriei , Vă urăm din toată inima " BINE AȚI VENIT " .

Liceul nostru centenar , el dotles ca vechime în Transilvania , se bucură de mare prestigiu și stimă, fiind una din instituțiile de cultură românească,care timp de 116 ani a fost un laborator prodigios de activitate pentru pregătirea generațiilor de elevi, un centru de creație artistică și literară , un izvor dătător de viață pentru cei care luptau pentru libertate și dreptate , o gocală patristică unde s-au plămădit și dezvoltat numeroase opere de valoare, care au intrat mai tîrziu în patrimoniul culturii naționale și forumul culturii mondiale.

Liceul nostru, focar de cultură românească din istoria Transilvaniei , născut în climatul revoluționar din 1848 , avea menirea, să dea strălucire idelilor de unitate națională și să contribuie în sens umanitar la ridicarea și propășirea poporului nostru.

De pe băncile acestui liceu au pornit în viață dînd strălucire flăcării aprinse aici,acelă a culturii românești , personalități care ca : Titu Maiorescu , savantul Ion Bogdan, Nicolae Teclu - chimist de renume mondial, poeții St.O.Iosif și Octavian Goga, filozoful Lucian Blaga precum și contemporanii de talia academicienilor Andrei Otetea,Emil Pop, a poetului Eugen Jebeleanu și alții ale căror nume le găsim menționate la un loc de cinste în patrimoniul culturii românești

Profesorii acestui liceu ca Gh.Barițiu, Iacob Mureșanu , Gh. Dima, Andrei Bîrseanu, Ciprian Porumbescu , Ilie Cristea și alții, sînt chipuri care ne întovărășesc pe noi slujitorii de azi ca exemplu minunat de slujitorii ai școlii românești făcîndu-ne să muncim cu dragoste și devotament.

In anii noştri ai socialismului biruitor, liceul nostru s-a dezvoltat considerabil, mărindu-şi prestigiul său prin buna pregătire a elevilor. In anii regimului democrat popular liceul nostru a fost dotat cu un bogat material didactic , s-a mărit numărul sălilor de clasă, s-au înfiinţat două laboratoare ultramoderne de fizică şi chimie , s-au creat condiţii optime de muncă şi învăţătură care fac ca an de an şcoala noastră să fie mai frumoasă, mai luminoasă să avem rezultate şi mai bune în procesul instructiv educativ.

Condiţiile minunate create de partidul nostru tinerelor generaţii de elevi , prin scutiri de taxe şi distribuire gratuită de manuale şcolare, a făcut ca numărul elevilor să crească considerabil de la an la an.

In această zi de mare sărbătoare ,când în mijlocul nostru se află iubiţii noştri conducători de partid şi de stat , în frunte cu tov. Nicolae Ceauşescu , secretar general al Partidului Comunist Român , putem raporta partidului că slujitorii şcolii noastre şi elevii îşi îndreaptă gândurile cu nestrămurită dragoste către Partidul Comunist Român şi conducătorii săi , care au făurit în patria noastră cel mai scump vis al celor ce muncesc : Socialismul .

Noi, profesorii şcolii, care, îndrumaţi de partid am primit un nou sens al muncii noastre , militînd pentru promovarea unui învăţământ care să satisfacă setea de cultură a poporului , participăm activ la culturalizarea maselor, ducem activ cuvîntul partidului în mijlocul elevilor, sădim în inimile lor dragostea şi devotamentul nestrămurit faţă de Partidul Comunist Român şi conducătorii lui iubiţi, faţă de scumpa noastră patrie Republica Socialistă Romînia .

Acum, în aceste momente solemne , cînd în această şcoală se află conducătorii de partid şi de stat din ţara noastră , raportăm cu mîndrie partidului că liceul nostru centenar , valorificînd tradiţiile înaintate ale şcolii româneşti, a dat patriei socialiste generaţii de absolvenţi cu un larg orizont de cultură generală, cu o fizionomie morală nouă şi cu o înaltă conştiinţă şi etică comunistă.

Cu răspundere comunistă şi conştienţi de rolul liceului nostru în viaţa culturală a ţării ş ne angajăm în faţa partidului să pregătim astfel elevii , încît bătăile inimilor lor să se sincronizeze cu ritmul impetuos al dezvoltării societăţii noastre socialiste , să-i înarmăm cu cunoştinţe multilaterale ştiinţifice şi culturale, ca să poată urca tot mai sus pe înaltele piscuri ale civilizaţiei comuniste, conduşi de partidul nostru drag.

BINE AŢI VENIT , STIMAŢI OASPEŢI !

Prof. Tama Leoveanu
Directorul Liceului Nr. 1 Craiova

SPATUL POPULAR AL ORASULUI REGIONAL BRASOV
LICEUL TEORETIC Nr. 1

MATERIAL DOCUMENTAR

privind activitatea lui Andrei Saguna - personalitate culturală marcantă - a Transilvaniei în sec.XIX-lea.

In cei 116 ani care au trecut de la înfiinţarea liceului nostru , pe porţile şcolii au ieşit zeci de generaţii de elevi, instruiţi şi educaţi în această cetate culturală a Ardealului.

Mulţi dintre ei au fost oameni de seamă ai ţării noastre, militanţi activi pentru realizarea idealurilor de libertate şi unitate naţională, de dreptate socială şi progres.

Patria noastră poartă o vie recunoştinţă a multor generaţii de elevi ai acestei şcoli,care în condiţiile grele ale dominaţiei străine, - habsburgice - din Transilvania, au purtat sub flacăra culturii româneşti,luminînd masele şi chemîndu-le la luptă pentru o cauză dreaptă - cauza eliberării sociale şi naţionale.

Aici, în cadrul liceului nostru, a existat centrul de întîlnire a fiilor poporului nostru, care , primind ştiinţa de carte, au devenit purtătorii hotărîţi ai năzuinţelor maselor pentru libertate socială şi unitate naţională. Ei au propagat limba noastră românească şi au fost promotorii culturii noastre româneşti.

In anii puterii populare,mulţi din elevii şcolii noastre sînt astăzi harnici şi entuziaşti muncitori ai industriei noastre socialiste româneşti,lucrători devotaţi pe tărîmul artei, literaturii şi ştiinţei,continuînd tradiţiile glorioase ale înaintaşilor noştri.

Toţi elevii şcolii, timp de 116 ani , au purtat cu mîndrie numele liceului dat după întemeitorul său, ANDREI SAGUNA.

In tradiţiile culturale ale poporului nostru, dealungul timpului,liceul "Andrei Saguna", şi-a cîştigat bine meritata preţuire şi cinste, ca izvor de cultură şi civilizaţie, ca izvor de valori intelectuale remarcabile ca : Octavian Goga, Ion Bogdan St.O.Iosif, Lucian Blaga, Gheorghe Dima, Eugen Jebeleanu şi alţii.

Sărbătorind anul acesta 116 ani de la înfiinţarea liceului, avînd în vedere că odată cu denumirea de licee, date fostelor şcoli medii , multe din liceele din ţară au revenit la vechile lor denumiri, ca urmare a iniţiativei Partidului nostru, colectivul didactic al şcolii, părinţii elevilor, foştii elevi ai şcolii , s-au gîndit să propună forurilor în drept , ca Liceul Nr.1 din Braşov, să revină la vechea denumire purtată cu cinste ani de zile -Liceul Andrei Saguna -

Revenirea la această veche denumire este legată de o puternică tradiţie culturală, nu numai a oraşului Braşov , ci şi a întregii Transilvanii.

Propunînd ca Liceul Nr.1 din Braşov să poarte din nou denumirea de liceul " Andrei Saguna", vom păstra tradiţia scumpă a acestui sălaş românesc de cultură, care s-a înscris în patrimoniul culturii naţionale, prin contribuţia sa de preţ în pregătirea cadrelor economiei şi culturii Româneiei.

In cinstea aniversării a 116 ani de la înfiinţarea liceului, ne-am hotărît ca pe baza materialului de valorificare a activităţii multilaterale a lui Andrei Saguna, a puternicii sale personalităţi , care a dominat cu hotărîre viaţa politică ,

In această calitate a dat țării un mare număr de cărturari iar ca elevi a cuprins fii ai neamului nostru din toate teritoriile locuite de români, fiind un mijloc puternic de înfrățire națională și de dezbatere a idealului de luptă pentru unitate națională.

Mulți din elevii care au terminat Liceul Saguna au devenit oameni de știință și cultură de faimă națională și mondială ca : Savantul Ioan Bogdan, poetul Octavian Goga, poetul Lucian Blaga, St. O. Iosif și alții.

La acest liceu care a purtat vreme îndelungată numele lui ANDREI SAGUNA, au învățat într-o armonie deplină, români, maghiari, germani, evrei și alte naționalități din Brașov, alte orașe din Transilvania și din România precum și din alte țări, ceeace dovedește spiritul cald, umanist, care a domnit - acela al înțelegerii între popoare, a muncii și studiului în comun, indiferent de naționalitate pentru progresul și fericirea oamenilor.

In raportul prezentat de tov. Nicolae Ceaușescu la Congresul al IX-lea al P.C.R. se arată că, încă din secolul trecut, numeroși patrioți, animați de idealuri progresiste s-au preocupat cu grijă de soarta țării, a poporului, să găsească soluțiile, care să schimbe situația social economică a maselor și să contribuie la progresul și cultura poporului. Această înaltă apreciere pe care partidul nostru o cerdă muncii plină de abnegație a oamenilor de cultură, militanți în trecut, impune situarea la un loc de cinste - azi în patria noastră - a lui Andrei Saguna, care a desfășurat o muncă plină de devotament, zi de zi pentru dezvoltarea culturii românești și a progresului societății din Transilvania.

Cîntem încredințați că munca entuziastă a lui Andrei Saguna, personalitatea sa culturală, sarcinile nobile pe care le-a îndeplinit în ridicarea rolului școlii românești din Transilvania, și în culturalizarea maselor, îndreptățește pe deplin propunerile noastre de a atribui din nou Liceului Nr. 1 din Brașov, numele de " LICEUL ANDREI SAGUNA " .

Prof. Toma Leoveanu
Directorul Liceului Nr. 1
Brașov

12 feb. 1966
Brașov

Cîte un exemplar din toate acestea se găsesc în arhiva liceului —

1) O încercare similară a mai fost făcută și în anul 1965. —
Acest ultim memoriu a ajuns pînă la Consiliul de Stat unde și-au dat avizul favorabil: Prof. Ctin Daicoviciu - Rector al Univ. cluj și membru al Consil. de Stat; Acad. Oprea fost elev al liceului.
Se așteptă ca în luna iulie 1966 să aibă loc acest eveniment în care scop au fost luate toate măsurile de pregătire dar.....?
Un sprijin în această direcție: Tov. Traian Moarcaș Președ. al liceului — Lucra la AGERPRES și Consil. de Stat.

2) Planul de măsuri pentru acest eveniment este anexat la acest memoriu

3) Schița parcursului școlii

Așa ar fi trebuit să arate
panoramarea liceului dacă ar fi
avut loc în mandatul Prof. Dr.
Lisveanu

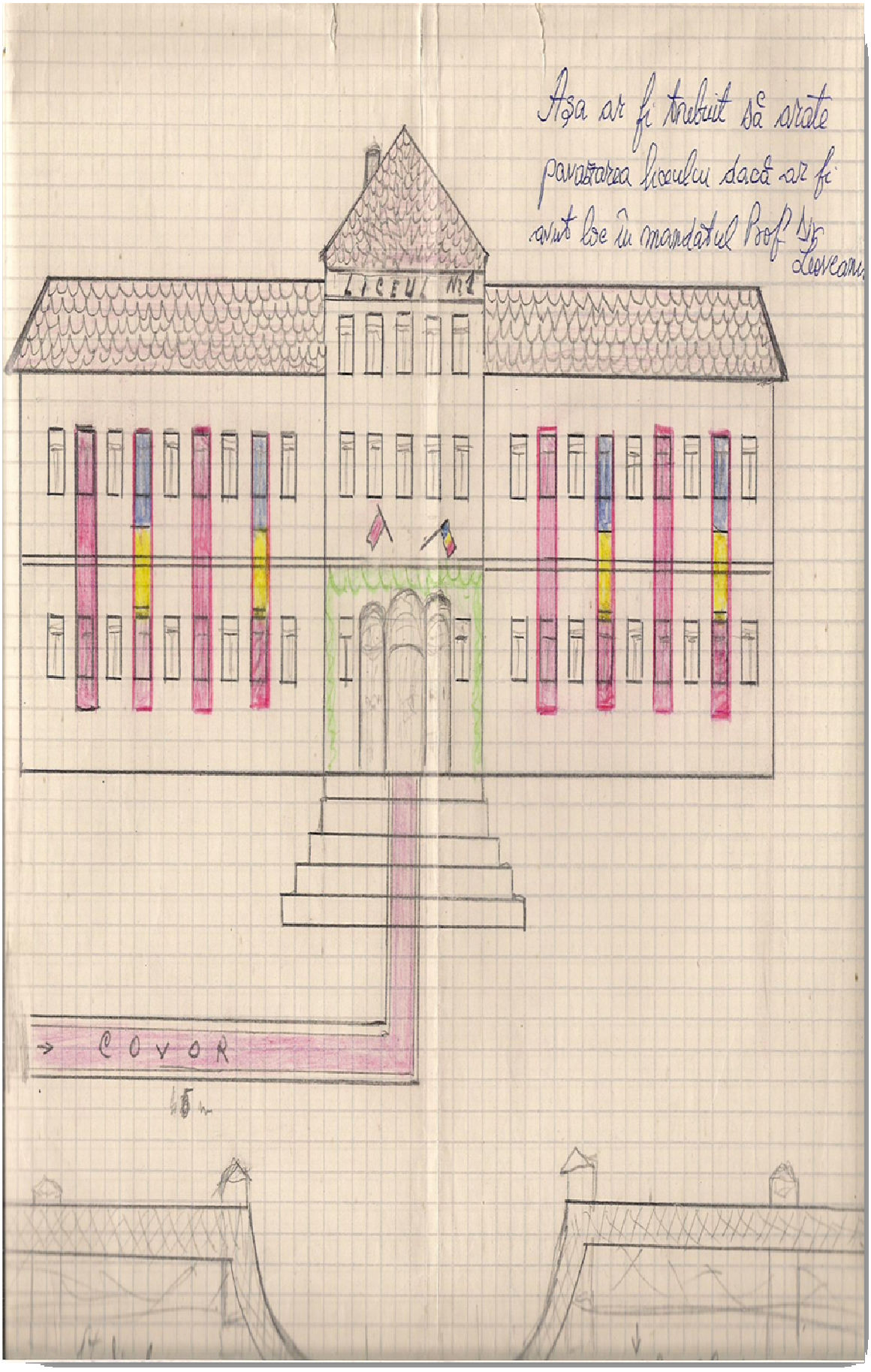

A funcționat ca director al Liceului Andrei Șaguna între anii 1959-61. O perioadă mai îndelungată de timp a funcționat ca director al I.I.P.C.D. și conferențiar la Catedra de Pedagogie în cadrul Universității din Brașov.

De-a lungul anilor a publicat numeroase articole și studii de specialitate pedagogică în diferite reviste și a ținut numeroase conferințe și lecții pentru perfecționarea cadrelor didactice.

Ca director al Liceului Șaguna, într-un interval scurt, de numai doi ani, a desfășurat o activitate susținută pentru introducerea unor metode moderne de predare, și pentru accentuarea caracterului formativ al învățământului liceal.

În perioada acestor doi ani, s-a produs și unificarea celor două licee: Școala Medie Nr. 1 (liceul Șaguna), cu liceul Honterus.

13. Toma Leoveanu (1912 -)

S-a născut la comuna Georgeu Mare, din județul Dolj, în 1912. A făcut școala de ofițeri la Brașov și Cluj.A funcționat între 1939-1945 în calitate de ofițer în cadrul armatei. Între 1946-48 a fost student al Academiei Comerciale, calificându-se pentru predarea Economiei politice și a Dreptului. Și-a început activitatea didactică în 1949, ca profesor la Școala medie metalurgică din Brașov, de unde a trecut în 1950 la Liceul Comercial de băieți, apoi între 1950-55, la Liceul Comercial de fete. Între 1956-61 a funcționat ca director al Școlii Generale nr. 11 din Brașov.

A îndeplinit funcția de director al Liceului Andrei Șaguna între 1961-66, după care a funcționat până în 1972 ca profesor la Liceul nr. 4, iar în anii 1973-74 ca profesor la Liceul Pedagogic din Brașov. Este pensionar din anul 1975.

Specializarea sa în domeniul economic explică și aplicațiile reale manifestate pentru activitățile administrativ-gospodărești, domeniu în care a adus însemnate contribuții în anii în care a funcționat ca director de școli. Printre realizările cele mai însemnate pe acest plan în cei 5 ani petrecuți în funcția de director al Liceului Șaguna notăm:

- a inițiat și condus acțiunea de construire a unei noi case a școlii pentru cazarmația elevilor de la parter la etaj;
- reamenajarea terenului de sport din fața liceului ;

- înlocuirea cazanelor și a sistemului de încălzire centrală a clădirii lice
- înlocuirea instalației electrice a școlii;
- dotarea cu mobilier nou a unui însemnat număr de săli și a laboratoa liceului, ca și înlocuirea parțială a lambriurilor degradate;
- s-a reorganizat și pus în ordine arhiva liceului;
- s-a reamenajat și lărgit tabăra liceului din stațiunea Costinești, jud Constanța, unde în fiecare an, pe rând, elevii din cele două secții, română și germană petreceau o parte din vacanță;
- s-a reînființat în acești ani fanfara și orchestra liceului

Ca acțiune culturală deosebită, în această perioadă, se remarcă sesiu Academiei Române consacrată comemorării a 100 de ani de la nașterea savan filolog Ion Bogdan, fost elev al liceului. Acestă sesiune s-a desfășurat la Acad Română, în zilele de 8-9 decembrie 1964, prima etapă. A doua etapă a avut l 10 decembrie 1964 și s-a desfășurat în Sala Festivă a liceului, fiind condus către academicianul Emil Petrovici, profesor la Universitatea din Cluj.

În activitatea sa ca director al școlii, profesorul Toma Leoveanu a sprijinit de către colaboratorii săi apropiați, directorii adjuncți Mircea Goia pe secția română și Roland Schmidt pentru secția germană.

14. Simion Toma (1928 -)

S-a născut în comuna Trâmpo județul Alba, din mama Apaseni, la 1 febr 1928. A urmat cursurile Liceului „Decebal" Deva, pe care le-a absolvit în anul 1947. 1948-52 a urmat cursurile Facultăți Filozofie din cadrul Universității din Cluj, p trei ani, iar ultimul an, în 1951-5 Universitatea din București, unde și-a trec examenul de stat (licență). Și-a înc activitatea didactică la Cîrțișoara Școlar Ste Roșu, unde a funcționat timp de 14 ani, din până în 1966. În această perioadă a fost di de 5 ori cu diploma de profesor evidenți către Ministerul Construcțiilor de Mașini de care era subordonată școala. În cadrul Cercului a predat Limba romă Școala profesională, Economia politică în Școala tehnică și Pedagogie în Șc tehnică de maiștri

de-a lungul anilor. Directorul Miron Florea a condus școala până în februarie 1999.

19. Dr.Viorel Drăghici (1953-)

S-a născut la 18 aprilie 1953 în Brașov. După absolvirea Școlii generale nr. 6 din orașul nostru, a urmat cursurile liceale la „Liceul Unirea" apoi, între 1972-1976 Facultatea de Matematică – Informatică în cadrul Universității „Transilvania" din Brașov, cu o specializare în „Limbaje Formale" în 1976-1977. Din 1977 și până în prezent funcționează ca profesor de matematică la liceul, desemnat în 1996 Colegiul Național „Andrei Șaguna" din Brașov.

Între anii 1984 – 1989 a fost și student la secția „Fără frecvență" a Facultății de drept din cadrul Universității din București. În anul 1999 a obținut și doctoratul în matematică.

În prezent are, în urma unei activități laborioase, trei specializări: Matematică, Informatică și Drept.

Încă din primul an de activitate la catedră, ca profesor de matematică la secția serală a liceului nostru a dovedit o foarte bună pregătire de specialitate, pe baza căreia a fost trecut de către conducerea liceului la Secția cursurilor de zi unde a obținut rezultate din cele mai bune. Profesorul Viorel Drăghici s-a încadrat rapid și a răspuns cu promptitudine exigențelor unei Școli de excepție, bucurându-se de cele mai bune aprecieri din partea elevilor pentru munca de clasă, ca și din partea conducerii Școlii pentru participarea sa cu randament superior la întreaga activitate școlară și extrașcolară la care a fost solicitat. Aprecieri la fel de bune a avut și din partea Inspectoratului Școlar.

Având și activitate științifică dovedită prin articolele și lucrările didactice publicate, fiind cunoscător al limbilor străine de mare circulație: Engleză, Franceză și Germană, cu un prestigiu real și ca om de cultură, răspunzând exigențelor unui concurs, profesorul Viorel Drăghici a devenit din acest an școlar din februarie 1999 directorul „Colegiului Național Andrei Șaguna" din Brașov, cu frumoase perspective de activitate în viitor.

Capitolul XVIII

PERSONALITĂȚI DE FRUNTE ALE ȘTIINȚEI, CULTURII ȘI VIEȚII POLITICE NAȚIONALE, FOȘTI ELEVI SAU PROFESORI AI ȘCOLII

1. Baciu Ștefan (1918-1993) fost elev al școlii, scriitor, poet publicist
2. Barac Iosif (1818-1884) profesor al școlii între 1850-1852, conrect Gimnaziului românesc din Brașov și profesor între 1850-1861, fost preș al Eforiei școlare, scriitor și publicist.
3. Bârsan Zaharia (1879-1948) fost elev al școlii, scriitor, actor, drama directorul teatrului din Cluj, cu studii la Viena, Berlin și în Italia
4. Dr. Blaga Iosif (1864-1937) fost profesor și director al Liceului Andrei Șaș cu studii de teologie la Sibiu și filosofie la Budapesta, pedagog și public
5. Bogdan Alexandru (1881-1914) fost elev și profesor al liceului, erou în pr război mondial, pedagog și publicist
6. Dr. Bologa Valeriu (1892-1971) fost elev al liceului, profesor universit istoria medicinei la Universitatea din Cluj
7. Borncmisa Sebastian (1890-1958) fost elev, studii la Universitatea Budapesta, folclorist, scriitor, ziarist, fost ministru secretar de stat în 192
8. Bredicceanu Mihai Tiberiu, 1920- , fost elev, compozitor, dirijor și d matematici
9. Călinan Călin, (n.1935-), publicist, critic literar, nepotul lui Valeriu Brar fost elev
10. Cioran Emil (1911-1995) fost profesor la Liceul Șaguna, în 1936-1937, fiu publicist
11. Ciortea Aurel (1872-1929) fost profesor la Liceul Șaguna între 1896-1 din 1920 primul rector al Academiei Comerciale din Cluj
12. Ciortea Tudor (1903-1982), fiul lui Aurel Ciortea, fost elev al școlii, compo

REALIZARI

In perioada 1 mai 1961 - 1 August 1966 la Liceul Andrei Saguna din Braşvov.-

- 1. Inzestrarea liceului cu mobilier complet nou în toate sălile de clasă.
- 2.- Mobilier complet nou din stejar pentru sala profesorală
- 3.- Dotarea celor două laboratoare de Fizică si Chimie cu mobilier ultra modern.-
- 4.- Inlocuirea întregii reţele electrice din scoală
- 5. Inlocuirea cazanelor de la încălzirea centrală Cmpl. Pr. şi Jud.
- 6. Modernizarea terenului sportiv al liceului prin muncă voluntară cu părinţii făcînd o economie statului de 35000 lei./un ajutor extrem de preţios am primit prin colegul meu prof. de educ. fizică, Nan Ioan./
- 7 La Costineşti-Constanţa, s-a construit o baracă din plăci P.F.L., o sală de mese, si dependinţele necesare, asigurînd în fiecare vară o vacanţă plăcută a circa 500 elevi sub supravegherea profesorilor si părinţilor./au fost primiţi elevi si de la alte scoli din Braşov./
- 8.- La corpul principal al Liceului Andrei Saguna, am mai construit o nouă casă a scărilor cu grupurile sociale necesare /anul 1963/.-
- 8 S-a Reînfiinţat fanfara si orchestra liceului.
- 9. Începînd cu anul 1963 s-au făcut intervenţiile necesare ca liceul Nr. 1 să-i fie redat numele din nou de liceul Andrei Saguna. Ultima intervenţie ce s-a făcut a fost cea din 12 februarie 1966, intervenţie care a căpătat răspuns favorabil din partea forurilor conducătoare de partid si de stat.- DA ?
- 10 Azi 1 august 1966 am trecut la Reşectarea patinoarului reconstituirea sălii festive a liceului cu reeditarea tablourilor fostilor directori, profesori si elevi de seamă ai acestui liceu.-

Aceasta în vederea aşteptării vizitării liceului de către Conducătorii de Partid si de Stat ai ţării noastre care va avea loc în luna Sept. 1966.-

- 11. ~~Defilarea de~~ Am introdus pentru prima dată de când există liceul: la care timpul 2 ore executau gimnastica ritmică 250-300 elevi si elevi la Acordeon fanfara liceului. —

SFATUL POPULAR AL ORASULUI REGIONAL BRASOV
LICEUL Nr.1 BRASOV

PLAN DE MASURI

In vederea vizitării Liceului nr.1 Brasov, de către delegaţia de partid si destat din ţara noastră, au fost luate următoarele măsuri:

Nr. crt.	Probleme de rezolvat	Stadiul executiei: terminat	nu	Obs.
1.	REPARATII			
1.	Zugrăvirea tuturor sălilor de clasă si a coridoarelor	terminat	-	
2.	Renovarea sălii festive	-	va fi gata la 31 VIII 1966	
3.	Zugrăvirea faţadei scolii		08 aug.1966	
4.	Vopsitul dulapurilor de la muzeu	terminat		
5.	Lăcuirea stîlpilor de holul de la intrarea principală in scoala	terminat		
6.	Idem a lambriurilor de pe casa scărilor principale	terminat		
7.	Vopsitul gardului de la terenul sportiv	terminat		
8.	Vopsitul uşilor de la intrarea principala	-"-		
9.	Reparatul porţilor de la terenul de sport si vopsitul lor	-"-		
10.	Reparatul pavajului din faţa scolii	-"-		

PAVAZAREA SCOLII

1. este necesar:

1. Covor lung de 45 m in faţa scolii de la str. 30 Dec. pina la intrarea in scoală.	scoala nu are
2. Covor pe holul si scări pina la sala festivă = 60 m	asigură scoala
3. Covoare in sala festiva 55 mp.	scoala nu are
4. Banou cu inscripţia " Bine aţi venit" aranjat in holul scolii	asigură scoala
5. Ghivece cu flori pe marginea scărilor	asigură scoala
6. Reproducerea a 15 tablouri 50x60 cu fostii profesori, directori, elevi, personalităţi marcante ale liceului	Coop. Foto spune că nu are hirtie dar poate găsi la redacţia ziarului Drum Nou sau la Muzeul regional rugăm a se interveni.

./.

7. 1o drapele arborate pe fațada scolii, 5o% PCR + 5o% RSR

P.S. a/ Rugăm ca lungimea covorului din punctul 1 și punctul 2 să ne fie asigurată de Sfatul Popular oras.

b/ Idem mărirea fotografiilor, cele 15 tablouri.

Brasov 27 iulie 1966.-

Director.
Prof. T. Leoveanu

Motto:

„O luptă-i viața; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor
Oricare-ar fi sfârșitul luptei
Să stai luptând, căci ești dator".

(Gazel — GEORGE COȘBUC)

Director:
BOGDAN VALERIU

Director adjunct:
IEREMIE GEORGETA

Diriginte:
MIȘARCA MELANIA

PROFESORI

ARBĂNAȘ TAMARA
BABEȘ CONSTANTIN
CHIRIAC RODICA
COLIBAN MARIA
CUZA CONSTANTIN
DRĂGHICI VIOREL
GEORGESCU ELENA
GHIRAN ION
GHIUȚĂ SANDA
IONESCU CHRISTA
MANOLACHE LIGIA
MĂRCULESCU EUGENIA
MORARU VIOREL
NEDECZKY LADISLAU
POPA LUCIA
PÎRVULESCU DORA
SZASZ MINICA
ȘTEFĂNESCU ANDREI
TOMA SIMION
ULARU GABRIELA
ZAHARESCU VIRGINIA

CLASA a XII-a B

Apostol Valentin
Bogdan Adrian
Bucșa Dorin
Burcin Delia
Ciuciulete Anca
Ciuraru Mariana
Cristea Mona
Cristoloveanu Anina
Damian Mihaela
Dimitriu Manuela
Doboș Ioan
Dobrescu Mirela
Dragolea Daniela
Drăgan Costel
Drăghici Mihaela
Grigore Adrian
Homorozeanu Horia
Ionescu Dorin
Leoveanu Ionuț
Luncan Ileana
Mîndru Ciprian
Munteanu Florin
Mușatescu Marieta
Nan Rodica
Neguț Louanna
Omer Urfi
Orlandea Cătălina
Pop Mihaela
Popa Delia
Sozanski Răzvan
Spirchez Sorin
Stoica Mihaela
Stoicescu Dorel
Sovăială Ruxandra
Terzea Victor
Urdea Simona
Văduva Anca
Zalana Cristina
Zori Florin

Comemorare la Colegiul “Andrei Şaguna” Braşov

26-Noiembrie 2005

Cuvăntarea Prof.Dir.Preot Vasile Oltean, director al “Primei Şcoli” Româneşti din Scheii Braşovului,fost şagunist şi eminent elev al Prf.Dir.Toma A.Leoveanu cu prilejul dezvelirii Plăcii Comemorative a celui de al -13-lea Director al Liceului “Andrei Şaguna” Braşov

26-NOIEMBRIE-2005

Familia Profesor Elena şi Valentin Imperiu Georgescu rivalii din acea vreme de directorat a tatei atât la Şcoala Generală 11 Braşov cât şi ulterior la Liceul “Andrei Şaguna” Braşov.

În acea perioadă Elena Georgescu era Prf. Insp.General la Secția de Învățământ a Județului Braşov,iar Valentin Imperiu Georgescu era Prf.Dir. la Liceul “Dr.Ioan Meşotă” Braşov

Rocky - cel mai bun prieten al tatei

Odihneştete în pace dragul şi iubitul meu tată

Cuprins

Prefața
Cuvânt înainte al autorului
Partea I
- Viața şcolii de la 15.IX.1956 la 30. VI.1957
- Programe şcolare
- Funcționarea cursurilor
- Încheierea anului şcolar
- Tabel 1
- Profesori diriginți
- Prima promoție de absolvenți ai şcolii, seria 1956-1957 (Tabel 2)
- Primul director al şcolii
- Primele cadre didactice (Tabel 3)
- Comitetul de părinți
- Personalul administrativ şi de serviciu (lista)
- Serbarea de sfârşit de an
- Lista premianților pe clase şi criterii de clasificare (Tabel 4)
- Cuvântul directorului şcolii adresat primei promoții de absolvenți
- Personalul administrativ şi de serviciu
- Localul şcolii, mobilierul, materialul didactic
- Serbări
- Legătura şcolii cu părinții elevilor
- Mulțumiri

Partea a II-a

Privire generală asupra scrutului bilanț în primul an de activitate
Anul şcolar 1957-1958
- Deschiderea cursurilor
- Programele şcolare
- Împărțirea anului şcolar
- Funcționarea cursurilor
- Numirea profesorilor diriginți
- Directorul şcolii
- Cadrele didactice ale şcolii (Tabel 5)
- Personalul administrativ şi de serviciu
- Serbări de sfârşit de an
- Lista premianților (Tabel 6)
- Promoția de absolveni, seria 1957-1958 (Tabel 7)
- Comitetul de părinți

Partea a III-a

Probleme administrative
Pavajul curții
Plantarea pomilor
Introducerea gazului metan în şcoală

Partea a IV-a
- Activitatea culturală
- Distribuția personajelor care au interpretat piesa „Mădălina” (Tabel 8)

Anul şcolar 1958-1959
- Partea I
  - Deschiderea cursurilor
  - Împărțirea anului şcolar
  - Vacanțele şcolare
  - Funcționarea cursurilor
  - Conducerea şcolii
  - Cadrele didactice (Tabel 9)
  - Numirea profesorilor diriginți
  - Personalul administrativ şi de serviciu
  - Promoția de absolvenți, seria 1958-1959 (Tabel 10)
  - Comitetul de părinți
  - Parcul public din cartier

Anul şcolar 1959-1960
- Deschiderea cursurilor
- Împărțirea anului şcolar
- Funcționarea cursurilor
- Încadrarea şcolii
- Conducerea şcolii
- Cadrele didactice (Tabel 11)
- Profesori diriginți (Tabel 12)
- Personalul administrativ şi de serviciiu
- Promoția de absolvenți, seria 1959-1960 (Tabel 13)
- Situația generală la învățătură (Tabel 14)
- Comitetul de părinți
- Încheierea cursurilor
- Activități extraşcolare
  - Pe plan cultural
- Activități administrative

Anul şcolar1960-1961
- plecarea directorului şi ctitorului şcolii la Liceul nr.1 (Andrei Şaguna)

Cuvântarea rostită de Profesorul Toma Leoveanu
la aniversarea unui sfert de veac de la darea în folosință a şcolii (19 XII 1991)

Povestea şcolii în imagini
- Viața de militar - vis nestins
- Pedagog
- Istoric în imagini al Şcolii medii de 7 ani, nr.11